



உ  
சிவமயம்.  
தீருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய  
**சிவபராக்கிரமம்.**

இதனை  
செனனைக கிரிஸுடியன காலேஜ்  
தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஈ - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்தான்கு திருவுருவப் படங்களோடு  
வெதாகமாத்ரிவடநூனமேற்கோள்களோடு  
வசனரூபமாகச்செய்து

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களால்

செனனை  
ஸ்டார் ஆப் இந்தியா பிரஸ்ஸில்  
பதிப்பித்தனா.

1895.

## வி ள ம் ப ர ம் .

---

இதனால யாவாக்கு மறிவிப்பதென்னெனில், இப்  
தகம் வேண்டுமோ செனனை “ஸடா ஆப இந்தியாபிர  
தலைவா ம-நா-நஸீ, தா - குப்புசாமிநாயகரிடத்திலு  
செனனைக்கிருஷ்ணமபேடடைஹா மிலடனவாராவதிரோ  
23 - வது நெம்பா வீட்டில ம-நா-நஸீ, இரத்தின முத  
யாரிடத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளியில புத்தகஷாப்பு டை  
திருக்கும் ம-நா-நஸீ சந்திரசேகரமுதலியாரிடத்திலு  
விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உடனே அச்சிடும தூலகள்,  
ஹரிஹரதாரதமய்யம்  
நவதாண்டவம்.

## சிவபராக்கிரமம்.

சத்மே நூந்ரபாகம் பீடத்தின அதோபாகத்தின அடிநானகு  
 பிரம்பாகம் நடுவின எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றுட  
 பாகம் நபும்சகலிங்கம் விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம் உருத்திர  
 ம புள்ளிங்கமாம் இதுவே பிரணவமுதற்பொருள் இதனசோதி  
 மே மகார அகார உகாரமா யிருக்கும் அகார வாச்சியமே  
 உகாரவாச்சியமே சந்தி மகாரவாச்சியமே பரம் எனவும்,  
 ரம நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், வேதங்  
 ம இவை சிவனது அவ்யகதஉருவாகிய நிஷ்களம் இவ் வேறங்  
 சிவசத்தி லிங்கத்திற சதாசிவாதியா தோற்ற லயமாவா அகாரங்  
 டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம் வட்டமாய், சிவசாதாகியம்-  
 ரத்திசாதாகியம் - மூர்த்திசாதாகியம் - சத்திருசாதாகியம்-  
 ரசாதாகியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாக்கிய மாவது கரண  
 ததியதீதமாய் அதிருக்கும்மாய் மகாசோதியருவாய் நிரஞ்சனமா  
 ராசத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயத்தானம்.  
 க யதிஷ்டிக்குஞ் சத்தி சாந்தியநீதை அழர்ந்திசாதாக்கிய  
 து வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக்கப்பாற்பட்டு அநேக ரூரிய ருசி  
 ரதயொத்த தானுலிங்க மத்தியத்திற காண்டறகரிய திருவுருப  
 ரெழுந்தருளியிருப்பது. இது அமூர்த்தமாகிய சாந்தி யென  
 ரிந்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட முருக்கும் ழர்ந்திசாதாக்கிய  
 வநாணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாய்க் காலாகினி தேஜஸை  
 வதாய் இலிங்கவடிவாகி ஊராதவபாகத்து ஒரு திருவதனமு  
 ளானக்கிரியைகளாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களும் அகண்டி,  
 தர்த்தமுமுடையது. இது வித்தை எனனுஞ்சத்தியால் அதிஷ  
 ட்டிருக்கும். கரீந்திசாதாக்கியமாவது சத்தாய், சத்தபடி  
 கொண்ட திவ்யலிங்கமாய் நாலு திருமுகமுந் துவாதச திர  
 ழங்களு முடைத்தாய் வலப்புல ரூலம் கட்கம் வாள் அபய  
 ஸ் நாகம் பாசம் மணி வரதம் எனனு மவைகளைப் பெற்ற



உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பரமபதியே நம

முதலாவது

இலிங்கமுர்த்தி.

ஒலி முதலிய புலனக ளின்றி மனோ வாகருகளுக கெட்ட  
யாய், அளவிலலாத பேரொளியாய்த தனக்குமேல நாயக மில  
நாய அருவமாய நிரமலமாயக குணரகிதமாய அநந்தகுணமணிய  
ண்ணமற்றதாய நாசரகிதமாயச சாவலுக்கத்துக்கும் ஏதுவாய அவ  
மெனப் பழமறை பகாவதாதி யுள்ளது சுத்தசிவம் மேற்கு  
லககணகளை யுடைய அப பரசிவம் ஆனமாககளின தியாக  
ஞரீமித்தம் றிடகள சகளத திருவுருக கொண்ட நில இ  
மனப்பமே. அவவிலிங்கத்தின பிண்டிகை யானது சத்தியுரு  
பிங்கமானது சிவநுபம். ஆகவே, இலிங்கம் ஞானசத்திவடி  
ம கிரியாசத்தி உடிவம் ஆதலின இவ்விரண்டு சிவனதிவ  
தேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித துள்ளவனாகிய பரசிவன  
கியாம். முன்னாக கூறிய அவ் விலிங்கம், வியகதம் - விர  
கதம்-அவயகத மென மூலிதமாம். அவற்றுட் சந்திரசேகர  
பல திருவுருவங்களை யுடைய சகள வருவமே வியக்தம்.  
களமே வியக்தா வியக்தம். கிங்களமே அவ்யக்த மெ



உ

சிவமயம்.  
நீருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய  
**சிவபராக்கிரமம்.**

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.  
திருவினாயகன், மருகனாகிய,

உ

## கடவுள் வாழ்த்து.

நடேசர்.

கானேந்துகுழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுகிவாகனிரதுபோற்ற,  
தேனேந்துமலர்ப்பொழிலகுழ தில்லைநடந்தனைகருயிறறுநடு,  
வானேந்துமைமபூதவகையனைத்துநதன்னுருவாயவயங்ககக  
மானேந்துகரத்தொருவனமலரோநதுசரணமலாவழுத்திவாழ

சிவகாமியம்மையார்.

சிலையொருகையடக்கியிலைகடலொருகையடக்கியபின்செந்த  
நிலையதனைவயக்குமமாமுனிவனுககோமொழியுதவுநிமலனை  
தலைமகளைக்கலைமகளையணிவிழியாககொண்டகிலமளிகுருதெ  
மலையனையனபயநதபரமபனையடியையிறைஞ்சிமனவாட்டநத்

குமாரக்கடவுள்.

'அன்றோங்கிசூராதடிநதிட்டறனோங்குமமராதயரனைத்துமோ  
சென்றோங்கிவருந்தக்காரூரதிமையாவிழிபடைத்ததேவாக  
2. அன்றோங்குவவருறையுநாடுதலிக்கலலாரநலக்கமேவு  
யுன்றோங்குமொருகுனைக குறைநீங்க நெஞ்சுகத்தாற குறித

சமயதரவர்

'நதநாணமலரயன்றாழகாழிவருமறைக்கனறைக்கலைதனை  
யநதமில்சீனாயாற்றிறகண்டவருடபெருங்கடலையானையூரது  
கொந்தவிழும்லாககொன்றை யானபறமபுகண்டகுணக்குண  
நதிராகளபெருந்தகையாயவாதவூவருமணியைவழுத்துவாம

அறுபத்துழவர்.

சித்த மாசகல, முததி சேரறு,  
பத்து மூவாநவ, கத்த ராவோ.

அவைவயடக்கம்.

மதிவளா சடாடவி மனற வாணனா  
விதியுளி பூசைபோல விதியில பூசையு  
கதுமெனக் கோடலாற கடையன் புனசொலு  
மதியுடை யறிஞரு மரபிற் கொள்வோ.

## நூல வரலாறு.

மமஹாதேவா அடியாககுறற இடுககண களைநது  
 ததிகளை யருளுமபடி சகளீகரித்த அவசரங்கொ  
 ட்டுடாட்டமுாததமாகிய சிவபராககிரமத்தைநன  
 டி அநுககிரகஞ்செய்யவேண்டுமே” என்று விண்ண  
 டதமுநிவா “நைமிசாரணணியவாசிகளே! பெரிதே  
 ஸேவிததது வீண போகாமற சிவபுண்ணியத்தைப  
 ஸெய்தீராகள்” என்று கூறிச சிந்துநேரம அசைவந  
 காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந் தோளொரு ந  
 கூடர்முக மைநதுமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிர  
 ளத்திருத்தி “நீங்கள் விருப்பிப சரிதை பதினெண்  
 களிலுஞ்சிறந்த புராணரத்தினமாகவள்ளநகும ப்ரீமக  
 புராணத்திலுள்ள சனற்குமாரசங்கிதை சூதசங்கி  
 சங்கிதை - விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை-சூரிப  
 பாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சனற்குமாரசங்கிதை  
 கதிமானமிய முரைத்த சாககத்தில, திருநந்திதேவா  
 மாரமுநிவருக்குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை  
 நெரிந்த வியாதமுநிவா எனக குபதேசித்தருளினா  
 ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன. திரிகரண சுத்தியா  
 பிரகளாக” என்று சூதமுநிவா கூறக்கேட்டு உ  
 உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்ளமபெருக  
 பாடினா-ஆநந்தக்கூததாழிநர் பரவசராய் அத த்  
 னை யருச்சித்தது அரிய புண்ணியத்தைக கைக்கெ



உ

சிவமயம்.

## நூல் வரலாறு.

—

சீவ மங்கள் தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே  
 ர்ருளென றுணர்ந்த உண்மைஞானத்தை யுடைய  
 வேதாரணியா-புலத்தியா-துருவாசா-சுகா - மாண்ட  
 யாததா-சுருசசேபா-சமப்புததா -சதாநந்தா - ஆத்தி  
 னாகா-புலகா-சமதக்கினி-சங்கா - மாதேசா - லிகிதா  
 குறசா-கற்கா-நாரதா-விச்சுவாமீத்திரா-பரததுவாசா  
 வகா - காசிபா - வாமதேவா-கண்ணுவா முதலாகிய  
 ிஷ்டர்கள் முன்னொரு காலத்தில் ஸ்ரீமதாரணிய,  
 வெண்ணீறுசண்ணித்து,திரிபுண்டரமணிந்து அக்க  
 ழ்ச்சிவத்தியானபரராய வேதாசுமங்களாற பரமபதி  
 சித்ததுவாழ்ந்திருந்தனா. அக்காலத்துச்சதுவேத ஷ்ட  
 ிஷ்டாதசபுராணங்களை வியாதமுனிவாபால ஐயந தி  
 னாரந்த புண்ணியவடிவினராகிய சூதபுராணிகா அவ  
 றுளக்கண்டு முனிவர்கள் எதிரொண்டழைத்து அரு  
 ததிய ஆசமநாதிகளா லுபசரித்துத் தருந்தஆதந்திரு  
 மமலமற்ற முனிபுங்கவரே! எமதுதவப்பேற்றாலதே  
 டெழுந்தருளப்பெற்றோம். சிவபிரானே அகில டே  
 ஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியகாரண றென்றும், அவரது  
 யே அழிவற்ற நற்கதியை யளிப்பதென்றும், அவரை  
 செய்வது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரமே யென்றும் யாங்  
 றாந்திருந்தும், அபபெருமானது புகழைக்குறிக்கும்  
 ணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட் குபதேசித்திருந்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்  
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிகே  
அடையாறு சென்னை-20.

சிவமயம்.

## கையொப்ப ஜாமிதா

சிதம்பரம் ஸ்ரீமத- இராமலிங்க  
சுவாமிகள்

Accountant General's Office

- M முனிசாமிசெட்டியார்  
C. தங்கவேலுமுதலியார்.  
C சிவராமமுதலியார்  
V கலியாணசுந்திரமள்ளை.  
A. குருசாமிமுதலியார்  
C. கணபதிமுதலியார்.  
P. குமாரசாமிமுதலியார்.  
A. முருகேசமுதலியார்.  
பு சிங்கரவேலுமுதலியார்.  
P. சபாபதிசெட்டியார்.  
T. பதராயமுதலியார்.  
A. கோபாலமுதலியார்.

Pay Examiner's Office.

- C. பச்சையப்பநாயகர்.  
S. தியாகராயசெட்டியார்.  
C. தங்கவேலுசெட்டியார்.  
C. நடேசமுதலியார்.  
P. பாலசுந்திரமுதலியார்.  
M. அப்பாதுரைமுதலியார்.  
M. பாஸுமுதலியார்.

Tamil Translation

T. பாலசுந்திரமுதலி

High Cou

A. சோமசுந்திரமுதலி

Com Examiner

M. இராஜவேலுமுதலி

Port Off

P. சிவகுருநாதமுதலி

Madras C

V. M. அண்ணாசாமி

T. இராஜரத்தினம்

M. நாளிதாஸலால்

N. ப. சின்னையமுதலி

B. திருமூர்த்திமுதலி

B. புருஷோத்தமம்

V. கோவிந்தராஜம்

Post Of

P. M. கந்தசாமி

A. முருகேசமுதலி

T. செங்கலவராயம்

சி. மாணிக்கமுதலி

# கையொப்ப ஜாபிதா.

## Hindu Office

M. கொழந்தைவேலுமுதலியார். 2  
வி. சபாபதிமுதலியார்.

## Gun Carriage Factory

V. வழவேலாச்சாரி.  
குமாரசாமிஆச்சாரி

## Bank of Madras

J. N. கலியாணசுந்தரமுதலியார். 10

## Board of Revenue

த. M. சிவசங்கரமுதலியார்.

த Rev. Settlement Office

M. நாதமுனிமுதலியார்  
2 செஷாசலமுதலியார்

M Rev Survey Office

த. சங்கரநாராயணப்பிள்ளை. 10  
வி. S. தங்கவேலுமுதலியார்.

## Messrs Spencer & Co

ஆ. வேதாசலமுதலியார்  
குமாரசாமிமுதலியார்.

## P Orr & Sons.

T. அண்ணாமலைமுதலியார்.  
Messrs Rutherford & Co.  
P. கிருஷ்ணசாமிமுதலியார்.

## Supt. of Pensions Office

P. சுந்திரமூர்த்திசெட்டியார்.  
சுந்திரசேகரராவ.  
C சிங்காரவேலுமுதலியார்.  
P. S. சுப்பராயஆச்சாரி  
T. வெங்கிடகிருஷ்ணப்பிள்ளை

## M W D Office.

P சிவசங்கரப்பிள்ளை.

## Clothing Examiner's Office

I ஆதிமூலமுதலியார்  
C பாலசுந்திரம்.

## Army Clothing Office

தி. இரத்தினசெட்டியார்.

## Sea Customs Office

N S. தங்கவேலுமுதலியார்.  
அருமபுநாயகர்.

## Commissariat Department

T. V. இரங்கசுவாமி

## Messrs. Higginbotham & Co

அருணாசலநாயகர்.

## Messrs Wilson & Co

T. V. முருகேசமுதலியார்.  
Messrs. Deschamps & Co.  
C. அப்பாசாமிமுதலியார்.

# கையொப்ப ஜாபிதர்.

## P W Secretariat.

M. ஆறுமுகமுதலியார்.

## Municipal Office.

N. சூமார்சாமிபிள்ளை.

P. விஜயானந்தரங்கமுதலியார்.

## Mail Office.

பொன்னுகவாமிமுதலியார்.

## Inspector General of Police

M. C. நித்யானந்தமுதலியார்.

M. ஷண்முகமுதலியார்.

M. கோவிந்தசாமிமுதலியார்.

## Govt. Office Rev Dept.

T. முனிசாமிமுதலியார்.

## Small Cause Court

C. இரங்ககவாமிமுதலியார்.

C. A. வீராசாமிமுதலியார்.

## M. Ry Co.

ப. சாமிநாதமுதலியார்.

வக்கீல் குமஸ்தாக்கள்.

T. தெய்வகாமணிமுதலியார்.

P. தனிகாசலமுதலியார்.

## Teacher.

க. வ. திருவேங்கிடநாயுடு.

## Students.

P. அரங்கசுவாமி.

M. நாராயணசுவாமி.

V. முருகையசெட்டியார்.

திருவெலிக்கேணி.

தி. க. மாணிக்கசெட்டியார்.

சீ. கோ. பாரததசாரதிசெட்டியார்.

அப்பசெட்டியார்

ஆ. கோவிந்தசெட்டியார்.

ஆ. முருகப்பசெட்டியார்.

லால் மாணிக்கசெட்டியார்.

தங்கவேலுமுதலியார்.

M. ஷண்முகசெட்டியார்.

பெரியதனம். குப்பசெட்டியார்.

மனிகை பப்ராய நாயகர்.

வெ. கங்காதரமுதலியார்.

A. கோவிந்தராஜலுசெட்டியார்.

T. A. அப்ப. சாமிசெட்டியார்.

முனிசாமிசெட்டியார்.

மாணிக்காசாரி.

கா. இரத்தினசாரி.

முத்தாசாரி.

கன்னியாசாரி.

கோவீந்தசெட்டியார் ஷராப.

திருமயிலை.

க. விநாயகமுதலியார்.

சபாபதிமுதலியார்.

சி. சிங்காரமுதலியார்.

ரம். பாரததசாரதிசெட்டியார்.

மயிலை தாண்டவராயசெட்டியார்

செங்கழனிசெட்டியார்.



உ

சிவமயம்.

இவ்வசனநூலில் ஆண்டாண்டெடுத்துநகரித்த

சமஸ்கிருதபிரமாண நூல்கள்.



ராதுளாகமம்  
 ராமநபுராணம்,  
 திதநாதபாராவளி,  
 புதாவணவேதம்,  
 கவலயோபநிஷத்து,  
 ருதிகள்,  
 ராநசமஹிதை,  
 ரஹமோத்தரகாண்டம்,  
 ரவரஹஸ்யம்,  
 மாயணம்,  
 மஸகநதம்,  
 ஷ்ணுபுராணம்,  
 காதபுராணம்,  
 துஸ்ஸம்ஹிதை,  
 மிம்ஸஸ்துதி,  
 சிம்ஹபுராணம்,  
 கவதபுராணம்,  
 வாஸமஹிதை,  
 வகபுராணம்,  
 தியபுராணம்,  
 ரவபுராணம்,  
 நந்தலஹரி.

ஸௌந்தரயலஹரி,  
 கருஸிமேஹாததரபுராணம்,  
 தாருவநகரீடாவிஸம்,  
 ருகவேதம்,  
 தைத்திரீயகம்-ஸருதி,  
 காஸிகண்டம்,  
 பரஹமாண்டபுராணம்,  
 பராஸரபுராணம்,  
 வாயுஸமஹிதை  
 அதாவஸிகோபநிஷத்து  
 கூாமபுராணம்,  
 காளிகாகண்டம்,  
 ஸவேதாஸவதரோபநிஷத்து  
 நிகண்டு,  
 மந்தரோபநிஷத்து,  
 ஸமருதி,  
 ஹரத்ததாவாக்யம்,  
 ருதரகோழமஹாதம்யம்,  
 பாரதம்,  
 அதுஸாஸநீகபர்வம்,  
 சாநதிபர்வம்,  
 ஸோப்திகபாவம்.

உ

ப்ரஹ்மஸ்ரீ

முலுகுட்ல - விசுவநாத சாவ்தரிணம் விரசித

சு லோகௌ.

ஸ்ரீரதநவேலமுதலியா ரவதீதலேதய சாரீயயஸாவ பரிவஸமமத  
மூலதந்தரான - அஷ்டாஷ்ட விகரஹ ஸமாஹதய ஸாவ லீலாக்ர  
தீபகார பரிவபகதபராயணேஸௌ-க.

நீருஷ்டோஹயேததகரத ஸௌகரருதிஸார ஸமமதோஜயதி  
சிதரபடைஸ ஸயுகத ஸசிதரதயா ஸகலபகத ஸபேஸவய.-உ.

புஷ்பத்ரி- மூலகுட்ட. விஷ்ணுநாஸ்திரிண விரவிஷ்ணுக்.

ஸ்ரீரத்னவேலமுதலியாரவந்தலேதய சாநீயநர்வசிவஸஸ்த மூ  
லோகௌ । அஷ்டாஷ்ட ஸமாஹதயநைவ லீலாக்ரந்தகார வி  
ஷ்ணு பராயணோஸா||௧||

வ்யஸ்தாபேததந்திரிஸு ஸுரவ்யஸ்திரிஸு ஸஸ்தோஜயதி ।

வித்ரபஸ்திரிஸுத்ர த்வித்ரதயா ஸகலபுத்ர ஸஸ்தோஜயதி ।

சிவபராக கிரமமா முவமையின மானமியம  
 மாசிலாத தவாககிறை கேசிமா முகிவரன  
 சீரியல போங்க வாரியத தமைத்தனன  
 செப்பரு மேனமை யப்பெரு ஞாலே  
 எண்டரு சோத்தித தண்டமிழப பானையின  
 மொழிபெயாத தெவரும் பழுதறத தோவான  
 இமிழதரு வேதா கமவுப நிடதப்  
 பிரமா ணங்குள திரமுறக காட்டி  
 வசனகா வியமா விசைதர வியற்றினன  
 ஆக்கமே பெருகு மீக்கா டதனகண  
 கங்கையங் குலமவி ளங்கவந துதித்தோன  
 புங்கவா புகழு மரங்க சாயிமால  
 நறறவ மனைததும் பெற்றிசே ருருவா  
 யுதித்ததென றறிஞா மதித்திடு புதலவன  
 ஒழுகக மனைததும் விழுததக வமைந்தோன  
 கலைவலார புகழ்தரு கிலைமை யாளன  
 அரனடி யவரை யரனெனப போற்றறுறா உம  
 பத்திமை தழைந்த ரத்தினவே லேந்தலே.

---

உ

சிவமயம்.

## முகவுரை.

அஷ்டாஷ்டக விகரக லீலை என்பது சிவபிரான அறுபத்து நான்கு திருவுருவமைந்த அடியார்கட்கருளசெய்த திருவிளையாடலெனப்படும். இதனையே அஷ்டாஷ்ட - மூத்ததமெனவும் சிவபராகரமெனவும் ஒழுகுவா.

இவ் விகரஹ்லீலையை வேதாகமபுராணங்களுள், வேதம் தியானரூபமாகவும், ஆகமம் அதனைவிரித்துச் சுகளத்திருமேனியில் அடியார்கள வழிபட மெய்யும்பொருட்டு கரியாருபமாகவும், புராணங்கள் அவவாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவனெனக் கதாருபமாகவுண்டாம். இன்னும்பலவாக்ககூறுஞ் சரிதங்களியாவு மிதனுளடங்கும்.

புராணங்களகூறுஞ் சரிதங்களின்சுருக்கத்துடனும், பூஜிப்போருணமுவண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், தயானிப்போருக்குப் பயன்பட தயான ஸலோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது.

இதனை நன்காராய்ந்து தத்தமக்குவேண்டிய பலன்கள் சித்திக் கும்பொருட்டு அவவவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவவவற்றின் நியமப்படி தயானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடுவோர்க் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை, திண்ணம்

இந்நூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸவயலாபத் தேட்டத்தாற்சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுத்தனா. மில்லாதுணைக்கலவிச்சங்கத்து உபாத்யாயா ஈ-இரத்தினவேலுமுதலியாரொன்பவா இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்து இடுக்கணதீர்த்து இஷ்டசித்திக் ளடைந்த சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொள்க செய்தனரால், இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணியத்தைப்பெற்றுச் சிவானந்தமூற்று வாழ்வாரொன்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!, சிந்தாதிரிப்பேட்டை }

இங்ஙனம் :

ஜயஸ்ரீமாதா கழிஸ் }

கோ-ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்.

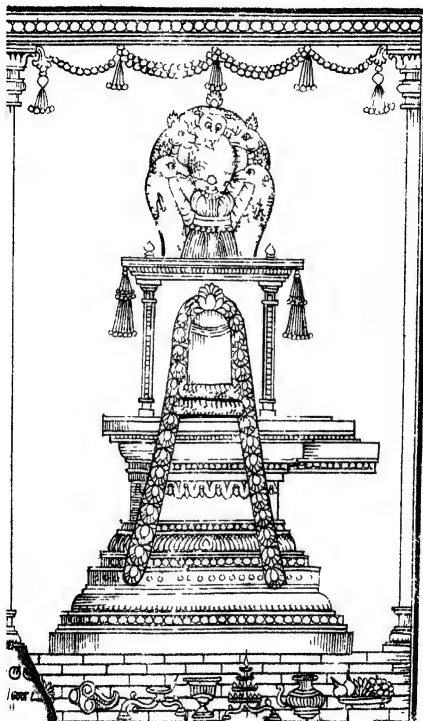
உ  
சிவமயம்.  
நீருச்சிற்றப்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத் தியானம்.

லிங்கமலிங்கோதபவஞ்சைவ முகலிங்கமசதாஸிவம்  
 மஹாஸ்தாஸிவஞ்சைவோ மாமலேஸமத பரம  
 ஸௌகாஸநமுமேஸநது ஸோமாஸ்குநநநதைவச  
 சநதரஸோகரமூர்த்ததிஞ்ச வருஷாஸுடமவருஷாநதிகம  
 புஜங்கவளிதஞ்சைவ புஜங்கதரஸமேவச  
 ஸந்தயாரநருத்தமஸதாரநுத்தம தாண்டவமஜாஹநவீதரம  
 கங்காவிஸாஜநஞ்சைவ தரிபுராநதகமேவச  
 கலயாணஸௌந்தரஞ்சைவ அர்த்தநாரீஸவரநததா  
 சஜ்யுத்தமஸுவராபகநம ஸாராததூலஹரவிகரஹம  
 ததாபாஸுபதஞ்சைவ கங்காளமகேஸவாராததகம  
 பிஷ்ஷாடநதுஸிமஹகநம சண்டேஸவரபீஸாதகம  
 தக்ஷிணமூர்த்ததித்தபேதம யோகவீணாகரநததா  
 காலாநதகநதுகாமாரிம லகுளேஸவரபைரவம  
 ஆபதுததாரணஞ்சைவ வடிகமகேஷதரபாலகம  
 வீரபதரமகோராஸதரம தக்ஷயஜுஹரநததா  
 கிராதமருமூர்த்ததிஞ்ச அஸவாஸுடமகஜாநதிகம  
 ஜலநதரவதநஞ்சைவ மேகபரதந்தரிமூர்த்ததிகம  
 தரிமூர்த்ததிதரிபதஞ்சைவ ததாஹேரீவரபரதம்  
 சகரதாநஸவருஞ்ச கௌரீலீலாஸமநவிதம  
 விஷாபஹரணஞ்சைவ கருடாநதிகமேவச  
 ததாபரஹமபிரஸசேதம கூடாமஸமஹாரமேவச  
 மதஸயாரிநதுவராஹரிம பராரததநாமூர்த்ததிமேவச  
 சக்திஷ்டாபரதாநஞ்ச ஸிஷ்யபாவநதைவச  
 ஷ்டாநநந்ததாடாஷ்ட லிங்கஹம்பாவயேதசதா.

అష్టాష్టవిగ్రహనామధ్యానమ్.

లింగంలింగోద్భవంచైవ ముఖలింగంసదాశివం ।  
మహాసదాశివంచైవో మామహేశమతఃపరం ।  
సుఖాసనముమేశంతు సోమీస్కందంతద్వైవచ ।  
చ, ద్రక్షేభరమూర్తిచ వృషారూడంవృషాంతికం॥  
భుజంగలితంచైవ భుజంగత్రాసమేవచ ।  
సూర్యాస్తృతృసద్యాస్తృతృ తాంశవంజాహ్నువీశరం ।  
గంగావిసర్జనంచైవ త్రిపురాంతకమేవచ ।  
కల్యాణసుందరంచైవ అర్ధనారీశ్వరంతథా॥  
గజయద్ధంజ్వరాపఘ్నం శార్దూలహరవిద్రహం ।  
తథాపాశపతంచైవ కంకాళంకేశవార్ధకం ।  
భీక్షాటనంతుసింహఘ్నం చండేశ్వరప్రసాదకం ।  
దక్షిణామూర్తితద్భేదం యోగవీణాధరంతథా ।  
కాలాంతికంతుకామూరిం లకుశేశ్వరభైరవం ।  
ఆపదుద్ధారణంచైవ వటుకంక్షేత్రపాలకం ।  
వీరభద్రమఘోరాస్త్రం దక్షయజ్ఞహరంతథా ।  
కిరాతంగురుమూర్తిచ అశ్వారూఢంగజాంతికం ।  
జలంధరవధంచైవ మేకపాదంత్రిమూర్తికం ।  
త్రిమూర్తిత్రిపదంచైవ తథాగౌరీవరప్రదం ॥  
చక్రదానస్వరూపంచ శౌరీలీలాసమన్వితం ।  
విహపహరణంచైవ గరుడాంతికమేవచ ।  
తథాబ్రహ్మశిరశ్చేదం కూర్మసంహారమేవచ ।  
మత్స్యరింతువరాహరిం ప్రార్థనామూర్తిమేవచ॥  
రక్తభీక్షాప్రదానంచ శిష్యభాషంతద్వైవచ ।  
పదాననంతథాష్టాష్ట విగ్రహంభావయేత్సదా । ఇతికాశికే.



கன்மசாதாக்கியமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமததையடைந்து நாதமயமான ஞானவிவகமும், அபேதவிநதமயமான கிரியாபீடமுதகூடிப் பஞ்சகிருத்தியிஞ செயவது. இது நிவர்த்திசந்தி யுடனகூடியிருக்கும். சிவ சாதாக்ரியம் அமூாததி சாதாக்ரியம் மூாததி சாதாக்ரியம் காததிரு சாதாக்ரியம் இவை நான்கும் நாதததத்தொழில் அறுதி. கனமசாதாக்ரியம் தொழில் நிவாததி பிரதிடடை வித்தை சாநதி யென்னுஞ சததிகள நான்கும் விநதுவிந்ருழில் சாநதியதீதையில் தொழிலறுதி. இவ்வகைத்தொழிறகொண்ட நிவாததியே முதலான பீடமும், தொழி லறுதியான காததிருமுதலான விவிவகமும், கனமசாதாக்ரியமானவிவிவகமும், சாநதியதீதையான நான்கும், தந தொழிலகளை யுள்ளடக்கித் திரண்ட குடிவாபீடதது வியாபிநிததலியசததிகளாற பிரோரிககப்படளெள இநதிகை யாதியாய நாதகலைகளைநதும் பொருநதின இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம். இந நாதமயமான விவிவகத்தினகண இடை குடககு வடககு தெற்கு கிழககு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன ஈசன பிரமன ஈசுரன ஈசானன முதலிய மூாததிகளிதததுச சாதாக்ரிய முதலிய ஐந்தும் பொருநதியுள்ள அவசரம் கனமசாதாக்ரியமாம். முன்னாமொழிநத ஐவகைச் சாதாக்ரியவகளுட சிவசாதாக்ரியம் பரமசிவததையும், அமூாததிசாதாக்ரியஞ சிவசாதாக்கியததையும், மூாததிசாதாக்ரியம் அமூாத்திசாதாக்ரியததையும், காததிருசாதாக்ரியம் மூாததிசாதாக்ரியததையும், கனமசாதாக்ரியம் காததிருசாதாக்ரியததையும் பொருநதிநிற்கும். இது அழிவிலலாப பொருளாகட்கெலலா மாதாரமாய் அழிபொருளகளை யதிஷ்டிப்பித்திருபபது. இது பஞ்சமூாததிகளுடைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துடபிண்டநாகட் குயிராய நிற்றலாலும், பிண்டகை யெனப்பட்ட பீடததில் எழ்ந்தருளியிருத்தலாலும், பிண்டமான சததிதானே திருமேனியாதலாலும், கருணாநிலையான நிஷ்களமும் பெருமை யுற்ற சகனமுந் திரண்டு பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாயிருக்கும்.



பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட ிடமும், அதற்கு ஏதுவான மஹேஸ்வரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட கல்லபத்திரமும், இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்கருளு சிவமூர்த்தியான சதாசிவமும், அவா திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளை யதிஷ்டிக்குஞ் சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்கு மூர்த்திமா னாகிற சிவோபாதி ஐந்தும், அபரநாதம் அபரவிரதனையும் பரநாதம் பரவிரதனையும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாககியமென்று பெயருற றதே இலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ ரெழுந்தருளியிருக்கும் ப்துமத்தின கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிரி திவித்ததுவம். அப்பு முதலிய கலையீடுகச சொல்லிய இருபத்தொன பது தத்துவமும் நாளம். அமரோசமுதலிய புவன மெழுபத்திரண்டும், நாளத்தின கண்டங்களாகிய முள்ளுகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச சர்பாவம் நாளத்தின குத்திரமானதுல. புறவிதழைச சுமந்துநிற்கும் முடிச்சுப்பட்டம் மாயாத்ததுவம் உள்ளிதழ சுததவித்தியா தத்துவம் சுததவித்தியா புவன கலாசத்திக ளறுபத்து நான்கு கணனிகை கலை யறுபத்துநான்கும் குண்டலி வித்தை ஐம்பத்தேரகூரம். வட்டம் நான்கும் ஞானக-கிரியை-யிசசையாதி சத்திகளால் வியாபி ககப்பட்ட ரூரியன-சந்திரன-அககினி மண்டலமாம். பிரகிவி முதலிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களை யு மதிஷ்டிக்குஞ் சுததவித்தையி னுடைய வியாதியான சத்திமண்டல மென்னும் அபரவிரது, அபரநாதம், பரவிரது, பரநாதமாயகிறபது சிவாதநாமம். சுததத்துவ மிருபத்துமுன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள திருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமை யுறறதே தியானலிங்க மாம்.

இலிங்கம்=லயம், கம்=தோற்றம்; ஆகவே இருஷ்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியத்தைச் செய்யு மீசரப்பிரபாகம் இலிங்க மெனப்படும்.

வாதுளாகமம்.

- “ஸௌவீர்யமநாஸதிததேஹே மாமஸாஸ்திருகிரநரச  
இநதரசாபஇவாகாரோதாபபண்பரதிபிமபவத,  
அமூதததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத  
ஸூராயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம  
ஏதஸயாநதாக்கதாமூததீரமூததாதிரிஹோசயதே.”
- “ஏததவைதிவயலிங்கநது மூலஸதமபமிஹோசயதே  
லிங்கேஸாவமஸமுதபநநம வயஸததனாவசோசயதே  
ஸருஷ்டிஸஸமஹாரஏவோகதமலிங்கநாமஸயசோசயதே.”

சாஹீர்யம் நஸ்தி த்வீஹீ மான்ஸா ஸீகரீரன்ச  
இந்திரசாபநாஸதி ததரூபமலிங்கவதபவேத  
அமூதததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத  
ஸூராயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம  
ஏதஸயாநதாக்கதாமூததீரமூததாதிரிஹோசயதே.

நீருமநீரம்.

- “மலாநதஅயனமாஸ்திருகிரநாமகேசன  
பலநதருமைமமுதபநநம வயஸததனாவசோசயதே  
ஸருஷ்டிஸஸமஹாரஏவோகதமலிங்கநாமஸயசோசயதே  
பலநதருலிங்கம பராநாமமே.
- அகாரமுதலா ஸுபிதததமாயகிரகம  
உகாரமுதலா வுயிபபெய்துசிறகம  
அகாரவுகார மிரண்மெறியில  
அகாரவுகார மிலிங்கமதாமே.”

இலிங்கமூத்தியேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறுமபலம்.

இரண்டாவது

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரண்டாயிரகு சதாயுகம் பிரமணுக கொருநாளாதலின, ஆயிரகு சதாயுக மொழிய ஓ பகல கழிதலாற பிரமன் துயினற னன. அப்பொழுது சூரியா சூதிரா நகத்திரங்கன நவககிரகங் கள இந்நிரன முதலிய தேவர்கள், மாறியபதினான்கு மதுக்கள யாவ ரும் மகலோக முற்றனா கற்பாந்த வெள்ளநதோன்றி உலகிலுள்ள உயிர்களை யழித்தது. முனிவா சனலோகஞ்சோந்தனா. கடற்பெரு க்கால உலகமறையத் திருமால் ஓ ராலிலையின்பேரிற் குழந்தைவடிவு கொண்டு சிவத்தியானத்தாடன நித்தினாசெய்தனா. அதைச் சன லோகத்தினுள் முனிவா கண்டு அதிகக் விழித்தப பழைய வுலகைத் தேட, அது பாதலத் தமிழ்நததால வராகவுரு வேறற்ப் பிலத்தின வழியே சென்று கண்டு தன கொம்பிற குத்தி யெடுத்தவநது முறைப்படி நிறுத்திப் பார்த்து படுத்த யோக்கித்தினாயி விரு ந்தனா. இதனுள் ஆயிரகு சதாயுக கழிய, பிரமணுகு இரவு நீகிப் பகற்கால மெய்கியதால, கணவழித் துலகைப் பார்த்துத் தேவா அசு ரா மனிதா விலகரு முதலிய தாவர சங்கமங்களைச் சிருட்டித்ததுத் தேவலோகம் பூவுலகங்களை நிரப்பி இந்நிரனை அரசிலிருத்தி அட்ட திக்குப் பாலகணா அவரவா பதவியில வைத்துத் தான துயின்னூல் உலகந துயிலுந், தானெழுந்தால உலக மெழும் ஆதலின தனனை விட வேறே கடவுளிலலை யென்று தருக்கெய்தித் தரணிமுழுவதும் பார்த்துவருகையில், சுதிராப்தியிலே திருமால் இறுமாந்து கண்டியில்



வது கண்டு அகந்தையால மாபிறறட்டி “எழுந்திரு” என, விண்டு விழிக்க, பிரமன “நீ யானொன்று வினாவ, “யானுன தந்தை” என, “நீ யினனும் விழிக்கவில்லை நீ யெனமகன யானே யுனைப் படைத்தேன்” என, திருமால் “நீ யென்னுநதிற பிறந்தோ னன்றோ” என, பிரமன “பிருது முனிவன சாபத்தா லுனைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றனபா” என, திருமால் “நானமுக! உனது நடுசகிரத்தைச் சிவபிரான கிளளியபோது அச்சமுற்றதை மறநாய” என்று பலவகையாகக் கூற, கமலாசனன கடுஞ்சினங் கொண்டு “நாமிருவரும் போாபுரிந்தால நமில் வெற்றியுற்றவனே பெரியவன்” என இருவருளு சமமதித்துப் போர்க்கோலங்கொண்டு வில்லைவனைத்துப் பலவகைப் பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமா புரி கையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனிமுழுவதும் திரிந்தனவாதலால், பல ரிறந்தனா, பலா கரிந்தனா, பலா கயிலைமலையையடைந்தனா மேக வள்கள்கரிந்தன தேவலோகமும் பூவுலகமு மெரிந்தன. கடலநீர் முழுவதும் வறந்தன. இவ்வாறு செருசெய்கையிற சிவாககினையினால் நீரீர்த்முனிவா அங்குவந்து “நீங்க ளிருவரும் நானமுதல் நானமுத லென்று சண்டைசெய்கிறீர்கள். உங்களிருவரில் ஒருவரும்லல. முத லவா சிவபிரான இன்னும் போசெயவீலால் முதற்பொருள் சோதி வடிவாய வரும்” என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் முன்போலவே சமாவீடாதிருக்கக்கண்ட சிவபெருமான, இன்னுஞ் சமனாததடுக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங் கொண்டு, யாவாக்கு முற்ற விடுக்கண் களைவாராய ஓரககினித்தமப மாய இருவரும்ஞ்சம்படி அவாககிடையேதோன்றினா அப்பொழுது அசரீரி “ஐயவர்களே! உங்கள் வலலமையைச் சோதிக்கக் கருதிச் சிவபெருமானே சோதிவடிவாய எழுந்தருளினா இத் தாழ்முகனை யறியுங்கள்” என, அவ வொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவாகளாய்ப் பிரம விஷ்ணுக்கள் “இதன் முடியையும் அடியையும் தேடுவோம்

அவற்றி லொன்றைக் கண்டவரோ மேலோர்” எனச் சபதஞ்செய்து பிரமன் “யான் முடியைக் காண்பேன்” என்றும், விஷ்ணு “அடியைக் காண்பேன்” என்றுத் தோமானித்தாக் கொண்டனா. மாயவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற பூமியைத் தோண்டி அதலம் விதலம் சுதலம் நிதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதல மென னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செலலுகையில் அநேககாலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளிமழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்த திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணாவு தோன்றியது மீண்டு வரவுஞ் சுகதியற்றத் திரிநேதிரிண்ப பல வகையாகத் துதித்து “அடியேன அறியாமையாற செயத் பிழையைப் பொறுப்பீராக” என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானுள்ளாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூமியை யடைந்து சோதிமலையைச் சமீபித்து வணங்கி நின்றனா இதுநிற்க, முடிகாண்பதாகச் சபதஞ்செய்த பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புலாலோகம் சவாலோகம் சனலோகம் தபாலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோகமென னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆயிரமவருந் திரிநதுநிரிந் தழுவும் முடியைக் காணாமல் திரும்ப விரும்பாராய் “திருமால் அடி கண்டு வருவான், தலைவனாவானே, யான் முடிகண்டலலது திரும்பேன்” என்று மேலுஞ் சென்றமையாற கண் சுழன்று சிறகுகள் கொடுத்து காலோய்ந்த மனந் திரிநது துன்புறுகையில் “ஐயோ இவ்வனம் இன்னுஞ் சிறிதநேரம் பறந்தாலிதற்கும், சோதியைச் சிவமென றறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியுமோ? திருமாலே அடியைத் தேட முடியாமற் சிவனே சரணெனத் திரும்பிச் சோதியை யடைந்தனன்” எனச் சித்தீஸ்ரீ சிலா செப்புக்கேட்டு அவரைக் கணங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் சிந்தித்து, சிவாசசனை செய்யத் துணிந்த திரும்பிப் பூலோகத்தை யடைந்து சோதியருகே தொழுது நிற்கும் வாசதேவனைக் கண்டு “மாலே! நாமிருவரும் மாங்கொண்டி கெட்டோம். அடிமுடி தேடி யறியாமற் போனோம். இனிப் பெரு

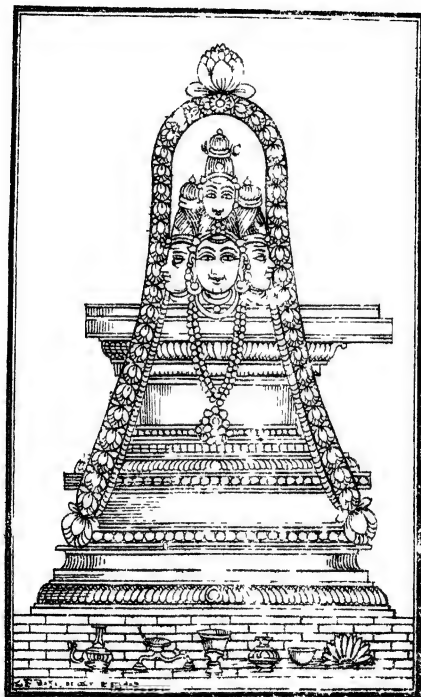
மாண யருச்சிததுக காணபோம்” என, இருவரு மொத்தது ஆன கோர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து, திருமஞ்சன முதலியவற்றை யியற்றி முறைப்படி பூசிக்க, பெருமான நீலகண்டமும், மானமழு வரதாபயம் பொருந்திய சதுரப்புஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி ட்டையும், பாரபதிபாகமுமாகக்காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்டாங்க அஞ்சாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து “யாங்க ளறியாமற் செயதபிழை யைக் கூழிக்கவேணமெ. புத்திரா செயத குற்றத்தைப் பெற்றவடே. பொறுக்கவேண்டு மன்றோ” என்று பலவகையாகப் பிரார்த்திக்க, நெபெருமான, “மைந்தர்களே! அஞ்சாதீர்கள் உங்கள் பிழையப் பொறுத்தோம் நீங்கள்செய்த பூசைகளுக்குளித்தோம் உங்கள் பத வியை யளித்தோம் வேண்டியவரங்களைக் கேளுங்கள்” என, பிரம விஷ்ணுக்கள் “தேவரீர் திருவடிகளில் நீங்காத அன்பு அதுககிரகிக் கவேணமெ” என்று வேண்ட, அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கிறார்.

காமபுராணம்.

“மைந்தனினையெனவலப்புறத்தளித்தனனறிய பைந்தழாய்மதுவண்ணையென திடப்பாலிற் றந்தளித்தன்னீவீர்வெங்குரிமுகுன்றழலவேற கந்தனெனக்கருணையினுச்சிமோந்தூராததான.”— என றபடியே “பிரமனே! நீ யென வலப்புறத்திற பிறந்தாய். திருமால் என்கிடப் புறத்திறபிறந்தான நீவ்களிருவரும் எனக்குக் கண்பதி யுங் கந்தனும்போலவீர். பகையினறி ஒற்றமையாக வாழ்க்கடவீர்.” என்றருளசெய்து “உங்கட்கு ஞானமுண்டாகக்கடவது” என்ற சோதித்தது அந்தாததானமாயினா. சோதிசிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி மலைவழவாய உலகத்தாரால் துதிசெய்ய நின்றது. இஃது அநுண சலம் எனபா. பிரமவிஷ்ணுக்கள் அவவருணகிரியை மும்முறை வலஞ்செய்து பணிரது தத்தம்பதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந் திருந்தனர். இவ்வகைய அததானுவில், தோன்றிய திருவுருவமே இலிங்கோற்பவமெனப் பெற்றும்.







3. முகவிவாக மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்,

திருச்சிற்றம்பலம்

## மூன்றாவது முகலிங்கமூர்த்தி.

மே லிவிங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திரு முகங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற முகலிங்கமென்பபெறும் அதுதான் ஆடயம், அநாடயம், ஸுடோட்யம், ஸாவஸமம் என நான்கு வகைப்படுகி. ஆட்யம் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது ஸுடோட்யம் நூற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது அநாடய ஸுடோடயலிங்கங்கள் திருமுகங்களபெறா. ஸர்வஸம் ௫-௪-௩-௨-௧ இவ்வகை ஐந்து முகப்பேதங்களைப் பெறும். ஈசானம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசானமொழிந்த நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாம தேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத மிரண்டும், தற்புருஷ மொன்றும் பெற்றிருக்க நிற்பது ஸாவஸமாகும்.

மேற்கூறிய ஸாவஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாதிருதா அநாதா அநந்தா வியோமரூபர் வியாபகனென னும் மூர்த்திக னாவரும், பராசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆகிசத்திய னென்னும் ஐவகைச் சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாக்கியம் கன்மசாதாக்கியம் தீர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியம் என்றால், அசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை ஐந்திருத்தருடைய அவதரகாரியமென்னுங் கனமசாதாக்கியருக்குச் சித்தரீசத்த பஞ்சகிருத்தியங்க

ளின் தொழில்களதாமே ஐந்தது திருமுகங்களாம் இதில அநாசீரு  
ராவார சமனையாம் பராசத்தியும், உனமனையாம் பரமுந தம்  
ளொன்றி ஆனமாககளைத் திருவுளத் தடைத்த நிலையா.

அநாசிருதராகிய இவாகுப பிரம னளவாகவும், அநாகநீர்  
ககு விஷ்ணு அளவாகவும், அநந்தரீக்த உருத்திர னளவாகவும்  
வியோமநுபரீக்த மகேசகர னளவாகவும், வியாபகரீக்த சதாசி  
னளவாகவும் வியாததி. மேற்கூறிய ஐவருள, வியாபகருடைய மூ  
த்திபேதமான ஆடகேசுரீ பாதாளாதிபதியாய ஆவருளளவாதொட  
எழுந்தருளுவா வியோமநுபருடைய மூத்திபேதமான கடீமாண்ட  
தேவநாயனார் இருபத்தெட்டுக்கோடி நாகத்திற கதிபதியா யிரு  
பா அநந்தருடைய மூத்திபேதமான காலாக்கினி நந்திரதேவர்  
பிரமாண்டத்தை யகிஷ்டித்தெழுந்தருளியிருப்பா. அநாகதருடைய  
மூத்திபேதமான ஆதிராசந்தி அண்டங்களைச் சமந்து எழுந்தருளி  
யிருக்கும் இவ்வகைச் சகலபுலனாதாரமாய நின்று சிருட்டி-திதி-சுவ  
காரம்-திரோபவம்-அநுககிரகம் என்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும்  
நடத்தியிடத்துப் பிரம - விஷ்ணு - ருத்திர - மகேசகர - சதா  
சிவபேதமே முகலிங்க மெனவுமபெறும். விரிவு சிவாகமங்களுட்  
காண்க.

சித்தாந்த சாராவளி.

“ ஏகாதிகமலிங்கஸஹஸரமாத்யே  
த்வஷ்டோதாததர்மலிங்கஸுதமஸுஸோடியே  
விரேஷதஸ்ஸாவஸமேஸவக்தர  
மாத்யேபயமாத்யேவிநதேவபூஜயே.”

ஓகாதிசம் லிங்க ஸஹஸரம் லிங்க ஸஹஸரே ஹே ।  
ஓஷ்டசுஸுர ஸஹஸரே ஹே ஸுஷுபா ஹே ஸஹஸரே ॥

சுவபராகக்ரமம்:



4. சதாசிவ மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

## நானகாவது சதாசிவமூர்த்தி.

சாரதராயும் சாவகாததாவாயும் அவயயராயும் சாவஞ்ஞராயும்  
ஸவபாவபிரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநாதி  
பாயும் அதிலராயும் சூக்ஷ்மராயும் மஹாராகியும் சித்தகன ராகியும்  
வியாபியாகியும், முததப்பிரியராகியும் அமலராகியும் பராசத்தியுடன்  
ஈடியுமுள்ள சதாசிவமூர்த்தி, ஈசானம்-கற்புருஷம்-வாமம்-அகோரம்  
ஸத்திபோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுடன் னியைநது எழு  
ந்தருளி ஆண்மக்களின் பாசச்சேதநிமித்தம் சித்ததாரதமாகிய காரு  
டம்-வாமம்-பூததந்தரம்-பைரவ மீராகிய ஆகம் பேதங்களை ஈசான  
மொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட்ட டாக  
மங்களை ஈசானமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனா. அக காமிகாதி ஆகம்  
ங்க ளாவன :- காமிகம் - யோகசம் - சித்தியம் - காரணம் - அசி  
தம் - தீபதம்-சூக்ஷ்மம்-ஸஹஸரம் - அமசுமான சுபரபேதம்-விஜயம்  
ஸைவாஸம் - ஸவயம்பூதம் - ஆகநேயம் - வீரம் - லௌரவம் - மரு  
டம் - விமலம் - சந்தாஞானம் - முகபிம்பம் - ப்ரோததீதம் - லளிதம்-  
சித்தம்-சந்தானம் - சாவோத்தம் - பாரமேசசுரம்-கிரணம் - வானுள  
மெனபன. இவைகளைக் கேட்டோர பரணவடி - திரிகலா - ஹரா -  
சுதர் - பஸமா - காரணா-சாவருத்திரா - பிரசாபதி - சுசிவா - சிவா  
அச்சுதா - ஈசா - ஈசானா - ஹந்தாஸநர் - சூக்ஷ்மர் - வைச்சிரவணா  
ப்ரபஞ்சுரா - காலா - பீமா - தாமர் - அழகுஅக்ரர் - ரவி - தசேசா -  
விக்நேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருதரர் - பரமேசர் - தசார்ணர் - சைல  
ஜா - சித்தநேசா - பிரமா - வியோமர் - ஹந்தாஸநா - தேஜசு - பீர

ஐரபதி - பிராமஹணேசா - நந்திகேசர் - சிவர் மஹாதேவா - சாவாத  
மகா - வீரபத்திரா - அநந்தா - பிரஹஸ்பதி - பிரசாந்தா - தத்சி  
சூலி - கவசா - ஆலயேசா - லளிதா பிந்து - சண்டிகேசகவரா - சி  
நிஷ்டா - அசமவாயா - சோமா - நருசிமஹா - ஸ்ரீதேவி - உசநா  
தேவவிபவா - சமவாததகா - சிவா - மஹாகாளா முதலியோரா இ  
வாகமங்களுள் முதலிறகூறியபத்தும் சிவபேதங்களாம். ஏனைய பத்  
னெட்டும் உருத்திரபேதங்களாம். இச் சிவாகமங்க ளிருபத்தெட்டு  
வக்தீராரம் முதல விஸ்வாதமகம் ஈரூயுள்ள இருதூறெட்டு உட  
பிரிவுடையன. அவற்றைக் காமிகந் தந்தீராவதாரப்படலத்துட்  
காண்க.

இவ்வாகமங்கள் சாதாகியமூர்த்தியாகிய இப் பெருமானு  
குத திருவடிகள் - கணிககால - அங்குலி - கெண்டைக்கால - முழி  
தாள்கள் ஊருக்கள் - குஹயம் - கழித்தாநம் - முதுகு - கொப்பூழ  
வயிறு - ஹருதயம் - ஸ்தநங்கள் - நயநம் - கண்டம் - செவிகள் -  
கிரீடங்கள் - கரங்கள் - மார்பு - முகம் - நா - கன்னம் - நெற்றி -  
குண்டலங்கள் - உபவீதம் - ஹாரம் - ஆபரண முதலியவாய்த் திரு  
மேனியாக்க கூறப்படும. [திருவை ஏனைய அங்கங்களுக்குக் கூட  
ழக்கொள்க],

இவா பழக்கிறம் - சடைமுடி - ஐந்து திருமுகம் - பத்துக்  
கரங்கள் - ஒருதேகம் - இரண்டு திருவடிகள் - வலக்கரத்து இச்சா  
ஞானக் கிரியை யென்னுமீழுவிலைச சூலமும், பராசத்தி சூபமாய  
மழுவும், காத்தருபாவமான கடவங்கமும், வானும், பீஜாபூரகமும்,  
சரமும், ஐநந பயத்தைப் போகருவதான அபயமும், இடக்கரத்து  
ரித்திருணமாகிய நாதமும், தூல சூக்கும் பூதங்களை நடத்தும் மாயா  
சூபமாகியபாசமும், குணமாகிய நீலோற்பலமும், அங்குசமும், சுததா  
சுதத அத்துவாவைப் பிரவாதிக்கருங் குணமான தமருகமும், போக  
ததைத்தரும வரதமும், நீர்க்குணமாகிய மணியும், சங்காரகுணமா  
கிய அகணியும், திரோதாயி யென்னும் பரிவட்டமும், அருளாகிய

கந்தமும், பனையாகிய மாலையும், அறுககிரகாங்குரமான சிறுநகை  
ம பொருந்தித் தியானபூஜா நிமித்தம் சகலத் திருவுருக்கொண்  
டமுந்தருளியிருப்பினும், இவையிறழ்ந்த அபபாறபட்டு மிருப்பா.  
புது கம்மசாதாக்கியத் திருவுருவாதலின், மேற்சிவலிங்கமூர்த்திக  
நக கூறிய அனைத்தும் நமக்கு மொக்குமென வறிக.

### ஆகமம்.

பதமாஸநஸ்தம்பஞ்சாஸயம் பரதிவகதரமநிரிலோசனம்  
தருககரியேசசாவிஸாலாஹம் ஜஞாநசந்தரகலாநவிதம்  
தவஸோராவதநம் பீதமததபுருஷாநநம்  
கருஷ்ணகோரமு கோபேதம் ரகதா கோரகதவகதரகம்  
ஸுஸரவேதம்பஸாசிமாஸநையகம் ஸதயோஜாதம் ஸமூர்த்தகம்  
நாகோபவீதிநமஸாராதம் ஜடாகண்டேந துமணடிதம்  
ஸந்தயஸீஸாநலகட்வாங்கம் வரவயகரகராமபுஜம்  
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமருமபீஜபூரகம்  
நாகாஹஸ்ததாரஸீலரபஜம் பிபராணம்பஞ்சபிக்ஷா "

பஞ்சஸஸுபஞ்சாஸ்யம் ப்ரதிவக்ஞாநிவநம் ।  
த்யுக் த்ரீயேச்சாநிஸாலாஹம் ஜ்ஞாநசந்தரகலாநவிதம் ।  
தவஸோராவதநம் பீதமததபுருஷாநநம் ।  
கருஷ்ணகோரமு கோபேதம் ரகதா கோரகதவகதரகம் ।  
ஸுஸரவேதம்பஸாசிமாஸநையகம் ஸதயோஜாதம் ஸமூர்த்தகம் ।  
நாகோபவீதிநமஸாராதம் ஜடாகண்டேந துமணடிதம் ।  
ஸந்தயஸீஸாநலகட்வாங்கம் வரவயகரகராமபுஜம் ।  
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமருமபீஜபூரகம் ।  
நாகாஹஸ்ததாரஸீலரபஜம் பிபராணம்பஞ்சபிக்ஷா ॥ ௮௮ ॥

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

ஐந்தாவது

மஹாசதாசிவமூர்த்தி.



உமாஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் பரபும தரிஸோசனம் நீலகண்டம் பரஸாந்தம் தயாதவாமுநீரகச சதிபூதயோகிம் ஸமஸதஸாஹிம தமஸு பரஸதாத்” எனுங் கைவல்யோபநிஷத் தாலும் “நாஸதாஸீந துஸ ஏவாஸீத தம்ஆஸீத” எனனுஞ் சூருதீப பிரமாணத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டமென்பகாரியத்தகுருக் குவிரதனைப்பால நிமித்தகாரணமான எந்த நிஷ்கள சோதியினால் ஐங்கம ஸதாலர ரூபமான சராசரங்களினத்தும் எக்காலத்தும் ஓதப் புரோதரூபமாய் மேறகீழாகச் சிருடழிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, விஞ்ஞானகலப் பிரளயாகல சகலராகிய மூலகைப்பட்ட ஆனமாகச் சந்ரம், மல மாயை கனமம் விஃது திரோதானசத்தி யென்னும் ஐங்கைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குமினறனரோ, அத்தகைய பிரணவபிரசாதம் திரோசசாரண தவனிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மஹேஸ்வர ருதர விஷ்ணு பிரமாதிகளுகருந் தேஜுசைக்கொடுப்பதாயும், வியாபீகரு மேற்பட்ட வியோக வென்னுஞ் சமனை யிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திறகு மேலானதாயப் பரிபூரணமாய் நிஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசிவபெருமான, இச்சையாற் சத்திகாரியத் திருவுருக்கொண்டு ஆனமாக்களையதுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவங்களை யதிஷ்டித்த சதாசிவநாயனா, கிவாததி-பிரதிஷ்டை வித்தை-சாந்தி-சாந்திய திதைமுதலிய அபரவிநீது கலைகளானும், இநதிகை - தீபிகை - ரோசிகை - மோசிகை ஊர்த்துவகாமினி யென்னும் அபரநாத கலைகளானும், சூக்குமை-அதிருகருமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபிநி யென





ரீ. மகாசுதாசுவ மூர்த்தி.

பரவிந்து கலைகளானும், வியாபிந - வியோமரூபை - அநந்  
யநாதை - அநாசிருதை யெனனும் பரநாதகலாபேதததாலும்,  
கதைநது திருமுகத்ததுடன் கூழ்ப பரசிவாபேகைதயுற்ற திரு  
மே மகாசதாசிவம்.

'இச சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டும தாமாதாமி ஸ்வரூபமாத  
சதாசிவம் பரசிவமூத்தியாகவும், பரசிவம் சதாசிவ அநதாயா  
வுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும். அசசதாசிவ பரசிவ மிரண்டுந்  
து பாவாகார மெனபா.

இன்னு மிவற்றின விரிவெல்லா மெழுதப்புகின், சாஸ்திரசங்  
காதலின், அசசாஸ்திரமுகாசசி யுடையோககனறி ஏனையோ  
அருத்திபுகாது அருசிபிறகருமாதலின் இவ்வகை நிறுத்தினன்.  
விததாரம் காமிகாதி சிவாகமப் பெருங்கடலுட காண்க.

கூவல்யுப்பிஷத்.

ஃஸ்யம் ஸர்வீசுரம் ஸ்ரஃம் ப்ரிஸீவஸம் ஸிலகர்ம் ஸ்ரஃஸ்தம்  
ஸ்யுநிர்ஹித ஸூத்ரோஸிம் ஸம்ஸுஸாஃஸிம் த்ஸுஸஃ ஸர்ஸுத் ||  
ஸாஸதாஸீஸுஸவாஸீத் த்ஸுஸிஸீத் || ஐதிரூபிஃ ||

மேற்கூறிய விலககணமேயன்றி, இப்பெருமான கண்ககிட  
தற கேலாத கரம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த  
மனியையுடையராகவு மிருப்பா எனவுங் கொள்க.

திருவிசைப்பரி.

'எண்ணிலபலகோடி சேவடிமுடி க்ளண்ணிலபல்கோடிக்ள  
க, க்ளண்ணிலபலகோடிக்ளருருநாமமோகொண முககண முக  
க, மெண்ணிலபலகோடியெலலைககப்பாலாய்கிணைநைஞ்ஞாற்றந  
தது, மெண்ணிலபலகோடிருணத்ததரோவீழியிவாநமமையா  
யாரோ.'

மஹாசதாசிவாயதம்.

உ  
சிவமயம்  
திருச்சிறுமபலம்

## ஆறாவது உமாமே ஹச்சுவரமூர்த்தி .

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப்பின்வண்ணம் பஞ்ச கிருத்திய மியற்றி அககினிக் குஷணம்போல அபிநாபாவமாயிருப்பாள். அக்கருணையுருவாகியசத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமித்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால் ஹவகைப்படும. அவை மூறையே பராசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி எனபனவாம் அவற்றுள் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஆதிசத்தி பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதிசத்தி ஆம்மாகளுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும், இச்சாசத்தி கிருஷ்டியைச்செய்யும், ஞானசத்தி சாவானமாகளுடைய கனமன களையும், அநதக்கனமனங்களுக்கிடான தது கரண புவந போகனகளை யும், உபாதானத்திரயங்களினின்று முண்டாகரும், கிரியாசத்தி கிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்யும்.

வாதுனாகமம்.

“தச்சிவேதுபராஸக்திஸ் ஸஹஸ்ராமஸாதஜாயத  
தச்சகதேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிரக்திஸமுதபவ:  
அஸ்யாஸ்கத்தேஸ்ஸஹ்ராமஸா திச்சாஸக்திஸமுதபவ:  
தச்சகதேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸாத் ஜ்ஞாஸகதிஸமுதபவ:  
அஸ்யாஸ்கத்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத் கிரியாஸக்திஸமுதபவ :

மகிமகோபாதாராய, பாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையா நூல் நியைம்

சுருபாறு சேனை-201



உமாமகேச்சுவர மூர்த்தி.

ஏதாவைஸாததயபஞ்சநிஷ்களதவேநகோததிதா.

ஸிவஸுருஷ்டிரியமபரோகதே” இதி.

ததுக்தம் வாசுதே.

தப்யுஷ்ணபாசுதே ஸ்ஹஸ்தாஸாஸாயத |

தப்யுதேஸுஸஹஸ்தாஸா ஸாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

அஸ்யுஷ்ணதேஸுஸஹஸ்தாஸா ஸாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

தப்யுதேஸுஸஹஸ்தாஸாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

அஸ்யுஷ்ணதேஸுஸஹஸ்தாஸாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

ஸுதாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

ஸுதாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐவகைச்சகதிகளில், பின்வரும் ராசததியானது பகருவமலராகிய ஆனமாககளைக் கருணையால் அது கிரகிக்கும், ஆதிசததியானது ஆணவமலம் பகருவமாகும்படி செ ய்த்தும், ஞானசததி சததாகு ஞானவொளியாகிச் சாமசகூராகி கராவியமான தேஜோரூபமாம், இப் பஞ்சசததிகளின் தசாமச பதததரல சகளநிஷ்களமாகிய சதாசிவரூபமாம், இக்கருத்துப்பற யே “சத்திதான் சிவத்தையினும்” என அருணந்திசிவாசாரி ி திருவாய்மலாந்தனா, “கறைககண்டனுக்கு மூத்தவளே” என்ற ம இப்பெற்றறினோக்கியே யெனக், தசாமசம் என்றதாத பத்தி லானது அகண்டாகிய சாதாக்கியமாம்.

வாதுளாகமம்.

“பராஸக்தோதஸாமஸேந ஸிவஸாததயஸமபவ”

பராஸக்தயுதபவதவாசச ஸாததத்வாச்சிவஉசயதே,”

ஸாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

ஸாஸுதே ஸ்ஹஸ்தாயத ||

கிரியாசத்தியினால் சதாசிவத்தில ஸஹஸ்ராமஸமாக அநந்தேஸ  
வா ரூபமாய இருபததைத்து விககிரஹபேதமாகிக இருத்தியபேதத்  
தைச செய்யும். அவவுமையோடுகூடிய அழகனே உமாமஹேஸ்  
வரழர்த்தி யென்று வேத சிவாகமங்கள் கூறும

வாதுளாகமம்.

“காமேஸஸயஸஹஸ்ராமஸாந மஹேஸஸயஸமுதபவ  
மஹேஸமஸகளமவிநதயாத ஸருஷ்டி ஸ்திதிஸயாதமக:  
பஞ்சவிமஸதிபேதேந தநமூதி பஞ்சவிமஸதி  
ஸாநதேதவநிஸிவ காதா பரோகதோ நநதோஸதேபரபுரிதி”

தது து வாது.

கருஷஸஸுஸா ஸாஸு ஸுஷஸஸுஸுஸு:  
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு:  
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு:  
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு:

உமாமஹேஸாயநம.



சரசுவதி.

வ  
சிவமயம்  
திருச்சிற்றம்பலம்

ஏழாவது  
சுகாசநமூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிப வெள்ளிமீலயி னுச்சியிற் கோடி ருரி  
யோதய மாளுறபோன றெளிவீசும நவரதநமயமான ஆயிரக்கால  
மண்டபத்தில, பகதாதுக்கிரஹ காரணமாக ஹரி பரஹ்மாத்ரி தேவாக  
ளும், பதினொருகோடி புருத்திராகளும், இரதிராதி திக்ரூபபாலகாக  
ளும், அஷ்டாவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவாக  
ளும், நார்பத்தெண்ணூயிரம் முனிவர்களும், சாக்ராத்ரி மகாருஷிக  
ளும், நவசித்தர்களும், கருட காரநாவ சித்த வித்தியாக்ர யக்ஷ க்  
ரூர் முதலாகிய பதினெண் கணங்களும் ஓவ்வொரு பக்கத்தி லுரை  
ந்து ஹரஹர சிவசிவ கங்காதர சங்கர மகாதேவா வென்று துதித்து  
நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், துமபுரு நாரதா பாட  
வும், அரம்பையா நடிக்கவும், திருநந்திதேவா கூட்டத்தைப் பொற  
பிரமபுசொண்டித்து விலக்கவும், இஷ்ட காமியாரத்தங்களைப்  
பெற வெண்ணினோ வரங்கேட்டுக கையேற்று நிற்பவும், ஸ்ரீஉமா  
தேவியாருடன் இரதனசிவகாதனத்தில் இறைவா திருவோலக்கங்  
கொண்டெழுந்தருளியிருந்து, பகதியே வடிவமாக வுள்ள ப்ருங்கி  
மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண சாததிப  
பின அவரவாகடகுத தக்கபடி சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதிகளான  
குறிப்புடன் அவரவர்கள் விரும்பினவற்றை யதுக்கிரகித்துத் தத்த  
மிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்தனா

அதனபினனா அருளவடிவாகிய அனையார அரியாதனத்  
திருந்து எழுந்து டணிகது, சிறிதுபொழுது கையேற்றுநின்ற, 'எம்



பெருமானே! தேவரீர் திருவாயமலாநதருளிய வேதசிவாகமங்கள். உண்மை இத்தகையினதென எளியேன எளிதிலுணரும்படி திருவுளஞ் செய்து திருவாயமலாநதருள வேணமெ” என நினைக்க. உமபூபெருமான “உமையே! இரு” எனத் தமது வாமபாகத் திருத்தி, ஒரு திருமுடிமும் ஆறுதிருக்கரங்களுமுடையராய “நகாய! நன்று வினாவினாய். இஃதுனக்கேயன்றி ஏனைய அண்டங்களிலுமுள்ள அகிலசராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அதனையுனக்குக் கூறுவேன்” என்று [ஐ வகைப் பாசபநதத்தின் நிலைமையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நீங்கினு ரடையுந் தன்மையும், வேத சிவாகமாதியின் தோற்றமும், அவை அநாதியென வறிவிப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டிய வைகரீ யாதிய வாக்குக்கு அநிஷ்டானமாயுள்ள சுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம்மாயை பராசத்தியாகிய உன்னிடத்தினுள்ளும், நீ என வாமபாகத் தமாந்ததம் இவ்விவ்வரலாற்றா னென்று] திருவாயமலாநதருளினா, இத்தகைய வேத சிவாகமப்பொருளை உமாதேவியார கேட்டு நீறபத் தாம் எல்லா ஆசநததினு முயாநத் சுகாசநததி லிருந்து திருவாய் மலாநததால, சிவபெருமான சுகாசநழித்தி யெனப் பெயாபெற்றனா.

[ ] இக் குறியினுட கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஆசிரியாமூலமாக அறிந்துகொள்ளவும்.



8. உமேச மூர்த்தி.

உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிற்றமபலம்.

எட்டாவது  
உமேசமூர்த்தி.

முன்னொரு பிரம கற்பத்தில், நானமுகன உழக்கப்படி பல  
கோடி ஜீவராசிகளையுஞ் சிருட்டிசெய்யக் கருதிச் சநகன - சநந்த  
ன்ன - சநாதன்ன - சநற்குமாரன என்னும் நான்கு புத்திரர்களை  
யுண்டிசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிாத்தி செய்ய உத்தேசித்  
திருப்ப, அப் புதல்வா நாலவரும் நானமுகன விருப்பிற கிணங்கா  
ராய நல்லுணர்வுற்றுத் தவச்செயலை நாடினா அதன்பிறகு வேதா  
யாதுவழியிலும் சிருட்டிச செயல் செவ்வைப்படாமையால், சித்  
தந் திகைத்து மெத்தவும் பிரமித்துத் தான முன்பெற்ற தநய  
ரோடு தாமோதரனைச் சாரந்து தனாமேல் வீழ்ந்து பணிந்து தனக்  
குச் சிருட்டித்தொழில் கை வராமையைக் கழறி நின்றான், கமலை  
கேள்வன “பிரமனே! உன கருத்து நம மிருவராலு முற்றற்றது.  
பன்னகாபரணனபாற கூறின பதப்படும” என்று, பிரமனு முனி  
வரு முடனவர, விஷ்ணு வெள்ளிமீலையையடைந்து விடைபூதிபால  
தமது வருகையை விண்ணப்பிக்குமபடி நந்திதேவனை நமஸ்கரித்துக்  
கூற, அவர் அவ்வாறே ஆண்டவா சநகிதியில்டைந்துசாற்ற, சங்கரன்  
“அவர்களைத் தருக” என்று ஆகஞாபிக்க, திருநந்திதேவா அவா  
களைச் செவ்னுமபடி விடைத்தந்தனர்.

கூட்டணிப்படி உடசென்று கண்ணுதலைத் தரிசித்து யாவரும்  
நிறகையில், திருமால் “பெருமானே! பிரமன சிருட்டிசெய்ய வெ  
ண்ணி எத்தனித்தபொழுது அது விருத்தியாகவில்லை, அக்குறையை  
யகற்றவேண்டும” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான தனது தீவிழி

யால் திருமால்-கிசைமுதன்-புதலவாநாலவா ஆகிய இவரைச் சார்  
 ராக்கினா அக்காலத் தவவிடத்து ஒன்றியாக நின்ற பரமன தயி  
 வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோளைப் பராக் அதினின்று அப் பெ  
 மானது சத்தியே உமாதேவியாகத் திருவுருவற்றது அவ வுறையி  
 மையானாத் தமது இடப்பற்றத்திலிருத்தி இருவருமாக ஓர் திருவி  
 யாடலசெய்து யிவ்வுணு-பிரமன-நான்கு முனிவர்களையும் முளவ  
 வண்ணமே படைத்தனா அவர்கள் அறுவரும், சிவபெருமானையும்  
 உமையம்மையானையும் பணிந்து பரவிநிறைகையில், பரமபதி பன்னக  
 சயனனைப் பார்த்து “நாறண! நமதருளாகிய சத்தியோடு கூடிநின்  
 றோம் ஆதலின, பண்டுபோற்புதுமனுக்குப்படைப்புத்தொழில் கைவ  
 ரும்” என்று திருவாயமலாந்தருள, அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து  
 அம்மையையும் அப்பனையும்பணிந்து வலமவந்து விடை பெற்று அப்  
 பாற்போயினா. அதுமுதல் ஆரணன் ஆனமாகக்ளை யாக்கு மாற்றல்  
 பெற்றனன். உமாதேவியாருடன் அக்காலத்தில ஆகிராதன் கூடி  
 நின்றதால் அகிலமெல்லாம் விருத்தியாயிற்று சத்தி=வல்லமை

சிவபெருமான உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும்  
 படைத்துக்கொத்துத் துடைக்கும்வகையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது  
 திருவருளாகிய சத்தியே உமையம்மையாக வாமபாகத்திலிருக்கக்  
 கொண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசுமரீத்தி பென ஓர் திருநாம  
 முற்றனா.

கந்தபுராணம்.

“தருதுழியீசன்றனைத்தனயருமயனுமாலும்  
 வந்தனைசெய்துபோற்றமாயவனவதனநோக்கி  
 நந்தமதருள தாருநவகையோடினிதுசோந்தா  
 முந்தையினவேதாசசெய்கைமுற்றிமேபோதியென்றான்.”

உமேசாயநம;



சி. சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம் லம்

ஒ ன ப தா வ து

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

சிவபெருமான பாபபதி சமேதராயத திருக்கயிலாயகிரியில்  
கிருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், தேவர்களெல்லாம்  
லாங் டடி அமலையை யடைந்து ஆண்டு முதற்பெருங் காலமாக  
வீற்றிருக்கும் திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்ச  
தானத்தினுட சென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி  
வாய்பொத்திநின்ற, “மகாதேவனே! தேவரீர் உமையமையானா  
மந்திரமும், எங்களை நெருளாகத் துன்புறுத்தி மகேந்திரபுரிய் லரசு  
பெய்யுஞ் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்கத்தக்க தேவரீரைப்போன்ற ஓர்  
புத்திரனைப்பெற்று இன்னும் எங்களைச் சங்கடத்தை ஒழிக்கவில்லையே.  
விரைவில் அருளபுரியவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனா.

ஆதிமூர்த்தி அவாகட கிரங்கி ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றி  
ருந்து தமது திருமுகங்களோடும் விளங்கும் நெறந்த தீக்கண்களா  
கிய ஆறு திருவிழிகளி னின்றும் ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் வெப்  
பத்துடன் வெளிவரும்படி யருளசெய்ய, அப்பொறிகள் பாாமுழுவ  
தும்புரநிடக்கண்டு, பாபபதியார் பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒன்  
றுன்று மோதும்படி விரைவிற சென்று அந்தப்புர மடைந்த  
னா, தேவர்கள் சித்தங்கலங்கி மெத்தவும் திகைத்துச் சிறிது ஓடித்  
திரும்பி அத்தனை நாடி “ஐயனே! தீயோணாச செயிக்கத்தக்க சிறு  
வனை யிரந்த எங்கட்குத் தீப்பொறிகளை யருளிச்செய்தால் எவ்வாறு  
பிழைப்போம்” என நடுங்கிக் கூறினா. சிவபெருமான் திருமு  
மொன்றுடனிருந்து தீப்பொறிகள் தம்பால்வரத் திருவுளஞ் செய்த

னா. பொறிகளாறும் புராரிமுன்னாடபுக, அம்பிகாபதி அக்கினி-  
யும் வாயுவையும் தோககி, “ இப் பொறிகளை நீங்க ளிருவரும் தா-  
க்கொண்டுபோயக கங்கையில் விடுகன ” என்று கட்டணியிடடி-  
தகக பலமுந் தந்தனா. மாதேவன் திருவாரிணப்படி அவர்கள் மா-  
மாறி யெடுத்துக்கொண்டுபோயக கங்கையில் வைத்தனர். “ தரு-  
யாகிய அக் கங்கையும் சரவணத்தில் விடுப்ப, பத்துத்திகருகளிலு-  
விண்டுமுதலானா கண்டு காத்துக்கொண்டிருந்தனா. அப்பொழு-  
அச சரவணப்பொயகையில் ஆறுதிருமுகங்களுடனும பன்னிரண்டு-  
திருப்புயங்களுடனும அரனே முருகேசனாகத் தோன்றியிருக்க அம-  
ரா தெரிசித்து, அக் குழந்தைக்குப் பாலுட்ட ஆறுகிய கார்த்திகை-  
நக்ஷத்திரத்தை யனுப்ப; அறுமுகப்பெருமான ஆறு சிறுவர்களாகி  
அவர்கள் பாலுண டிருந்தனா.

இது நிறக: அநதப்புரமடைந்த அமமையா முக்கணுருடன்  
சிங்காதனத் துடகாரந்தனா. ஈரவரியா முன்னெழுந்தசெல்லுகை-  
யில், திருவடிச் சிலம்பினின்று சிதறிய நவரத்தினங்கள் பாவதி-  
யின் சாயை யுற்று, பரமனழைக்கப் பக்கலில் வந்து, கட்டழகு-  
நோக்கிக் கருப்பமடைய கவுரிகண்டு கடுங்கோப்பங்கொண்டு, “ கருப்-  
பயவாமல தானகுயின் ” எனச் சபித்தனா. அவ வந்தையா கருப்ப-  
வாதனையால வருந்துகையில், உடல வியாவையில் இலக்கமவீர-  
ருதித்தனா. பின் பொருநாள பெருமாட்டி விருப்பிணப்படி அவா-  
கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேந்திரன் - வீரமகேசன் - வீரபுரந-  
தரன் - வீரராக்காசன் - வீரமார்த்ததாண்டன் - வீரரார்த்தகன் - வீரதீரன்  
என்னும் ஒன்பது புதல்வனா யுதவினா. ஈசன் இமயவல்லியை  
நோக்கி “ இந்நதலக்ஷத்தொன்பதினமரும் நமது புத்திரர்கள் ” என்று,  
அவர்களை நோக்கி “ எனது ஸமந்தனேவஸை செய்திருங்கள் ” என-  
றியைத்து, அமமையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சரவணப்பொய்-  
கையைச் சார்ந்து “ உமையே ! உன் குழந்தையைக் கொண்டுவா ”  
என, தேவியா விடையினின்று நிழித்து விசையுடன் சென்று, ஆறுரு

தனை அமமை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறு திருமுகமும் பன  
திருக்கரமும் ஒரோதிருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்தது, உண்ண  
யாதவின தனது திருமூலைப்பாலை வளளத்திற் கறந்து திருவ  
செயவிதது ஈசனைப் பணிவித்தனள. ஸ்கந்தன் என்று அப்  
பழுது திருநாமமுற்ற முருகேசனை முன்னவன மாப்பிலிணைத்து  
தங்கொண்டு உமையுடன் இடப்பவாகனத்தி லேற்றி, (காததி  
நகைத்திர மாகிய மாதாகட்கும், பராசர புதல்வாகட்கும் திருவ  
ருள புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவரவரிடத்திற் கேக விடைதந்து,  
எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமலைஉடைந்து, தேவியாருக்  
கும் தமககு மிடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனா. இதனால்  
சிவருமான ச+உமா+ஸ்கந்தா=சோமா ஸ்கந்தனெனப் பெய  
ருற்றனா.

லக்ஷம் வீரரும், நவவீரரும் ஸ்கந்தமூர்த்தியைப் பணிந்தனா.  
பிறகு குமாரக்கடவுள் ஸ்கந்தகிரியில் இலக்ஷத்தொன்பது வீரரு  
டன் வீற்றிருந்து பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, ரூபனமனாகி  
யபாத தொலைத்து, தேவா சிறையை விடுத்தது, இச்சை கிரியைக்  
ளாகிய தேய்வயாணையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை  
மணந் தெழுந்தருளியிருந்தனா.

### கந்தபுராணம்.

எந்தைசத்திகளுயிலொலாமொடுகுறுமெல்லை  
முந்துபோலவொன்றாகியேகூடியமுழைப்போ  
லந்தமிலலதோமூலிருவடிவுமொன்றாகிக்  
கந்தனென்றுபோபெற்றன்னகவுரிதனகுமரன்.

ஏலவாரகுழலிறைவிக்குமெம்பிரானறனக்கும்  
பாலனாகியகுமரவேண்டிவுறுமபானமை  
ஞாலமேலுறுமிரவொடுபகலுக்குநடுவாய்  
மாணியானதொன்றழிவினறிவைகுமாறொக்கும்.

சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியே;



இ.  
சிவமயம்  
திருச்சிறம்பலம்.

## பத்தாவது சந்திரசேகர மூர்த்தி.

பிரமதேவனது மாந்தபுத்திராகளி லொருவனாகிய தக்ஷப் பிரசாபதி தானபெற்ற அக்ஷிணிமுதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இரு பத்தெழு பெண்களையும், அத்தீர்ழனிவர் மனைவியாகிய அநுநயையினிற் சந்திரன் அழகிற்சிறந்தோனாயிருத்தல கருதி மணமபுணர்த்தி அவனை நோக்கி “நீ இப்பெண்கள யாவரிடத்தும் பாரபஷ்டமின்றிச் சமான்மாக அனபுகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிப் புதலவிய னாச சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனனும்திப்படிச் சிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அனபுடையவனாயிருந்து, பின்னா கிருந்தீகை உரோகணி எனலும் மாத ரிருவரோ தமது மனைவியருள் பேரழகுடையராயிருத்தலால், அவ்விரண்டுமனைவியரிடத்திலேயே அதிக அனபு பாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காளுயினன். ‘அக்கன்னியா நெடுநாட்பொறுத்துப் பாரத்துச் சிறிதும் மனஞ் செய்யாது தமது குழைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தக்ஷன், சந்திரனையழைத்துப் பலவகையாகப்புத்திமதிக்கக்கூறி விடுபபவும், சந்திரன் அவற்றைத் “தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” எனலும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி, தக்கனசொல்லிய வழறைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல், பண்டுபோல நடத்தலகண்ட அப்பேதையா மீண்டும் தந்தைபாற்சென்று “எந்தையே! எமது நாதன் ஈமமை முன்போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றான்” எனக் குறை கூறக்கேட்ட தக்ஷன் வெகுண்டு “நாளுக்கொரு கலையாய்க் குறைநது றற்கக்கடவன்” என்று சாபமிட, சந்திரன் அவவாறே நடக்க



10. சந்திரசேகர ஸுந்தரி.

MAHAMAHOPADHYAYA \*

சாபத்தால் நாளுக்கோ கலையாகப் பதினாறு தினங்களில் தனக்கலை  
 ளெல்லாமழிந்து, ஓர் கலையோடு மனமவருந்தி, தனக்குநோத துன  
 பத்தை இரத்திரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, ஓநீதிர்ன் “நீ பிரமதேவ  
 னிடஞ் சொல்லிக்கொண்டால், பிரமதேவன் ஒருகால தனபுதலவ  
 கிறாய் தக்ஷனிடஞ் சொல்லி, உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல்  
 கூடும” என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள, பதுமன்  
 “சந்திரா! தக்கனாக தந்தையென மெனசொல்லிக் கேளான, யானு  
 மகூணென நவனிடஞ் செல்லேன நீ கலையையடைந்து கருணா  
 மூர்த்தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின் அவர் உனது குறை  
 தீர்ப்பா” என, அதுமேற்கொண்டு சந்திரன் திருக்கயிலாயகிரியை  
 யடைந்து, திருநந்திதேவர் அறுகளுயால் மஹாசநிதானத்துட்  
 சென்று அருடபெருங்கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து  
 அஷ்டாங்கபஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் தனக்குநோத சாபத்தை  
 விண்ணப்பஞ்செய்து யாசிக்க, பாரபதிபாகராகிய பரமன் ஞஞ்சி  
 யுள்ள ஒருகலையைத் தமது சடைமுடியிலதரித்து “உனது கலைகள்  
 லொன்று எனமுடிமீதிருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாகவளர்ந்தும்,  
 தக்ஷன் சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக்  
 கடவாய். எப்போதும் ஒருகலை யுனைவிட்டு நீங்காது” என அதுக  
 கிரகித்தனா. இதுகாரணத்தால் எம்பெருமானுக்குச் சந்திரசேகரர்  
 எனப்பதோர் திருநாமமெய்தியது.

சந்திரசேகரமூர்த்தயே நம:

## பதினொருவது ருஷ்பாருட மூர்த்தி.

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவள், திரிபுரத்தவர்களால் உலக துன்புறுகின்ற தாதலின, அவர்களை யடக்கியருளவேண்டுமெனச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் “அவர்கள் மேல் அமார்க்கோலங்கொண்டெழுமபடி யுத்தத்திற்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க” என்று கட்டளையிட்டருள, அவர்கள் வவாறே ஆயத்தஞ்செய்து அரவாபரணனுக்குத் திருநீர்தேவாமூலமாக அறிவிக்க, ஐயா அமையாருடன் தருமதேவதைபாகிய தாவளயமான இடபவாகனத்தின்பேரி லாரோகணித்தது, திருக்கயிலாயகிரியினின்றிற்றகருகையில, திருமால் முதலாகிய தேவர்கள் கண்களாரத் தரிசித்துச் சிரசினமேற கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன அமரராலாகிய இரத்ததைக் கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவலவியுடனீழிழுது, மேருமலையாகிய வில்லுடன் சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அதன்சுமுரிந்தது.

அதுகண்ட விக்ரதர் அரனிடத்துள்ள அன்பன் மேலீட்டால் அப்பொழுதே ஓர் வெள்ளிய விடையுருவேற்றுத் தாங்கினார். சுகரணைத் தாங்கினிற சாாகன “எனையென நி மெபெருமானைப் பரிப்போ யாவா? என தவமே தவம். இறைவன் எனக்களித்த லரமேவரம்” என விதுபோற்பல நீனைத்து இறுமாந்தனன். பத்தி வலையிதபடுவோனாகிய பரமபதி, மாயவனமனத்திலுற்ற மமதையை யுறித்து ஓர் திருவினையாடல் புரிந்தனர். அதனால் அச்சதா ஐயனைத்



14 விருஷபாசு ஸ்தத்தி

தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாயவழியிலும் நாசியிலும் உதிர வெள்ளமொழுக, இருவழிகளும் பிதுங்க, காலகளை மடித்துக்கொண்டு நிலத்தின்பேரில் விழுந்தனா. அப்பொழுது தேவர்களபயந்து “அத்தா சரணம்-அரணேசரணம்-முத்தா சரணம்-முதலவா சரணம் சித்தாசரணம்-சிவனேசரணம்-நித்தாசரணம்-நிமலாசரணம்” எனப் பலவாறு துதித்தனா. கருணாநிதி கமலேகேளவனவிஷயத்தில் மனங்கலிந்த பூயியிலிறங்கினா. ஈசன இறங்கியபின்னா கேசவன வலி பெற்றோனாய் நிற்க, பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனா. சிவ பிரான் புனசிரிப்புகொண்டு திருமாலைநோக்கி “சீதரா! யாதுவேண்டினை விருமபியவறறைக கேட்பின், இப்பொழுதே தருவேம்” என, மாதவன மனமகிழ்ச்சியுற்று “தேவநாயகா! தேவரீரது வாமபாகத்தினின்றும் பிரியாது ஒரு சத்தியிருக்கவும், அடியேன விருமபியபடி என்னையும் ஒருசத்தியாகக் கொண்டா. தொண்டருள்ளத்தில் அவா வியவறறைண்ணியாகியும் அருடகற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் தரும விடை யொன நிருப்பினும், மால்விடை யென யானுந் தேவரீரைத் தாங்க வலிபெறவேண்டும” என்று வருந்தி யாசித்தநிற்க, அருட்பெருங்கடல் தமது அடியவருட் சிறந்த திருமாலுக்கு அத்தகைய பெருமபே ரெயத்ததக்க அரியவரத்தையும் வலியையும் அதுக்கிரகித்து அரியாகிய இடபத்தை வாகனமாக்கக்கொண்டு அதன்பேரிலாரோகணித்தனா. (எஞ்சியசரிதையைத் திரிபுரதகனத்திற கண்டு கொள்க.)

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாக்கி் கொண்டு அதன்பேரில ஆரோகணித்தலின் சிவபிரானுக்கு ருஷ்பாருடமூர்த்தி யெனப்பதோர் திருநாமம் விளங்குகின்றது.

ஸ்வாந்சம்ஹிதை.

“சதுஷ்பாதவருஷரூபீதவம பரஹ்மண: புத்ரதாங்கத்: தாமஸஸுவாசிதஸஸர்வத் வாஹநோமெபவாசிஸூதவஜ்ஜேபிமமகோவிந்த தேநமாம்வ்ருஷ்பதவஜம் அஹம்வருஷ்பவாஹஞ்ச ஸ்ராயோவேததத்பரா:”





12. விருஷபாந்திக மூர்த்தி.



சிவமயம்.  
திருச்சிறறம்பலம்.

## பன்னிரண்டாவது ருஷ்பாந்திக மூர்த்தி.

சிவாக்ஷினப்படி இரண்டாயிரஞ் சதாயுகங்கொண்ட காலம்  
பிரமணுக கொருநாள - அத்தகைய நாட்களா லாகிய நூறுவருடம்  
பிரமணுக குரிய ஆயுட்காலம் அதுவே திருமாலுக் கொருநாள. அத  
தனமையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறு கழியின் உலகிலுள்ள சர்  
வானமாகக்ஞ மொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்த லோகங்களும்  
மஹாமயானமயமாகும். அச்சமயத்தில் ஐஞ்சிநின்ற பரம்பொருளா  
கிய சிவபெருமான தமது சத்தியாகிய உமையமமை தரிசெகும்படி  
திருநடம்புரிந்தருளவா, இத்தனமைததான தேயுப்பிரளயத்தில்எல  
லாத தருமங்கட்கும் அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை  
தானுமிறக்கவருமே யெனசெயவே னென நெண்ணி, சிவபிரானைச்  
சரணடைந்தால் மரணத்திமைநீங்கி யாண்டு முயிர்கொண்டிருப்பே  
னெனத்தெளிந்தது ஓரிடப்பவடிவேற்று எம்பெருமானையடைந்து “ஈச  
னே ! யானிறவாமையும் தேவரீருக்கு வாகனமாந்தனமையும் சமான  
மில்லாவலியுடைமையும் பெற றுயிராவாழ அடியேனுக கருளவேண  
மே” எனப் பிரார்த்திக்க. அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி “அஞ்சா  
தே” எனறபயமளித்தது அதன் சிரமேற மமது அருமைத் திருக்கர  
மாகிய திதித்தொழிற்குரிய அபயாஸ்தத்தைச் சூட்டிப் பினவருமாறு  
திருவாய்மலாந்தருளினார். “தருமதேய்வதமே ! நீ விரும்பியவாறே  
யவற்றை யடைக : அன்றியும், தருமத்தின் காலநிலை யிஃதென்று  
கண்டோருணர் முற்பட்ட தோதாயுகத்தில் நான்குகாலங்களும், இர  
ண்டாவதாகிய தோதாயுகத்தில் மூன்றுகாலங்களும், மூன்றாவதாகிய



18. புஜங்கலனித மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

பதின்மூன்றாவது

புஜங்கலனித மூர்த்தி.

காசிபன மனைவியா பதினமூவரில் கற்பின மெம்பட்ட கத் துநு விநதை யென்னுந காரிகையரிருவா தாம அழகிறசிறநதவனொன ஒருவரோ டொருவா வாதிட்டுத் தமது நாதனை வினாவி, அவா தீ மாணித்தவண்ணந தோற்றவள சிறையிருப்பதாக ஏறபடுதிகிக்கொ ண்டி முனிவரை யணுகிக கேடக, கத்துரு சிறநதவனென, மறறவள சிறையிலகப்பட்டனள சிறையிலிருக்கும் விநதை தனமாற்றவனை நோக்கித்தனைவிடுமபடி வேண்ட, “தேவலோகத்துள்ள அமிாத மனிததால, சிறை நீக்குவேன்” என, விநதை தன குமாரனாகிய கரு டனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ் சோநது அமுதகலசத்தைக் காத்திருநத அநதரத்தவரைச் செய்ததுக கைக்கொண்டு வருகையில் திருமால் எதிர்த்துச் செருச்செயது செயிக்கமாட்டாமல் “பக்ஷி ராசனே! உன பராக்ஷிரமத்தை மெச்சினேன, வேண்டிய ஒருவரத் தைக கேள்” என, கருடன் சிரித்து “கமலாக்ஷ! உன வலிமை க்குக் களித்தேன. நீ விருமபிய இரண்டுவரங்களைக் கேள்” என, விண்டு இதுதான சமயமென றுட்கொண்டு “சாப்பங்கட கமுதுட் டாதிருக்கவொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தாவக மறறொரு வரமும்வேண்டும்” என, கருடன் அவவாறே யியைந்து அமுதகலசத் தைத் தாயினிடஞ் சோதது, சாப்பங்கட் கமுதுட்டா வகையாகக் கூறிச் சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜைசெய்யப்பெருமான் களித்துப் பிரசன்னமாய்ப் பல வர மளித்து “விட்டுணு நம தமிழ்நிற் சிறந தோன். நீ யவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக்களித்தோம்.” என்று திரு வாய்மலர்ந்தருளக்கருடன் மனம்பூரித்து மாளுக்குவாகனமாயினன்.

## காசிகண்டம்.

“கஜமுத்ரையிய காமரு தவத்தினை வியந்து  
நிலவு தூங்கினம பிறையணி நீளசடைக கடவு  
ளலகில நலவர மளித்தநம மடியிற சிறந்தோ  
னுலகு பூத்தசெந தாமரை புந்தியங் கடவுள்  
ஆங்க வறகுநீ பூதியா யடைதுமென நறைநத  
தீங்கி னலவர முவந்தனஞ் செலகெனக் கஜமுன  
வீங்கி னுன்றடம் புயமுளங் குளிப்புற விழிநீ  
தூங்க மெயமமயிர சிலிப்புறத் தொழுதிவை சொலவான்

கருடன் சிவாச்சனை செயதுபெற்ற வல்லமையால், த  
மாற்றாதாயாகிய கத்துரு வென்பான் பெற்ற கட்செவிகளைக் கடி  
கோபத்துடன் கொண்டு துன்புறுத்தி வருதல் கண்டு, நாகங்  
“நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்து வைந்தேயனால் மாயாத வரமுந்  
வேண்டாம்” என றுலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்கருதியை  
தாபித்து, விதிமுறையே சிவாச்சனைசெய்து நோகின்று “ஆகிமத  
யாந்த ரகிதராகிய அருடபெருங்கடலே! தேவரீரது பூஜாபலத்  
தும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாதாய் மை  
னாதலாலும், கருடன் எங்களைக் கொல்கின்றான். அவனா லிறவாவ  
ணம் அருள்புரியவேண்டாம்” என்று பிரார்த்தித்தன. சிவபிரா  
அச்சாபங்கடக்குத் திருவுள் மிரங்கித் தம் தருமைத் திருமேனி  
லாபரணமாக அவைஅழகுறுமபடி அணிந்துகொண்டனா, இதுநிற.

பின்னொரு காலத்தில விஷ்ணு சிவதரிசனாததமாக வந  
பொழுது அச சாப்பங்குள் அச்சமின்றிக் கருடனை நோக்கி “ஏ  
கருடா சுகமா” என வினாவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்க  
சொல்லாகக்கூறுகின்றனா. அஃதெற்றுக்கெனில சிறியோரைச்சே  
தவினும் பெரியோரைக்கூடுதல சிறந்ததென றுணர்த்தற்கெனவறி  
புஜங்கம்=பாமபு, லளிதம்=அழகுசெய்தல்.

புஜங்கலளிதமூத்ததேயநம:



14. புஜங்கதாராச மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினான்காவது

புலங்கத்ராச மூர்த்தி.



தாருகவனத்து முனிவர்கள் தவமே சிறந்ததென்றும், அவா பன்னியா கற்பேயிருந்ததென்றுங் கருதிக் கடவுளா பெருமானாகிய கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந் திருக்குறாளில், சிவபெருமான் திகம்பரராயப் பிஷாடனத் திருக் கோலங்கொண்டும், கீருமால் மோகினிவடிவேற்றுஞ் சென்று அடி முனிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவாதவதையு மழித்தனா. அக்காலத்தில் அரிவையா முயக்கி லவாவுறறுத் தம்திருக்கைநாடிய அவநதனா தத்தமவீதியிற் கற்பழிந்துழலுங் காரிகையரைப் பாரத் துத் தமது ஞானத்தால் “நம தவததை யழித்து நமது மனைவியா கற்பையொழித்தவன சிவன, அவனேவலால் ஆயிழையா யடைந் தவன அச்சுதன” எனற்றிந்து விஷவிருக்ஷங்களைச் சமிதையாகக் கீழேமுழுதலியவற்றின் நெயயினால் அவிசாரவேண்வி் செயது அதி னின்றெழுந்த பல பொருள்களையும் பரம்பதியின்பேரில் பிரயோ கிக்க, சிவபிரான அவற்றை எண்ணியவன்கயெலாம் உடை, பாத்த சிலம்பு, ஆயுதம், சிரோமலை, சேனைமுதலியவாகச் செயதுகொண் டனா

தாம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தாருக உனமுனிவா யாகாக்கினியினினை நெழுந்த சாப்பங்கனையுஞ் சங்கரன மேலவிட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியும்வண்ணம் அதிவேக மாகத் தமது காளி-காளாஸ்திரி-யமன - யமதுதன என்னும் நான்கு

நச்சுப்பறகளிலுள்ள தொலைவழி வீஷ்ஞ் சிந்திக்கொண்டு நாதனை நண்ண, அண்ணல ஆதிநாணியில விண்ணெவ்வாகனமாகிய கருடனுக் கஞ்சித் தம்பால சரண்புகருத சாப்பங்களைத் தமதுடலிற் றாங்கியிரு ந்ததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று “உமது குலத்தாருடன் ஒன்று கூடி வாழுவர்கள்” என்று திருவுள்ளஞ்செய்து அப்பாம்புக ள்ஞ்சும படி திருக்கரத்தாறப்பற்றிச் சிறிதுபொழுது நடித்தது, திருக்கரம் திரு வடி அரை முதலியவிடங்களிற் கங்கணம் - காலணி - அரைநாண் - கழஞ்சுத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினா.

தாருகவனத்து முனிவா செலுத்திய சாப்பங்களை அச்சுறுத்தி னமையால், சிவபெருமான் புஜங்கதராச மூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினா.

[இச்சரித்ததின ஏனைய விஷயங்கள் பிஷ்நாடனம் சாரத்தூல ஹத் மிவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

### கந்தபுராணம்.

ஏந்தியபின்னா “வேளவியெரியத்தற்கிடையேயெண்ணில பாகதளவகொழுந்துதியோபணியினாற்சேற்றநகொண்டு போந்தனவவற்றையோன்புள்ளினுக்கஞ்சித்தம்பால சோந்ததோபணிகளோடுசெவவிதற்புணைநானெனவகோன.”

புஜங்கதராசமூர்த்தியேநம



15. சந்தியாகிர்த்த மூர்த்தி.



திருச்சிறைமபலம்.

## பதினைந்தாவது சந்தியாநிருத்த மூர்த்தி.

தேவர்கள் சிவாக்ஷினியினறித திருப்பாங்கடலை மாததிதத  
பொழுது அதிலநாட்டிய மந்தரமலையாகிய மததிரகுப்பூட்டப்பட்ட  
தாமபாகிய வாசுதி யெனனும் பாம்பு தனதலைவாலகளைப் பற்றியீக்  
குந தேவாசுரா வலிககாற்றாமல வாயவழி நஞ்சு கககியது. அவவிஷம  
யாவரையுமெதிராககத திருமால் அதனையெதிராத்த உடலகருகி உம  
பாகுமுவுடன் வெள்ளிமலையையடைந்து சிவபிரானுக்கு விண்ணப்  
பஞ் செயதுகொள்ள, அருளவளவல் அதனை அமுதுசெயதனா.

[இதனவிததாரம விஷாபஹரணத்திற காண்க.]

ஆகமந்தீர்டு.

“பொருகுவகவகாதரன்காளமயினறையொன்றும்

புகலாமவிருநதனனோகண்பொழுதுபுலவோ

அமகவணியிடைவிடாதருச்சினமுனபுரிந்தா

அததிதியேகாதசியாமதேததிதியதனிற்

புகவகாபாரணமபுசிததேபூததியுற்றாரிதனமேற்

பொருநதுதிதிதனிலிமவான பொற்கொடியைவைத்தே

சங்கரணஞ்ஞகமுற்றிநடித்தனனோயாமஞ்

சதுர்மறைதூலதுபிரதோடமமெனவேசாற்றும்” —

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபெருமான்தேவர்துயர்தொலையும்படி விஷபானஞ்செய்த  
காலத்தில், அதனால் தாமொருதிமைபு மடைந்தாரில்லையாயினும், ஓர்  
திருவிளையாடல் செயக்கருகி ஓர்கூணப்பொழுது ஒன்றுங்கூறாய்.

உமாதேவியா தமமை யுபசரிக்குமபடி மௌனமாயச சயனத்திற்  
தனா. அதுகண்ட அமரா அரணை யருச்சித்தனா. அததிதியை ஆ  
ரோ ஏகாதசி யெனபா. அறறையநான முற்றும் உணவிலலா.  
அனறிரவெல்லாம நித்தினாயினின்றுநீங்கி மறுநாளாகிய துவாத  
யிற பண்ணவா பாரணஞ்செய்தனா அதனமேறபட்ட திதியாகி  
திரயோதசியிற சிவபிரான மலையரசபுத்திரியாராகிய உமாதேவிய  
ரை நிறுத்திச சூலத்தைச சமுற்றி, கையில தமருகமேந்தி ஓர் சா  
காலம் நிருத்தஞ்செய்தனா. அக்காலத்தையே வேதசிவாகமங்க  
பிரதோஷ மெனக கூறும். இதுபற்றி பதினேந்துதினங்கட கோ  
முறை வரும் திரயோதசியைப் பிரதோஷமெனப்பதனி, தினந்தே  
றும் மாலையு மிரவுகலகலக்கும் ஒருசாமப்பொழுதையும் பிரதோஷ  
கால மெனவும், வருடத்திற்கோமுறை யெய்தும் மகாசிவராத்திரி  
யை வருடப்பிரதோஷ மெனவுங் கூறுகிறபா ஒவ்வொருதினமுப்  
உதயாகி இருபத்தாறேகால நாழிகைமுதல இரவு மூன்றேமுககால  
நாழிகைவளையும் நாழிகை ஏழா இல ரஜகிமுக காலத்திற சம்ப  
விப்பது பிரதோஷ மெனவும், மத்தியான முகூர்த்த மெட்டனுள  
ஏழு கழித்து எஞ்சிய எட்டாவது முருாததமே பிரதோஷமெனவும்  
ஆகமங்கள கூறும். இம் முறைபற்றி மாதப்பிரதோஷத்தை மாத  
சிவராததிரி யெனபா.

இதுநிற்க. சிவபிரான நிருத்தஞ்செய்ககண்ட தேவா களித்து  
இருகரங்கனையுஞ் சிரடேற்குவித்து மனதை மகாதேவனபால் பதி  
த்து அரணே பரனெனமதித்து ஆரந்தக்கூத்தநாடினா. அன்புருகிப்  
பாடினா. ஐயனைக் கொண்டாடினா. அருளாளா விடைபெற்றத  
தமகிடத்தைநாடினா. இதத்கைய நிருத்தகாலத்தில் தேவர்கள் தத்  
தமக்கியைந்த வாச்சியங்களும், தீருமால் மீருதங்கழும் வாசித்தனா.

பெருமான் திருக்கயிலாயகிரியில் உமாதேவியார் முதலானா  
காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அவசரம் சந்நியாசிரு  
த்தமூர்த்த மெனப்படும்.

**ப்ரம்மோத்தரகாண்டம்.**

வாகதேவ் தருதவலலகீரதமகோவேணுமதததபதமஜ  
ஸதாளோநநிதரகீராரமாபகவதீகேயபரயோகாஞ்சிதா  
விஷ்ணுஸஸாரதரமருதங்கவாதநபொதேவாஸஸமநதாதஸநிதா  
ஸேவவீதேதமதுபரதோஷஸமயேதேவமமருடாநீபதிம.

ప్రహేళికా తరఖండము.

వాగ్దేవీఘృతవల్లకీశతమభోవేణుందభత్పద్మజః ।

స్తాలోన్నిద్రకరోరమాభగవతీకేయప్రయోగాంచితా ||

విష్ణుస్సాంద్రమృదంగవాదనపటుదేవాస్సమంతాత్మసితాః ।

సేవం తైతమిసుప్రదోషగమయే దేవంమృడానీపతిం ॥

சநதியாநிருததமூததயேநம

சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

## பதினாறுவது சதாநிருத்தமூர்த்தி.

சிவபெருமான ஆனமாகளுக்குப் பெத்த முத்திகளைத் திரு  
வருள்செய்தறபொருட்டுப் பஞ்சாக் கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு  
பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான்றும் இயற்றாநிற்பா.

“தோற்றநுடையதனிற் றோயுநதிகியமைப்பிற்  
சாற்றியிடுமன்கியிலேசுகாரம்—ஊற்றமாய  
ஊனறுமலாபபத்திலுற்றதிரோதமுத்தி  
நானறமலாபபத்தேநாடு”

“மாயைதனையுதறிவலவினையைச்சுடமிமலஞ்  
சாயவமுககியருடானெடுத்தது—நேயத்தால  
ஆந்தவாரிதியிலானமாவைத்தானமுத்தத்  
தானெந்தையாராதநதான்.” எனனும உண்மைவிளக்க

கத்தின்படி, பெருமான மூன்றுதிருக்கரங்களாலும் இரண்டு திரு  
வடிகளாலும் பஞ்சகிருத்தியமியற்றுகின்றார். எவ்வாறெனில தமருக்  
மேந்திய கரத்தினால் சிருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினால் கீத்யும்,  
மழுவேந்தியகையினால் சங்காரமும், முயல்கள முதுகிலுன்றிய திரு  
வடியினால் திரோபலமும், அநவரதநடம்பயிலும் அடித்தாமரையி  
னால் அநுக்கிரகமும் புரிவா. அன்றியும்,

“உரையுணர்வுக்கெட்டாவொருவன்மிகுபஞ்சாக்  
கரத்தால்வமைகடான்பாதி—பரையிடமாய்க்  
காணும்படியேகருணையுருக்கொண்டாடல்  
பேணுமவாக்குண்டோபிறப்பு.”—என்றபடியே, ஆன்மாத்



16 சதாசித்த மூர்த்தி.

களை அநாதியே பந்திகப்பட்டுள்ள பாசவீகமபோககி முததியடை  
தற்பொருட்டே, அருளவழிவாகிய அமமையா பகதாதுக்கிரககார  
ணமாய், பஞ்சாககரவழிவாகிய அவ வாரந்தத திருநடனத்தை வரம  
பாகத்தினின்று தெரிசிப்பா மேலும்,

“ஆமிமபழிகேணலமபலத்திலையனே  
நாடுநதிருவழியிலேநகரம்—கூடும்  
மகரமுதரம் வளாதோளசிகரம்

பகருமுகமவா முடியப்பா.”—என்றபடியே சிவபிரான்

நிருததகோலங்கொண்ட ஞானறு திருவழியில் நகரமும், திருவயிற்  
றில் மகரமும், திருத்தோளில் சிகரமும், திருமுகத்தில வாகாரமும்,  
திருமுடியில் யகரமுமாகக்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக  
நின்று ஆனமாககளினமீ துள்ள கருணையால் ஐவகையவான திரு  
ததியங்களை யு மியற்றா நிற்பா. இனி இந்நடனம் ஊனநடனம் ஞான  
நடனம் என இருவகைப்படும். சிவபிரான் திருக்கயிலாயமலை - ஸ்ரீ  
மேருமலை - வடாரணயம் - திருத்திலலை - திருவாலவாய - திருநெல்  
வேலி - திருக்குறறாலம் - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக் கூறப்படும்  
பல விடங்களிற் பல காரணங்களாற் பலமுறை பதம்பெயாததாடி  
பிருப்பினும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத  
தியகாரணமாக எப்போதும் உமையம்மையா தரிசித்து நிற்கும்படி  
கிருமால் திருநகரத்தேவா பிரமதகணங்கள் முதலானாறுதோற்கருவி  
தொனைக்கருவி நரமபுக்கருவி கஞ்சகருவி மிடற்றுக்கருவி முதலிய  
வற்றினொசையோடு திருநடனஞ்செய்திருத்தலின, சதாநித்தமூர  
கதியெனப் பெயருற்றனா.

சதாநிருத்தமூர்த்தயேநம:

உ  
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## பதினேழாவது சுண்டதாண்டவ மூர்த்தி.

ஸ்ரீவடாரணயத்தின் மகிமையைச் சிவபிரானா சொல்லக்கே  
ட்ட சுந்தரமூர்த்தி, பெருமான அநுககிரகிதவண்ணந தாண்டவ  
தரிசனத்தை விருமபி ஆவகடைந்து தவத்திருநதனா, அவவாறிரு  
க்கையிற கண்ணுதல கைவிரலணியாகிய கார்த்திகோடகன், திருவிர  
வில விஷத்தைக் கக்க, விடைபூதி “நமமை மனத்திற கருதாது  
மமதையோடு நீசெய்த நீமைக்காகத் திருக்கையை நீங்குக” என,  
நாகம் நடுங்கிப் பணிய, நாதன “வடாரணயத்தலத்திற பலவாண்டிக  
ளிருந்து அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுந்தருடன் சுண்டதாண்டவத்தைத்  
தரிசித்துப் பிறகுவருதி” என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட,  
இறைவா “இத்தீர்த்தத்தில மூழ்கி ஆண்டுள்ள முந்திரீர்த்தத்தில்  
முளைக்க” என, அரவு அவவாறே ஆலவன மடைந்து அருந்தவஞ்  
செய்யுஞ் சுந்தனாக கண்டு நீதாமுது தனது வரலாற்றைச் சொல்ல,  
சுந்தமுகிவர் மகிழ்ந்து (சுன பக்கலிற் தவமியறநப் பணித்து, பழய  
படி நெடுங்காலத் தவத்திருப்ப, முகிவரைப் புறறமூடி முடிமேல்  
முஞ்சிப்புல் முளைத்தமையால், அவா முஞ்சிகேசுமூர்த்தி எனப்  
பெயர்பெற்றனர். இது கிறக:

நிகம்பன் கம்பன் எனனும் நிசாசர நிருவர் செய்துவருந்  
நீமையைப் பொறுத தேவர்கள், பார்வதியானா நோக்கிப் பலகாலா  
தவஞ் செய்ய, இறைவீ இமையவன்முன் தோன்றி “அமரரோடீங்கி  
ளவாலிய அடைவே அவர்களை யுழிப்பேன்” என நகுளிச்செய்து



17. காசிதாண்டவ மூர்த்தி.



மலைச்சாரலை யண்டாது தவவடிவேற்று வசித்திருக்கையில், சண்டன் முண்டன் எனனுந் தானவ் நிருவர் சாமபவியைச் சாராது, “தார் குழலே! தனித்திருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலியுடைய சும்பனி டஞ் சூக” எனச் சொல்ல, அம்பிகை “அருந்தவமாற்றும் யான் ஆடவரோ லொயாடேன். அனாககணத தகலுயின்” என நறைய, அவர்கள் சுமபாசரணபால, தேவியின் பொலிவை வியந்து செப்பி, அவ னேவலாற சில படையுடன் மீட்டுஞ் செனறழைத்து வராமை நோக்கி வலிதிற கைப்பற்றி யீக்கக்க கருதுகையில், விமலை வெருளி கொள்ள, அமமையாதோளிவிருந்து அநேகஞ்சேனையும் ஒரு சந்தியும் அவதரித்து, அவ விருவளையுஞ் சேனையுடன் சங்கரித்தனா. “சண்டனையு முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையாற சாழண்டி யெனப் பெயாபெற்றுத் தரணியோர் தொழ வாழுதி” என அச் சத்திக் கரு ளினா. அவறறை யறிந்த நிசுமபன-சுமபன என்போர் அநேக அசுர ருடன் ஆபபரித்து வந்து அமமையை யெகித்து அஸ்திரமாரி சொரிய, உமாதேவியா தமதுடலினின்று சந்தமாதர்களையுஞ் சிவ தூத்யனையும் உதிப்பித்து யுத்தத்திற கனுப்பி அவர்களால் அகரச் சேனையை யழிப்பித்து, தாமே முதலில நிசுமபனையும் பிறரு சுமப னையு மாய்த்தனா.

ஆற்ற லுடைய அவ் விரண் டசுராகட் கிளையா ளாகிய துரோதி யெனபவள பெற்ற இரத்தபீசவீரன துடற சோரியில ஒருதுளி தனாமேல விழாதால் அததுளி தனைபபோலத் தானவ னாக வரம்பெற்றவன. இச்செய்தியையறிந்து இமைப்பொழுதி லெகி த்தனன். அங்கிருத்தனுடன் சத்தமாதர்கள் சமாசெய்கையில், உதிரத் துளிகட் கொவ்வோர் உருவேற்றதுகண் டோழுவந்து உமையம்மை யோ லொப்ப, தேவியா சின மிகத்திருத்தோளினின்றுங் காலி தோன்றினள். “பெண்ணே! யான இரத்தபீசனைச்சங்கரிக்கையில் உதிரத்துளி யொன்றும் பூமியில் விழாமல் உன் கைக்கபாலத்தேங்கி புண்ணக்கடவாய்” என்று பணித்து, அவ னுதிரபானஞ்செய்துவர,

இறைவீ இரததபீசனை இமைப்பி லழித்து, இமையவரை அவரவா நாடழித கேக விசைத்து, காளியை களித்து அவளுக்குச் சண்டி யென்று பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமானிடம் நிருததஞ்செய்து அவா பக்கலில வசித்தலும் ஆகிய இவற்றை அதுககிரகித்து, சத்த மாதாகட கருளசெய்து அநதாததானமாயினா. காளி அசுர ருநிர மருநிய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரததாலு மிறுமா ந்து, மாயிசம் கிண முதலியவற்றைப் புசித்து, மோகினி-இடாகினி பசாசு-பூதங்கள் புடைசூழ ஒருவனத்திலிருந்து மறறொரு வனத்திற குப்போய உலக முழுவது முலவி வடாரணயத தருகிலவந்து யாவ னாயுந் துன்புறுத்தி வாழ்நிருநதனள. இஃ சிவவாழிருக்க

ஒருநாள திருவாலங்காடு சென்ற நாரதமுநிவருக்குக் காளி யின தீசசெயலகளைக் கார்க்கோடக முனிவன கூற, நாரதா கேட செ செலலுமளவில, காளி விழுங்கவர, அவா மறைந்து சென்ற விண்ணைவகண்டு விஷயத்தைவாயவிண்டனா. திருமால் சிவபிரான பால திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவா “இப்பொழுதே அக்காளி யின வனமை குன்ற வடவன மடைவோம்” என்று கூறி, சுருத முநிவா காககோடக முநிவாகட்டுக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆலவன மடைந்தனா.

மாதேவன வயிரவவடிவுகொள்ள, அவருடனவந்த பூதகண ங்களுடன் காளியின சேனை எகித்தது ஆற்றாது, காளிக கறைய, அவள் அமாககோலங்கொண்டெவந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து “நிருதத யுத்தஞ் செய்வோம்” எனநிகழ்த்த, முனலோ னிசைந்து முஞ்சிகே சர் காககோடகாகட்டுத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்துக்குத் தேவ ருடன் வந்தனா, அக்காலத்து அமரா அவரவாகட் கிசைந்த பல வாததியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அறபுதம் - இரௌத்ரம் - கருணை-குற்செய்-சார்தம்-சிருங்காரம்-பயம்-பெருகை-வீரிய மென் னும் நவரசங்களும் அபிரயமும் விளங்க வாத்தியங்கட் கொப்பப்

பாண்டரங்க மாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செயகையில, கருணாநிதியின திருச்செவியி லிருந்த குண்டலமானது நிருத்த வேகத்தால நிலத்தில நழுவ, அதை இறைவனோ திருவடியொன்றினாலெடுத்தது தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து காளியைத் தோல்வியடையச்செய்தனா. அவள செயலற்று நாணிப்பணிந்தனள். அருளவள்ளல் “நண்டோரா சத்தியாயிருத்தி” என அறுக்கிரகித்து இரு முகிவரும் எண்ணிலலா அடியார்களும் தமது தாண்டவ கோலத்தைச் சாவகாலமுந் தரிசிக்கும்படி ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

இதுகாரணத்தா லிறைவா காளிதாண்டவமூர்த்தி யெனப் பெயரொய்தினா.

நீருவாலங்காட்டுப்புராணம்.

“இனசுவைபொழியுஞ்சாயலபினயமில்லங்கச்செவவாய்  
புனசிறுமூறுவலபூபப்பபுரணவானந்தமபூரித்  
தனபுறுமவையோருள்ளமயாதரவியங்கடகேற்ப  
வீன்படுநடனங்காளியோடரனவினை ததவேலை.

மடித்தருமூலகமென்னவயங்கருணலகிமெல்ல  
வடிபெயாததாடலசெய்யவருகுறுங்காளினோக்கி  
யொழிவுறுநாணிநமேவியொளிமுகமிறைஞ்சியொல்கி  
வடிவுறுபாவைபோலச்செயலறமயங்கிநின்றாள்.”

சண்டதாண்டவ மூர்த்தியேநம:

## பதினெட்டாவது கங்காதரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரிக் கருதிநீள் ஓர் சிங்காரவனத்தில் சிவ பிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுனையாமல் ஓர் விளையாடல் கருதிப் பிணவரது தமது திருக்கரங்க ளிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளை மூடினா. அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆனமாக்களெல்லாம் அலலலுறறமுங்கும்படி அந்தகாரம் நிறைந்தது. தினகரன் வெயிலும் திங்களின் நிலவும் தீயின சுடரும் தேவர் ஒளியும் மறநெருகுமுள்ள பிரகாசமு மிறந்து உலகமுழுவதும் பேரிருளமயமாயிற்று.

சிவபிரான் திருவிழியொளியால் எல்லாச் சோதியும் இயங்குந் தனமையால், கவகளானது கண்களைக் கவுரி கையால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல் கழிதல் கருதி, கருணைமூத்தி மன்னுயிரத்தொகைகட்கினனருள்புரியத் தன்னுளமதனி லுன்னினனாகி, நெற்றியினாப்புண் றீள்விழிதோன்றுவிதது அன்னதுகொண் டெல்கின இன்னலை விலக்கி நீங்காநிலையாய் நிறைந்தேயுந் திரித்தது, திங்கள்கள்-செஞ்சுடர்-தீ-முதலாய் சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தத்தம் உண்ணிறைந்த பெருங்களிப்பால் உமைபாகினை வழுத்தின. இத்திறச் செய்கையை இறைவி யறித்து தெதமதனின் மெத்தப்பிரமித்தாசன் இணைவிழிமூடிய இருகரத்தையும் இமைப்பொழுதி லெடுத்தனள். அவ்வாறெடுக்கையில், அம்மையாருக்கேற் அச்சத்தால் விரல்கள் பத்தினும் வியரவுதோன்ற, விமலையுள்ள விதிர்க்க, பத்து விரவி விருந்து பிறந்தவை பத்துக் கங்கைகளாகி



18. கங்காதா முர்த்தி.

பெருகிச் சத்தசமுத்திரங்கடருவழிகொண்டன. தூறு ஆயிரம் கோடி முதலிய கணக்கிலலாத முகமுற்று மூதுலகமுழுவதும் மூடிப் பரவக் கண்டு மோசம்வந்ததென்று இந்திரன் பிரமன் விண்டு மூவரும் திருக்கயிலாயகிரியில திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சநிதானத்தினுட்சீன்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து “தேவதேவா! ஏதோ வோவெள்ளம் எங்குமபெருகி எல்லையிலலாதினாநது யாவையும்ழிய அண்ட முழுவதுங் கவாந்தது. அதனை யடக்கி அடியேங்களைபும அகிலததையும் அளிக்கவேண்டும்” என றறைய, பன்னகாபரணன பாவதி வீரலிற் பத்துக் கங்கைகள் உறபவித்ததை யுணாததி உலகைச்சூழ்ந்த அவ வெள்ளத்தையுணனி யழைத்துத் தமது சடைக் கறறையி லோர் மயிர்முனையில தரித்தனா. அது கண்ட மூவரும் அரனை வணங்கி “அருள வெள்ளமே! அவனி முழுவது மழிக்கும் படி வந்த அவ வெள்ளம் அனனையா திருவிரலினின்று ஜெனித் தமையானும், தேவரீர் செஞ்சடைமீதிற சோத்தியதானும் புனித்மாகப் பொருந்ததலானும் எங்கள் நகரத்தி லிருத்த அநிற சிறிது அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, இறைவா சடையிலிருந்த ஒரு கங்கையிற் சிறிதுசிறிது வாகுகி மூவாகையிலும் நலகி உடனசெல்லப் பணித்தனர் எமபெருமானது விடைபெற்று இந்திரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன் மனோவதி பட்டணத்திற்கும், விஷ்ணு வைத்தத்தபதவிக்குங் கங்கையைக் கொண்டு சேர்ந்தனா

தேவியாந்த திருவிரல வியாவினா லுண்டாகிப் கங்கை உலகத்தை யழிக்கும்படி இனாந்து வருகையில், அதன் வீறு குன்ற விமலா தமது வேணியி லணிந்த காரணத்தினால் ஐயனுக்குக் கங்காதர மூர்த்தி யெனபதோர் அபிமான மெய்தியது.

இஃ திவ்வாறிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரார் “திருமால் திரிவிகிரமாவதாரங்கொண்டு, மாவலி பால மூவடிமண் ஏற்று ஆகாயத்திற் றனதடிபை நீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தால் அபிடேகித்தனன்” எனவும், மற்றொருசாரார் “வாமனாவதாரங்கொ

ண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்று கங்கை அவதரித்தது.” எனவும் கூறி, “அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிர்தனா” எனவும், காண்பரம்பரையில் வழங்கிவருகின்றனா. அவையொவ்வா: எவ்வாறெனில்,

தூதீசி - கண்ணுவா-பிருகு முதலிய முடிசிரோஷ்டாகள் சாபத்தாற் பத்துப்பிறவி யடைந்த பதுமநாபா (மச்சம் - கூாமம்-வராகம் - நரசிம்ஹம் - வாமன மாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், (கண் - ஓடு-கொம்பு-தோல-முதுகந்தண்டு இவற்றைப்பறிக்கொடுத்து) ஈசனால்தண்டிக்கப்பெற்றும், மற்றைந்தவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்சித்து வரங்கள் பெற்றும், தான் பெற்ற சாப்பபடி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழுகின்றனா எனச் சிவபுராணங்கள் விளங்கக்கூறும். [இச் சரிதங்களை முறையே மச்சாரி - வராஹாரி - கூாமாரி சிம்ஹக்ரம் - கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்]. இது நிறக.

ஈண்டிக் குறளுந் வேற்று, மாவலிச்சகரவாததிபால யாசித்து மூவடிமண் பெற்று, வையகமும் வானகமும் மாயோன அளந்தபொழுது, அவ்வாமனனது அடி அங்குஷ்டம் மேலண்டகடாக முகடழிப்பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆவருள்ள ஆகாயகங்கை அவனிமே லொழுகியதென்றும், அது கங்காதவாரத்தின் வழியே, மாளவதேச மூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், சிவரஹஸ்யம் துதியாமசூத்தில ஸ்ரீநாதியெம்பெருமான ஹிமவானுகரூப் பூலோக விசிஷ்டத்தைக்காட்டுகிற கட்டத்தில்கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவரஹஸ்யம் துதியாம்சம்.

அந்நாவித்ரமதோவிஷ்டேனோபாததோநிகதாரகா  
கங்காதவாராதபரதிசயாபதிமஸங்கதாமாளவாரதிமே.

ಅನಾವಿತ್ರಮದೋವಿಷ್ಠೇನೋಪಾಧತೋನಿಕತಾರಕಾ |

ಗಂಗಾದ್ವಾರಾತ್ ಪರதிಶಯಾபதிಮಸಂಗತಾಮಾಲವಾರதிಮே || ೩೪೪ ||

அவ்வாறன்றி, அவவைணவா கூறும் விஷ்ணு பாதோதக கங்கையைச் சிவபிரான அணிந்தது மிலலை. கமலேகளவன காலினின்று கங்கை ஜனித்ததுமிலலை. அங்கு கங்கோற்பவமாகக் காரணமுமிலலை யென்பவை நன்கு விளங்குகின்றன அல்லது அவர்கள் அநுமர்னிக்ரும வகையே அதிநிவிக்கிரமன தாளிற கங்கை ஜனித்திருப்பினும், அது அதிநுமாலின சிரமேலேயே விழுந்து அவருடலின வழியே யிழிந்து தளையையடைந்து ஊரகடக்கவோடியிருக்க வேண்டுமே யன்றி, சிவபெருமானதமமால காவபங்க நிமித்தமாய முதுகெனபைப் பறிக்கப்பட்ட வாமனனது பாதோதகத்தைச் சிரமேற்கொண்டா னொன்பது வேதாகம விருத்தமாகவே விளங்கும். வாமனாவதாரத்தின சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்த ஸ்ரீகங்காள மூர்த்தியின கன்னியமும் பின்னர வருமிடத்திற் கண்ணொக

திருவாசகம்.

“ மலைமகனையொருபாகமவைத்தனுமேமற்றொருத்தி  
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயும் துவென்னேடி.  
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயநதிலளேற்றரணியெல்லாம்  
பிலமுகத்தேட்கப்பாயநதுபெருங்கேடாஞ்சாழலோ.”

கங்காதரமூர்த்தயேநம.



உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

பத்தொன்பதாவது

கங்காவிசர்ஜனமூர்த்தி.

அயோத்திரகரா யரசுபுரிந்த சகரான் எனனுஞ் சக்ரவா, விதித அசுவமேதபுரவியை அமரோசனகண்டு மனமபொறுஞ் தன வாழ்வுக ினம வந்ததே யென்று சிந்தை நைந்து வஞ்சனைய பறறி, பாதலத்திற் கடுகதவமபுரியுங் கபிலமுனிவாபககலிற் கட்ட போயினன். அமமன்னவன் மக்கள் அறுபதினாயிரவரும் தநந் கட்டளைப்படி தரணிமுழுதுநதேழிக் காணாது, பானாத தோண்டி பாதலமடைந்து அரியதவசியாகிய கபிலர் பககலிற் கட்டியபரிடை கண்டு இக்கள்வனே நமதுபுரவியைக் கவாநது காவலன் யாகத்தைப் போகக் கருதியவனென்று கனன்று அவா துண்புற வைதன் அதனால் முனிவா முனிநது விழிகக, விழித்தீயினா சகரபுத்தி அறுபதினாயிரவரும் சாம்பரா யழிந்தனா. அச செய்தி யவருட் போந்த தூதுவா சொல்லத்தெரிந்த அரசன தன் பெனத்திராந் அஞ்சுமாண யழைத்து “என புதல்வ ரிரப்பினும் எடுத்த யாகதன் விடலாமோ” என, அஞ்சுமான பாதலஞ் சென்று கபிலா மு னுள்ள சாம்பா மலையைக் கணனுற்று நடுங்கி, முனிவர் முன்வந் குதிரையைக் தேட்க, முனிவர் மனமகிழ்ந்து புரவியைக் கொடுக்க பெற்று, பூவுல கடைந்து பிதாமகன்பால விடுத்து அவ யாகத்தை முடிப்பித்தான். அவன் சந்ததிய லொருவனான பகீரதன் லவ டைக்காலத்தில, தன் மூதாதையர் முனிவன் முனிவால் முடிந், சாம்பராய் நகரத்திற் றுழங்கியுள்ளார் என்று தெரிந்து, அவர்களை



19. கங்காவிசர்ஜன மூர்த்தி.

சுவர்க்க மடைவிக்கக் கருதிப் பதுமனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடர் தவம்புரிந்தனன். பகீரதன் பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னமாய் “ஆகாயகங்கை அவாக ளஸ்தியிற்பட்டாற சுவாகக் மடைவா, அது அவனிமேல வரில அதன் வேகத்தை யாற றுதல அரனுக்கு அமையுமன்றி ஏனையோருக் கேலாதாதலின, சிவ பிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்க” எனச் சாற்றி மறைய, பகீரதன் பதினாயிரவருடர் தவம்புரிந்து பரமனருள்பெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயாயிரவருடம் அருந்தவம்புரிகையிற் கங்கை பெணவடிவாக வந்து “என வேக மதிகமாதலின எனனைத் தாங்குமபடி ஈசனை நோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க” என நிசைப்ப, இறைவனை நோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறுவருடம்மீண்டுந் தவஞ்செய்து எம்பிரான் காட்சிதர, கங்கை பெணவடிவாக வந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து, “காக்கிறேன்” என்றுகண்ணுதல கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று, திரும்பவும் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞாறுவருடர் தவ மிழைத்தனன், கங்கை அப்பொழுது திரிலோகமும் அச்சமுற்று அலறுமபடி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவவாறுவரத் கங்கையைச் சிந்தாமற் சிவபெருமான சடைநுனியி லணிந்தனர்.

பகீரதன் கங்கையைக் காணுமற் கலங்கிநிற்பது கண்டு கருண மூர்த்தி “நமது சடையிலிருக்கின்றனள்; அஞ்சாதை” என்று திரு வாய்மலாநது சிறுதிவலை விட, கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதியுரு நண்ணி நானிலத் திறங்கிள்ள. இவ்வாறு வந்த கங்கை முன பகீரதன் படாகையில் இறந்தோரைக் கதியிற் சோகக் வினாந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், சுந்நுழநிவக் வேள்விசகாலையுழிய அவா கோபித்தது அநீனா உள்ளங்கையி லேற றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் சுந்நுழநிவனைப் பணிந்து முன் நடந்தவற்றை மொழிய அவா மனமிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையாற் காநவி யெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகரர்க ளுடலுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள நற்கதி யடைந்தனர்.

பகீரதனா கொண்டுவரப்படுதலின் கனகைக்குப் பாகீரதி யெனவும் ஓர் பெயர் வழங்காநிற்கும். மேல் கனகாதரத்திற் கூறிய வண்ணம் சிவப்பிரசாதத்தினால் பிரமன தனது மனோவதி நகர், நருக கொண்டிபோன கனகை பகீரதனை வேண்டுமோளால் பூமியில் வந்த பொழுது, உலக மழியாமல் சிவபிரான தனது சடையி லேறறு, அவன் பிராரதனைக் கிரங்கி அதிலோ துளி விடுத்தனா ஆதலின் கனகாவிசாஜனமூத்ததியென நாம மெய்தினா.

இராமாயணம்.

கனகாயா பதநராஜந பருதிவீரஸூழிஷ்யதே  
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமடரயாமிஸூழிந.  
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகாநலேநகாநகா துமாஹஸி  
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர.  
ஸஹிதயபரவீதஸாவாநபுரஸ்சேதமுவாசஹ

ராமாயணம்.

గంఘాయాఃపతనంరాన్ పృథ్విససహిష్యతే |  
తాన్దైధారయితుంహీనాన్సంపశ్యామిశూలినః |  
రక్షసర్షానిమాన్లోకాన లోకాన్కతుఃసుహృన్ |  
దేవానాంచవచఃశ్రుత్వా సర్వలోకమహేశ్వరః |  
సహిష్యద్రుత్యర్షాన్ పునశ్చేదమువాచహ |

நவமஸ்தந்தம்.

கர்சதாரயிதாவேகமபுதிஷ்யெளயிமஹீதலே-பகீரத.  
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவாதமாஸரீரிணம  
ஹஸ்யிநததமிதம்பரோதமவிஸ்வமஸாஹவதந் துஷ்டா.

சவமுஸூண்டமு.

కశ్చధారయితాశేగంపరిక్ష్యామి మహిషతే | భగీరదః ||  
దారయిష్యతిశేషేగం దుద్రస్త్యాశ్చరీరిణాం |  
హస్తికశతమిదంప్రాతం విశ్వంశాటీవతంతుషు ||

வீஷ்ணு புராணம்.

ஸம்போஜுடாகலாபாதஸாவிநிஷ்கராதாஸதிஸாகராத  
பலாவயிதவாதிவமிநயேயாபாபாநஸகராதமஜாத-

விஷ்ணுராணம்.

சம்போஜுடாகலாபாதஸாவிநிஷ்கராதாஸதிஸாகராத  
பலாவயிதவாதிவமிநயேயாபாபாநஸகராதமஜாத-

ஸ்காந்தபுராணம் தத்துவகாண்டம்

இயமகாவபராகராதாஸோஸாஸாஸிமௌலிநா  
ஜடாகோடரதிலயாசக்ஸோஸாஸிஸாஸிதா

ஸ்காந்தபுராணம்.

இயமகாவபராகராதாஸோஸாஸாஸிமௌலிநா  
ஜடாகோடரதிலயாசக்ஸோஸாஸிஸாஸிதா

கந்த புராணம்.

“அநந்திமூனறுதனனிலயனகாபுருநதகநகை  
தனனருநதிறலினமிக்கபகீரதனதவததானமீளப  
பினனருமிமையாமுககட்பெருநதகைமுடிமேறமுநகி  
யிநதிலவனாபபிறசெலலவிநையதிலவிநததலசெயதான.”

கனகாவிசாணமூரததயேநம.



உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிற்றம்பலம்.

## இருபதாவது திரிபுராந்தகமூர்த்தி.

—o—o—o—

தாரகாசுரனபெற்ற தனயராகிய தாரகாஷ்டின் கமலாஷ்டின் வித்துன்மால் யெனனு மூவரும், பிரமனை நோக்கிப் பெருங்காலந் தவம்புரிகையில், பதுமன் அவாகட்டுமுன தோன்றக்கண்டு பணிந்து நின்று பலவகையாகத் துதித்து “அண்ணலே! அடியேங்கட்கழியாவர மருளவேணமே” என, மலரோன் “மைந்தரோ! மடியா திருட்போர வையகத்திலலை; கற்பகாலங் கழியின யானும் இந்நிராதி தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே விறவாதவன். ஆதலின் அது நீங்கமேம்பாடாவது மோஷ்டமாவது வேண்டிற நருதும்” என, தானவா “பொன்-வெள்ளி-இரும்பின லமைந்த மதில்கள் பொருந்திய முப்புரம்-பூமி - அந்தர - சுவாகக மென்னும் மூவுலகங்களிலும் வேணமே. அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விரும்பியஇடத்திற்குப் பெயர வேண்மே. அப்புரமூன்றும் ஒன்றுபட்டபொழுது சிவபெருமானே ஒரு கணையிலழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியாவரம் வேண்மே” எனக்கேட்க, பிதாமகன் அவவாதே பிரசாதித்துத் தன துலகு சார்ந்தான்.

தாரகாஷ்டின் முதலாயினார் அளவில்லாத அவுணர்ச்சேனையையுடையவராய், மயன் என்னும் தானவத்தச்சேன வருவித்துத் தங்கள் விருப்பின்படி பூமியி லிரும்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற் பொன்மதிலுமாக, பல வளப்பமு நிறைந்து முப்புரம் நிரூமிக்கச்செய்து, தமக்கு வேண்டிய தொன்றுமின்றி, சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்ந்திருப்



20 திருமுருக நாதர் திருமுருக நாதர் திருமுருக நாதர்

பிணம், தமது குலத்தியற்கைக்குக் குணரூதவராய வைஞ்ஞமுதலிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சினந்த இரதினா கேளவன், இரதின முதலிய இமையவரை யுடனகொண்டோடு யெதிர்த்துத் துன்புறுச் சகியாமல், தேவா குழுவுடன் திருமபி மேருமலையின் வடபாலிற் பலகாலந் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாருடராய்க் காட்சி தந்தனா. தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவா தீமையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபிரான “அவர்கள் நமதடியராதலின், அவர்களைச் செருத்தல அடாது” என்றருளி அநதாததானமாயினா.

விண்டு, தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்ட, நாரதமுநிவர் சீடராக வுடனவரத் திரிபுரமடைந்து பீடகாகம் பிரசங்கித்து, அவனாமருடடிப் பவுத்த ராகினா, அமமாயையி லகப்படாதா மூவரோ யாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் அம் மூவனாயும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில பூண்டோ” என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலை யடைந்து தேவ கூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனா. பெருமான அஃ தநிந்து அருளவடிவாகிய திருநந்திதேவனா விளித்து “தேவர்களபாற் சென்று திரிபுரத்தவளைச் செய்க்க இரதமுதலிய யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிக” என, நாதியெம் பெருமான மேருமலை சேர்ந்து அவவாறே அமராகட்டு ஆஞ்ஞாபித் துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனா.

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர சூரியர் சக்கரமாகவும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுக் ளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த சூரியர்கள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுங் கொடியாகவும், நகரத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்விரிவாகவும், மகன்கள் சட்டமராகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள்



(கடுப்பாகிய) எண்ணெயுற்றும் இடுக்குமரமாகவும், அட்டபாவதங்கள் தூண்களும், எட்டுத் திக்கல்கள் இடையிறுக்கவும், சததசமுத திரம் திராசசீலையாகவும், ஞானேந்திய கனமேந்தியங்கள் கலன்களாகவும், கல்கள் முனையாகவும், புராணம் - வேதாங்கம் - சாஸ்திரம் - மதுக்கள் மணியாகவும், மருத்துக்கள் படியாகவும் மமைந்த திவ்வியமான ஓ தேவாச செயது, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாய்ப் பூட்டி, பிரமணைத் தோசசாரதியாய் நிறுத்தி, பிரணவமே குதிரை தூண்டி கோலாயக் கொண்டு, கங்கை அகிதி முதலிய தேவநங்கையா நரபுறமுஞ் சாமராயிரட்டவும், துமபுரு நாரத ரிசைபாடவு மமைத்து, அரமபை முதலிய கணிகையா நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலை விலலாகவும், வாசுகியை நாண்கவும் நியமித்து, திருமால் பாணமும், சரசுவதி விலலிறகட்டிய மணியும், அக்கினி தேவன் அம்பின் கூவாயும், வாயு அம்பிறகட்டிய இதகாயு மேற்படுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்த திருநந்திதேவரைப் பணிந்து “அமரர் அமாககருவிகளை யமைத்துக்கொண்டடைந்தனனென்று அருளவள்ளல சந்திதில அறிவிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தனை செய்தனா.

அவா சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவா தேவியாருடன் இடபாருடராய் இரத்ததை யடைந்து இமையவா எண்ணத்தின் படி அதிற் காலுன்ற அதனசக முரிந்தது. அச்சுதன் அக்கணமே விடை வழவாகி எம்பிரானே யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரை மேல்வழி, சிவபெருமான திருவருளமேலிடாலிறங்கினா, பிரமன் ஸ்ரீ விநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவருளால் அவவிரதம்முன் போலாக அதனமேற் பெருமான அமமையாருடன் ஆரோகணித்தனா. மூத்தபிள்ளையா - இளையபிள்ளையா - திருமால் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலேறிவரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்துவரவும், சததருஷிக ளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவா பொற்பிரம்புகொண்டு முன் செல்

லவும், பாதுகம்பன்-வாணன்-சங்குகன்னன் முதலிய சிவகணநாதர்  
கள் வாசசியமிசைக்கவும் சிவபெருமான இரதாருடராயத் திரிபுரத்  
தைச் சமீபித்தனா.

அமரர்கள் அப்பொழுது ஐயனைப் பணிந்து “ அண்ணலே !  
விலலைவளைத்துக் கனைவிடவேண்டும் ” என்று பிரார்த்திக்க, சிவ  
பெருமான தமதுதிருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய விலலையெடுத்து  
வளைத்து, வாசுகியாகிய நானேற்றினா. [அதில அம்புபூட்டித் திரிபுர  
த்தை யழிப்பின, அந்தரா அந்தமில்லாத அகந்தையுறுவ ராதலின,  
அவ்வாறின்றி] இடப்பால வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக் கடைக்  
கணித்து, பிறகு புன்னகை செய்யப் புரமுன்றற தீப்பற்றிச்சாம்பரா  
யின. பெருாதவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்துவந்த மூவரும்,  
யாதொருநீமையுமின்றிப் பெருமானபாலவந்து டனிய, கண்ணுதல்  
அவர்களைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவர்களை அவரவரிடத்திற  
கணுப்பித் திருக்கலைமலைக்கெழுந்தருளினா அமராதயா நீருமபடி  
முப்புரத்தைச் சிரித்தெறித்தலின, சிவபிரான திரிபுரத்கன மூத்ததி  
யெனத் திருநாம முற்றனா.

யுஜு-ஸஸப் ஹிதை - பாநதீ

தேவநாமஸ்ராரணந்தி ஸரஃபுரஜுஸநநய ஸமையவ மாதரஜாத  
ஹரிணீ தாதேவாஜேதும் நாபநநுநநதா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ  
மாதா ஹநாயஸரசைவ வேதயஸரசநோபஸதாவை மஹாபுரம் ஜயந  
நீதிஸஇஷு-கஸமஸருாவதாகி மரீக்கஸேமகஸலயம் விஷணுதே  
யநதேபருவந்க இமாமுரிஷ்யதீதி ருதரஇதயபருவந ருதரோவைக்  
ரூரஸோஸ்யதவிதி.

యజ్ఞస్పృహిత-శ్రుతి.

తేదీనురాజాంతిఃపుర ఆసన్నయ్యైయవమాధర జతాధవారి  
 జీతాదవాజేతుం నా శక్తువకతాడివపదై చాజిగీషకతస్మాదా ముర్య  
 త్తైవంజేవయ శ్చనోపసదాదై మహాపురంజయంతీ సజ్జమగీ సమస్కర్వ

తాన్ని మనీకన్ సోమన్ శిల్పంబిష్టం తెయనంతే బ్రువన్ కనూమ శిష్యుడీ  
రుద్రఇత్యబ్రువన్ । రుద్రోబైక్రూరఃసాస్యత్యితి.

మఘిమీనస్తుతీ.

త్రితశ్శోకాస్థితేకాయమతగిప్రతరుణమాడమపరవిజ్ఞావితేతయై  
కగీడమతయోగకలబలతనతరా పరప్రతియ .

మహిమస్తుతి.

దిధక్షీస్తేకాయంత్రిపురప్రణమాడంబరవిధిర్విధేయైః ।  
ప్రీడంత్యోనఖలుఫలతంత్రాఃప్రభుధియః॥

నరశిమ్భపురాణమ్

రత శ్శుమాశకరప్రకెలస్థానాయశనతెల తురంగమా  
వేదతా స్థితోదోవీగిర్రుగిర్రుశ్శయ్యాగోరశ్శోత తురతగిర్రాడ  
స్థితాస్థతరమీరతిరాజీరతితయాడమపరప్రభువకమ  
తరుణవతస్థమహుర్రుతాగోరప్రరాణితగిణిలీలయా.

నరసింహపురాణము.

రధఃశ్శుమాచక్రయగౌసూర్యచందౌతురంగమాః  
వేదాఃసూతోవిరించిశ్శ్చానేషోధసురద్విరాట్ ।  
సీతాశ్రుమిందిరాదీశత్యాడంబరపూర్వకం  
త్యణవత్సంహృతాన్తీశపురాణీశ్రీశీలీలయా॥

జిగిప్రతకణమౌతతయేనమ .



21. கல்யாணசுந்தர முத்தி.

உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிறுமபலம்.

## இருபத்தொன்றாவது கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயசிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்கும்படி  
நவரத்தின மண்டபத்திற் சீவபெருமான் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மன்னையா சிங்காதனத்தைவிட்டுத்  
துணுக்கும் நெழுந்திருந்து இறைவரது இரு சரணுரவிந்தங்களைப்  
பணிந்து கைகூப்பிநின்று “தேவரீரைப்பணியாத தங்கன் மகளே  
னபதனாலாய நாகுடியணியென்று சாற்றும் பெயரை மாற்றத் தயை  
செய்யவேண்டும்” எனப் பிராத்திக்க, அரவாபரணா “மாதே!  
மலையரயன் உனனை மகளாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான  
அவன்பாற குழந்தை யாகுக உனனை யாம் வந்து மணப்போம்.”  
என, அம்மையா அவவாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்  
தில மலாத் தவிசின்கண் மூவாணனொள மதலைவழிவேற்று நிறப்  
மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந்தெடுத்துப் போய், மனைவியாகிய மேனை  
கையிற் கொடுப்ப, அவள் பாலூட்டி வளர்த்தனள். அம்மையா  
ஐந்துவயதடைந்து அருளமேலிட்டால அததனாகிய பர்வதராஜனுக்  
கறிவித்து அதுமதி பெற்று மலைச்சாரவிறீ பானசாலைசெயவித்துச்  
சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனா.

அக்காலத்திற்சிவபிரான தமயிடஞ்சோரது மனமொடுங்கும்  
வண்ணம் வினுவிய சநகன் - சநந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமா  
ரன் என்னும் நாலவருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப்போதி  
க்க, அவர்கள் “அடியேன்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலும்வகை  
யருள்வேண்டும்” என, “பொருள் இவ்வாறிருப்பது” என்று ஒன்று

முனையாது முனிவாபோல யோகத்தி விருந்தனராதவின், உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமண படைப்புத் தவறுற்றது கண்டதேவா, அதனை விலக்குவான கருதி மன்மதனை விடுத்த மலாகனை செலுத்தி யோகினை யழிக்கச்செய்ய, நினமலா நெற்றிவிழியைத் திறப்ப, மதனன சாமபராயினன அருகிருந்த இரதி பரமனைப் பார்த்துப் புலம்பி வேண்ட, பெருமான “உமையை மணந்தபின் உன கணவனை உதவுவோம்.” என, இரதி இமாசலமுற்றிருந்தனள்.

சிவபெருமான முனிவர்கட கருளி, இமயமலையடைந்து எம் மனையாரது கடுகதவத்தைக் கண்டுகளித்து வேதியவழவுகொண்டு, “யாது கருதித்தவஞ்செய்கின்றாய்” என, உமையமமை “சங்கரன என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கிறேன்” என, “பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்” என, இறைவிகோபித்து “கொடியோனே! அகன்றுபோ” என்று கூற, விமலா விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் கைகூப்பித் “தேவரினா அறியாமறகூறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டும்” என, ஐயா “அவை பெயமமைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம், தவமொழிக் வினாவில் மணம்புரிதும்” என மறுமாற்றகூறி மறைத்தருளினா. பாவதியாரா நிகழ்த்துகூற, பாவதராஜன்கேட்டுக் களிப்புற்றிருத்தான். சங்கராகயிலைசாரது சத்தநூல்களைவருவித்து “மலையரயன்மகனை மணம்பேசுக” என, மாதவா இமோற்கிரியுற்று மனைனைக்கண்டு மகாதேவுன மனக்கருத்திசைப்ப, அவனங்கேரிக்க, அதனை அரண்பாலறைந்து அவரவரிடஞ் சேர்ந்தனா. இமோற்கிரிராஜன் விச்சுவகன்மனல் நகர்புனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ் செய்து “பங்குனி புத்திரத்தினம் உததமத்தினமாதவின், உமையை மணஞ்செய்க” என விண்ணப்பித்தனன். பெருமான திருநந்திதேவனை விளித்து “தேவாகன முதலானாந் தருக” என, நந்திதேவநிசுத்ததவளவில், கோடிஉருத்திரர்கள்- நூற்றுலா உருத்திரர்கள்-கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர்-உர்மாண்டர்.

ஆடகேசரா-திருமால்-பிரமன்-இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்கள்  
 நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தர்கள் - அஷ்டவசுகள் - சததருஷிகள் -  
 யக்ஷ கினனர கருட காரதருவா முதலிப கணங்கள் - வேதாகமசாஸ்த்ர  
 திரவிகள் - யுகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருங் குழுவிலுந்து  
 திருவாயிலடைந்து நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்தனர். பிரமன் பல  
 ரதனாபரணங்களை முனவைத்து அணியும்படிவேண்ட, பெருமான்  
 'அணிந்தாம்' என்று அவற்றைப் பரிசித்து அராகலனே பொற  
 பணியாகத்தோற்றவித்து இடப்பவாகத்தி லாரோகணித்தத்தேவர்  
 கள் மலாமாரிபெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசா - ஸகந்தா - வீரபத்திரா - வயி  
 ரவா தத்தம்வாகனங்களில வரவும், சததருஷிக ளாசீவதிக்கவும்,  
 பாதுகம்பன ஆயிரமவாய்களாற சங்கத்தொனி செய்யவும், வாணசு  
 ரன் சிவாசசனைசெய்த ஆயிரவகரங்களாற குடமுழ வடிக்கவும்,  
 கணத்தலைவர்கள் பலவாத்தியங்களை முழக்கவும், திருநந்திதேவாபொ  
 ற்பிரமபேதி, தேவமுனிவா கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன  
 செல்லவும், இந்திரன் களாஞ்சியேந்தவும், ஈசான அடைப்பை  
 தாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அகினி தூபமேந்தவும்,  
 வருண பூரணகுமபமெடுக்கவும், திருதிதாப்பணமேந்தவும், ருபே  
 ரன் நவதிதிகள் சிந்தவும், யமன் கஞ்சத்தொழில் புரியவும், நாக  
 ராஜாள் மாணிக்கத் தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடிவையச்சுமத்த  
 கம், கங்கை காவிரிமுதலிய நதிககன்னியா சாமனாயிரட்டவும்,  
 குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருபுறம் ஐத  
 குவித்துவரவும், ஸ்ரீ சுந்தரோசபபெருமான் திருவெண்ணீற்றுப் பெட்  
 டமுந் திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத்தக்காட்டவுமமைந்த சாவூரலங்  
 காரத்தடன இமாசலமடைந்து, திருவீதியிறண்ட மாதர்கள் காதல்  
 கொள்ளும்படி திருவுலாப்போந்துபாவதராஜன் மனையையடைந்து  
 திருமால் கைலாசுகொடுக்க, இடப்பவாகத்தினின்றவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜன்பாரியாசிய மேலை அநேகமானகல்யமாதர் புடை  
 குழ ஆவின்பால் கொணர்ந்து ஐயனது திருவடித்தாமனையை விள

கதி நாணததுடன் உட்சேனறனன். மனறற சடங்குகளை மலரோன செயதனன். சிவபெருமான ஓர் இரதனசிவகாதனததில வீற்றிருநதனா. அவரவாதங்கட்குத தகக ஆதனததிருநதனா.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆணடுக உழிநிறதால, வடதிசை தாழநததுகண்டு, அததன் அகத்தியழந்வனா நோகங் “நீ ஒருவ ரோ மெககொததவா, நீ தெனறிசையிலிருப்பின உலகஞ்சமனாய்நுக ரும் உமககுததிருமணககோலங் காட்டுதும்” என, அகத்தியா ஆணையககடவாராப இமாசலமகன்று வழியிலமாயசெயத கிளேஞ்ச னைசசபிதது, வழிவிடாது நிற வந்தத்தையடகி வாநாவில்வ லனா மாயதது, குறாறலத்தனன் திருமாலைப் பெருமானவழிவாகிப் பொதியமலை சோநது சிவத்தியானததிருநது பினனொருகாலத்தில திருமணககோலததைத திருவருனால தரிசிததனா. அகத்திய ரகன றபின் உலகு உயாவு தாழவினறி யிருநதது இதுநீக ]

அமமையா பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்க ரிக்கப் பெற்றவராய அநேக தோழியா புடைசூழ, புராரியைவநது பணிய, மாதேவன் “மாதே! பகலிலிரு” என, இருவரும் ஏகாச னததிருநதனா. மேன யருகிருக்கப் பவதராஜன் பரமன் பாதத தைப் பூசிதது, பார்ப்பதிகையைப் பரமேச்சுரன் திருக்கரத்திற கொடுத்தனன். சிவபெருமான திருமாங்கலயாதரிதது மணவினையை முடிததனா இரதி தனகணவனைப்பெற அது ததியிற கணனுதலைப் பணிய, அண்ணல தமசெண்ணததில காமனைக் கருத அவனமுன் தோன்றினன். முன்னுன் “உன்மனைவிக்குமடம உருககொண்டு, அகிலத்திறகெல்லாம் அநபியாயிருநதி” என்றருனிசசெயது அககிரு ந்து தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியை யடைநது தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருநதனா. பார்ப்பதியாணாமணஞ்செயய வெழுந்தருளியதிருக்கோலமே கல்யாணசுந்தர மென்பபம.

கலயாணசுந்தராயம:







22. அந்தரங்கேசுவர மூர்த்தி.

உ  
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

## இருபத்திரண்டாவது அர்த்தநாரீசுரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாய கிரியை பகதாதுகிரஹ காரணமாகச் சிவ பிரான திருவோலக்கமுற்றிருந்தனா திருமால்-பிரமண - இரதிராதி திருப்பாலகா- அஷ்டவசககள் - சததருஷிகள்-நவசித்ததான - கிந் நர கிமபுருஷ யக்ஷ விததியாதராதிரி அஷ்டாதசகணங்கள் - துவாத சாதித்தாமுதலிய கிரகங்கள் - இன்னுமுள்ள இமையவா யாவரும் தரிசிக்குமபடி திருக்கயிலாயகிரியை யடைநது, ஆங்கு முதறபெருங் காவலாகவுள்ள கிருந்தீதேவனாப்பணிநது, அவா திருவருளபெற்ற வராய முறைமுறையே அவாவிடுப மகாசுந்தானத்தினுட சென்று, இருகண்களா எம்பெருமானையும் இறைவியானாயுந் தரிசித்து அஷ்டாவக பஞ்சாங்கமாகப் பணிநது இருவனாயும் பிரதக்ஷணஞ் செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யாசித்து, அவ விருவராலும் அதுகிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷிசிரோஷ்டாகளி லொருவராகிய ப்ருங்கிருஷி யானவா பாவதிதேவியாளைப் பணியா மந் சிவபெருமானை மாத்ரிம பணிநது பலவகையாகப் பாடிப்புகழ் து நிற்பது கண்ட இமையவல்லி, இம்முநிவன யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மகிததிலன் என்று முனிநது, சக்தியாகிய தனது கூறுக வுள்ள உதிரமாமகங்களை அவருடலிற் சிறிதுயினறி ஆகிராணித் துக்கோண்டனா, சிவகூறுக வுள்ள எண்பையும் நரம்பையுமே உட் கொண்ட தோற்பதுமைபோலத் தள்ளாடி கின்று தமமைப் பிராநத் தித்தது கண்ட தானு மனநதரியாராகி ஓகாலை யுதவ, ப்ருங்கிருமி கனித்தது மூன்று காதுடன் முன்னின்று கூததாடிப் பலவகையா க் பாடிச் சென்றார்.

கவுரியமமையா, னவருத்தமுற்றுக் கடுகியெழுத்து கணவ ராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து “எம்பெருமானே! எளியேன தவ னுசெய்ய எண்ணினேன். ஏழையேறகு இன்னருளபுரியவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங் கரக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுள் சத்தமாதாமுதலானா தமமைப்பு டை சூழ்ந்து கிற்க, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்துணின் மேலநின்று எண்ணற்கு மருந்தவத்தை எண்ணிலலாககால மியற்றினா.

சிவபெருமான் உமாதேவியா தவத்திறகிரங்கித் திருவருளபுரி யத் திருவுளங்கொண்டு இடபவாகுளுடராய, சமஸ்த தேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சாவவாததியங்களு மொலிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், மலைச்சாரலை யடைந்து எமதனையாகிய ஈச்சவரியாரது தவசெயல்ககண்டு சந்தோஷித்துக் காட்சிதர, தே வியா திருக்கண்களால் தரிசித்து விழியினின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சிந்த அடியற்றமரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தனாமேல் விழுந்து பணிந்தனா, மாதேவா மனக்களிப்புமிகவராய “மாதே! யா துவரம் வேண்டும்” என வினாவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி “வள னலே! தேவரீர்வேறும் அடியேன வேறுமாக விருப்பதுவிருப்பற நேன். வாமபாகத்தில் அடியாள் கலந்திருக்கவேண்டும்” என, சிவ பெருமான அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம் மையாருக்கருளசெய்து இடபாருடராகித் தேவியாருடன் திருக்க யிலாயகிரியையடைந்தனா அததம்=பாதி, நாரி=ஈச்சவரியைப் பொருந்திய, ஈச்சரா=பெருமான எனவே பாதிசரீரமவாமபாகத்திற பாப்பதியாரும், பாதிசரீரம் வலப்பாகத்திற சிவபெருமானாக வீற்றிருக்குந் திருக்கோலம் அததநாரீச்சர மெனப்படும்.

அததநாரீச்சரவராயநம;

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்  
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்  
அடைபிடி சென்னை 20



23. கஜபுத்த மூர்த்தி.

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

## இருபத்துமூன்றாவது க ஐ யு த் த மூ ர் த் தி.

காளமேகம்போனற்கரிய சரீரத்தையுடைய கயாசுரனென  
னும் யானைவடிவேறற அசுரன, மேருபாவத்தினமேல, பிரமதே  
வனை கோக்கி அருமையாகிய பெருந்தவம் அநேககாலஞ்செய்தனன்.  
கயாசுரன் செயத கடுந்தவத்திற்களிதூரத் கமலயோனி அவன கண்  
கடகுப பிரத்தியட்சமாநி “அகநோச! நீயாவியவரமயாது? அறைக்”  
என, அசுரன அருந்தவநீக்கி அடிமலா பரவி “ஐயனே! இறப்பில  
லாத நீக்காயுவும வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியே  
னுக்கு அதுககிரகிக்கவேண்டி” என வேண்ட, பிரமன் சிறுநகை  
செய்து “விரும்பியவாதே வரமீந்தே னாயினும், அநிவண்ணை  
யெதிர்ப்பாயாகில அப்பொழுதே நீ பெற்ற பேறழியும்” என்றருளி  
அந்தாததானமாயினன

கயாசுரன களிகொண்டு, சதுமுகன தனக்குத்தந்தவரத்தைச்  
சிந்தனைசெய்து, சிவனபேரிற் செருசெய்ச்செல்லாமல மறையை  
வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்த வலிய போரபுரிந்த, உலகத்துள  
ளானா ஒழிப்போமென றுறுதிகொண்டு உடனே துண்ணெனச்  
சென்று உம்பருல குறறு, மகபதியை யெதிர்த்த யுத்தஞ்செய்து  
வருத்தினன். புலோமனை கணவன் போரபுரிய வாதறையுப புற  
முதுகிட்டோட, அவன் வாகனமாகிய ஐராவத்தின் வாலிப்பற்றிப்  
பன்முறை சுழற்றி யெறித்த, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்கதி  
பதுமநீதி முதலிய வளங்களுையுடைய அமராவதி நகரை அழித்து,  
அக்கினி யமன் கிருதி முதலிய அட்டிககுப்பாலகளைச் செய்து,

தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவாகையுஞ் சாடி, இராக்கதனா ஹிமசித்த, மண்ணுலகெனும் வதிந்த மானவகூட்டங்களை மாய தது விஷம்போல விளங்கினன.

அதுகண்ட அருந்தவா சிலா அம்பிகாபதியமாந்த அவிமுத்த மாகிய காசியை யடைந்தனா. கயாசுரன் கடுஞ்சினங் கொண்டு தொடர்ந்து பின்வர, சங்கரா சம்போ வென்னுஞ் சிவத்தியான ததுடன், மகாதேவனை யரணென்று மணிக்ங்லிகை யாகிய அருகிருக்கும் ஆலயத்து ளடைந்து அரன்முன்னின்று, “அருடபெருங் கடலே! ஆபத்திற் புணையே! ஆந்த வெள்ளமே! அடியேன்க ளடைக்கலம், யானை யுருவாக எய்தும் இராக்கத விறைவனால் இற வாவண்ணம் எங்களைக் காத்து இன்றருள புரியவேண்டும்” என றிரந்தனா. தான் துரத்திக்கொண்டுவந்த மானுடா மணிகனனிகைச் சந்திதியில் வருந்தி வாயவிண்டு வழத்தவது கேட்டு, கயாசுரன் ஆல யத்திருவாயில் யடைந்து அவாக ளஞ்சம்படி இடிபோற் காசுசித் துப் பயமுறுத்த, மாந்தாகள மணிகண்டனாத தழுவிக் கொண்டனா அரவாபரணா “அஞ்சாதீர்கள்” என்றபயங் கூறி, அண்டகடாக முட்டி முடியுடன் ஆயிரங்கோடி யருளுதைய மாயிற்றபோல, அமரரு முகிரு மஞ்சிக் கண்பொத்த உகிரப்பெருவடி வுறுக கயாசுரன் முனவர, கயன் தன்பாலவந்தவா தானுவென்றுணாந தும் தனக்குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன் வந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத்தை மறந்து எதிருந்த தலைப்பட்டன.

சங்கரன் வடவாழ்காக்கினியும் அஞ்சத்தக்க தீபொறியை விழி வழி சிதறி, திருவடியா லுதைத்தத் தள்ள, கயாசுரன் கவிழ்ந்த பதைத்துப் பாாமேல விழு, திருவடி மறறொன்றாற் சிரத்தை மிதித்துத் தொடையி லுன்றித் திருக்கங்குளாற் பிளந்து நான்கு காலகாலம் இருபக்கங்களிற் பொருந்தவும், உதிரஞ்சிந்தவும், ஓலமிட டழவும், அசுராலயத்துதித்த யானைவடிவாகிய கயாசுரன் தோலை உமையம்மையு மஞ்சம்படி உரித் திழுகக், ஈசுரனது இணையிலாத

சோதியுருவைத் தரிசித்த சுரா முதலாஞ்ஞா கண்ணொளி மழுங்கித்  
துன்புறநா. கண்ணுதல் கருணைசெய்யும்படி களிற்றரியை உட  
லினமேல் உத்தரியமாகப் போததனா, அமரா களிதது ஆராதக்  
கூத்தாடி மலாமாரி வருஷித்தனா சிவபெருமான மணிகனனிகை  
யடைந்தனா, கயாகரனாக கஞ்சிய பரிசனா களிததுப் புறம்போந்த  
னா காசிவாணா முதலான காசினியோர் கடவுட பூசை காலம்  
வழா நியற்றிக் களிதது வாழ்ந்தனா, கயாகரனாகிய யானையைத்  
தேவ ஊனவா துயாதீதத்தற்பொருட்பெ போபுரிநது சங்கரித்த  
மையால, கருணாநீதிக்குக் கஜபுத்தமூர்த்தி யென்பதோர் பெயர்  
வழங்குகின்றது.

### கந்தபுராணம்-தந்தீசியுத்தரப்படலம்

“மதித்துவேழமாந்தானவன்வருதலுமவடவை  
யதித்தவன்னியுமச்சுறவெரிவிழித்தொருதன்  
கதித்ததாள்கொடுதள்ளவேகயாகரன கவிழ்ந்து  
பதைத்துவிழ்தலுமிதித்தன்னசிரதையோபத்தால.

ஒருபத்தநீனக்கவாணுறுநிருக்கரத்துகிரால  
வெரிநிடைப்பிளந்தீரிருதாளபுடைமேவக  
குருநிக்ககியேயோலிடவவுணாதவருலத்துக்  
கரியுரித்தன்னகண்ணினைமமையுங்கலங்க.

ஐயன்மிகத்தன்கநிரினக் குருநிரீரூத்  
மையலயானவனரோலைமேற்கொண்டன்னமறைத்தான  
செய்யகொளொடுகரியகொளிருவருஞ்செறிநது  
வெய்யபானுவினவெறக்கவாநதுமேவியபோல.”

கஜபுத்தமூர்த்தயேநம;



உ

சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

## இருபத்துநான்காவது ஜ்வராபக்தமுர்த்தி.

சிவபிரசாதம்பெற்ற மாவலிச சகரவாததியின மகனாகி ஆயிரங் கைகளை யுடைய வாணசுரன், சுப்பிரதீபிகை யென்பவன் மணநது நருமதைநதிகுகனாயிற் சிவலிங்கக்குறிகள் நாளொன்றி, காயிரமாக அருச்சுனை செயதுவருகையில், ஒருநாள சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷமாகி “என்னவரமவேணமே” என்று வினாவ, வாணச மகிழ்ந்து, “அடிகளே! அககினிமதினும், அவனிமுழுவதும் அர புரியும் ஆற்றலும், அழியாமைபும், தேவரீரது அடித்தாமனாயி அனபும் அவாவினேன்” என, அரவாபரணா-அவவாரே அதுககி கித்து அநதாததானமாயினா, வாணசுரன வையகமுழுதுவகையக படுத்தி, சோணிதபுரியில் அரசசெயது வாழ்நதுவருகையில், ஒரு நாள் கருணாகிதியைத் தரிசிககக கயிலாய மடைநதன்ன. அதுச யம் அருளவளளல நடிக்குந ததியா யிருத்தலின, தனது ஆ ரந கைகளாலுங் குடமுழவு வாசிகக, மாதுபங்கன களித்தது “யா, வரம வேணமே ஓதுக” என, அசுரன் ‘அண்ணலே! அடியேந திருககயிலாயகிரியில் ஸ்த்த திருநகதிதேவா பிரமபடிபட்டுச ச யாமல, கஜமுக ஷண்முக பாவதி சமேதராயத் தேவரீர் அநநதர அடியேன மாளிகையிற் காட்சி கொடுத்த வ்றறிருக்கவேணமே எனக் கழற, பெருமான “அவவாரேயாகுக” வென்று சோணிதபு முற்று வாணன் மாளிகையில் வாழ்நதிருத்தனா.

இவ்வா நிருக்திறபொழுது வாணன், இத்திரன்முதலிய வெக டிசைக் கிறைவர்-திசைசுமுகன்-திருமால் முதலிய தேவர் குழுவுட.



24. ஜீவாதபகர் மூர்த்தி.

எதிர்த்துப் போசெய், ஒருவரு மாற்றாமல் ஒழிப்போனமையால் மமதை மிக்கவனாய் மகாதேவனை நண்ணி “ அண்ணலே! அடியேனுடன் அமாசெய்வோர அகிலத் திவலாமையால், தோள்கள் தினவுற்றன. எறிது செருசெய்யத் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும் ” என, சிவபிரான புனசிரிப்பு கொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி “கண்ணன் துவாரகையி லிருந்துவந்த உன தோள்தினவு தீர்த்து அவற்றை விலாவிற் சங்கரிப்பான் ” என, வாணன் “ இருபதுதரம் எதிர்த் தோடிய இக் கிருஷ்ணனா என்னைச் செயிக்கவல்லவன் ” என, உலகநாதன் “ உனக்குத் தோற்றபின் உபமன்னியனிடம் தீக்கூப்பெற்று இடைவிடாது என்மை யருகசித்து உன்னவிட மேலாகிய உரைத்தற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான் ” என, “ அச சமா எப்பொழுது வரும் ” என, “ உன் மகளமேல் பழி வரும், உன் மயூரத்துவஜம் துணியும், அதனே போரொதுங் காலம் ” என றறைய, வாணன் மாலிகை சோரது வசிட்திருந்தான்.

ஒருநாள வாணன் மகள் உடைவு யெனப்பவள் துயிலுமையில, கண்ணன்மகன் சதனாகிய அந்நந்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு கணவிழித்துக் காணாமல் மோகாக்ஷி சித்த முடையவளாய், சித்தி லேகை யென்னுந் தோழி எழுதிக் காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம் மன்னவனைக் குறிப்பித்து அத் தோழியால் துவாரகையிற் சயனித்திருந்த அந்நந்தனை மஞ்சத்துடன்வருவித்து நெஞ்சுகளித்து இன்பம் துகாந்திருந்தான் உடைவு சிறிதுநாளிற் கருப்பங்கொண்டாள். தோழியரால் துணாந்த வாணன் அந்நந்தனைச் சிறையிட டான். அதற்காக உடைவு மனம் வருந்தினாள். வாணன் மாலிகையிலுள்ள மயூரக்கொடி அன்று ஒடிந்தது. அவற்றை யெல்லாம் அறிந்த நாரதமுநீவர் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினா. மனவருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணிலலாத சேனையை இமைப்பொழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்கோலமாய்ச் சோனிதபுரத்தை யடைத்தனன்.

முதல வாயிலில் ழுத்தபிள்ளையார் வீற்றிருக்கக்கண்டு கனிவாகக்ம் - பாலுணவு - பலகாரவகைகள் இவற்றை நீவேதித்த ஐங்கரக்ருளிசிலை அகமகிழ்ச்செய்து, இரண்டாமவாயிலில் ஓளையபிள்ளையார் எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு பலவகையாகப் பூசித்து விடைபெற்று, மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியானைக் கண்டு பணிந்து உடசெல்லுகையில், சிவபெருமான முன்னொரு காலத்திலமைநாக்கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு “யானே எதிர்த்தாலும் நீ ஐயிக்கக்கடவாய” என்று கொடுத்த வரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி தனது பிநாகமாகிய விலலேந்தி நிற்கக்கண்டு சிவநாமங்களைப்பாடி “எளியேனைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று வணங்க, நிமலா “நீ யெய்மை வென்றனரோ வாணனை யெதிராகலாம்” என விரோதமாகக் கூறினா

சாவாண்டங்கனையும் கழணத்திற சாமப லாக்கும் சங்கரா! புன்னகையாற புரம்பொடித்த புண்ணியா! துரும்பொன்றால் தேவா செருகுகைத் தொலைத்தோய! கருப்புவிழைக் கண்மொன்றிற் காயநத கண்ணுதலே! மறவியின் மமதை மாயத்த மலரடியாய! உக்தி வந்தோன் சிரங்கொய்த உகிருடையாய! மச்சம்-கூாமம் வராகம்-நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்களாக வந்த என்னு வலிமாயத்து, கண்-ஒடு-கொம்பு-தோல - எைபு இவற்றைக் கொண்ட இறைவா! தக்கனைத் தழுவதோய! சரணம் சரணம், உற்றுப் பார்த்தால் ஒழியும் எனக்கு ஓராயுதமும் எடுக்கவேண்டுமோ? அம்பும்-வாகனமும்-அடிமையும்-மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிராகலாருமோ? என்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்த பன்னகசயனனைப் பரமனை பார்த்து “விண்ணுவே! எமமைக் கண்டு எட்டிணையு மஞ்சவேண்டாம், உனது வருகையை வாண்ணுக்கு முன்னரே உரைத்துள்ளேம், அவனைச் செயித்து வெற்றிமாலை தரிக்கக்கடவாய, நீ யெய்மோ டெதிர்த்தால் முருகன் விளையாடுப்போல நினைப்பேம், தேவர்கள் வேடிகை பராக்கும்படி யா மிருவருளு சிறிதுகேரம்

செருசசெயவேம. பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம் பயப்படவேண்டாம்” என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல கையிலேநதிய பிநாகம் என்னும் வில்லை வளைத்து நானேற்ற, நாரணன் “நாதனே! நாயேனக்காக” வென்று தனது சாரங்கம் என்னும் வில்லை நானேற்றினன்.

பவளமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாறப்போல வின்று, இருவருஞ் செய்த நானெலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவா - மானவா - நாகாகளைச் செவிடுபடுத்தியது. உலக நடுங்கியது தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று நியாணித்து அருச்சுனையாக ஓர் கணையை விடுத்தனன். இருவருஞ் சமாதொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர நாவையுடைய ஆதிசேடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானே அதை அளவுபடுத்திச் சொல்லவல்லவன் யுகாதகாலத்திற் சபதமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷத்ததன்மையாயிருந்தது இதுகண்ட இமையவா எம்பெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பு இஃதென்றுணராமல், இறைஉதோ எதிர்த்தனா. இனி யென்ன விபரீதங்க ளெய்துமோவென நெண்ணித்திகைத்திருந்தனா. இத்தகைய கடுமையோ எண்ணிலகாலஞ் செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணிந்து “அண்ணலே! அமாபுரிய இனி ஆற்றகிலவேன்” என நடிபணிய, அடியார்க் கனுடலராகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அசுத்தனுக்குச் செயமளித்தது \* அப்பாற்பட்டனா.

திருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து நிற்கையில், வாணன் கடுமையோபங்கொண்டு ஆரவாரித்தது ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுனர் சேனையுடன் அமாக்கோலங்கொண்டெதிரா “நீக இருதிருத்தவருக்கும் பெருமையோ நிகழ்ந்தது இச்சமரில் திருவ்ஷணத்திக்குச் சிவாதுக்கிரக மேலீட்டால் வலியிருத் திருத்தவின் வசனம் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், நம்பா “நமமை யாச்சித்த இருகரங்க ளிருக்க” என, யாதவசிரோஷ்டன் மாதுபாக

ஞால வாயமலாந்தருளியகண்ணம் ஏனையகரங்களை யிமைப்பிற சுவகரி ததன்ன. பிறகு சிவபெருமான “வாண! உன தோளிலிருந்த தினவு நீங்கியதா?” என்று வினாவ, வாணன “அடியேன அறியாமையா லறைந்ததைப் பொறுத்தருள்வேண்டே” என வேண்டினன். சிவா க்கிண்பபடி வாணன தன்மகள் உடைவையை அந்நிந்தனுக்கு மணம் புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக் கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசா தத்தாற் பழையபடி ஆயிரம் அத்தங்களும் அமையப்பெற்றுத் திரு கயேலாயகிரியிற் துடமுழா வெடுக்கும் பாகியம்பெற்றனன்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன மாளிகையில் வீரோதயுத் தரு செய்கையில் “படா குறிப்பொடு மெயினி படைத்தெதிரா விடுப்பா” என்றபடி சிவபிரானபேரில் கண்ணனபிரயோகித்த சீதள சுரத்தைத் தணிக் கும்படி “மூன்று சிவங்கர நாலு கொடுங்கலை முகிர்விழி யொன்பதுடன் - றோன்றி யமெட்டை பூத் பசாசுகள் சுற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல் வீசிய காலுற வேயுலக - மீனறவன் முன்னுல கெங்கு நடுங்க வெழுந்தது பாச பதம்” என்றபடியே சிவபெருமான எவிய உஷ்ணசூர் மானது மூன்று சிரம் - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று கால்களுடன் சென்று கண்ணன் விடுத்த சீதளசூரத்தைக் கணத்தில மாய்த்தது. திராச சுரமுற்றோர் அத் திருவுருவத்தைப்பணியின, சூரியன்முன் பணிபோல விலகிச் சுகமுறுவா விஷ்ணுவிடுத்த சுரத்தின் வீறுபோ ககினமையால் சிவபிரான் ஜவராபகரூபாததியெனப் பெயருற்றனா.

\* அண்ணல் கண்ணனுடன் அம் ராகருகையில் அஞ்சினா போல அகன்றது அதிசயமன்று. “விஷ்வருக்ஷாபி ஸம்வந்தபஸ்வ யம் சேததம்ஸாம்பிரதம்” என்றபடியே நசுகமரமா யிருப்பிலும் தன் கையால் வளர்த்துத் தானே சங்கரித்தல் தகாதெனக் கருதி, “தோள்தினவு தீரவேண்டும்” என்ற வாணனுக்கும், மைநாகமலை யிற் நலஞ்செய்த விண்ணுக்கும், திருவாயமலாந்தருளியவற்றை

நிறைவேற்ற லீலாமாதநினாயாய அடியாபகதிக்கமகிழும் அருள்  
வள்ள லாதவின, அச்சதனஜெயமுறநித துகாடடியதனறி உள்ள  
படியே ஓடியதன்று

அவ்வாறு மடிக்காவிடில் வீண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செ  
யதபொழுது மருடாபிஷேகஞ்செயவிததுத் தானே யெதிர்ப்பினுஞ்  
செய்கருமபடிக்கொடுத்தவரம் அவலமாகும், அன்றியும் சிவப்பிரசாத  
மாகிய தனது வலமையைத் தறசெயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன்  
கண்ணனை யெதிராகக் கோரது அதனால் அவனதோளகள் சங்கிக்கப்  
படா, இதுநிறக.

அவதார கோலமல்லாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொடுசண்  
டைசெயதற்கஞ்சி, பிருகுமுநிவன மனைவிபால் அடைக்கலம் புக்க  
அவணைக்கொல்ல ஸ்திரீஹந்தி தேடிக் கொண்டு முகிவா முனிந்து  
சபிக்கப் புத்துப் பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள்  
ஒருவனாகிய ஸங்குகாணனுக்குத் திருமாலுக்கும் கிகழ்ந்த யுத்தத்தில  
“ஸங்குகாண கணேசோபிநஸ்தேகேஸஸஸ்ய” எனனும் ஸகா  
ந்தபராண தநின்படி, அவனா சிகையையறுத தவிட்டபட்டதையும்,  
தநிசுமுகிவருடன சண்டைசெயகையிற்சக்கரத்தினகூவாயமழுவகி  
அவருடவினின் றுதிதத அளவிலலா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு  
மூர்ச்சித்தனொணக்கட றும் பாதம் ஸகாந்த புராணகணையும், அவர்  
மைந்தாகளிற் பிரமனைச் சிரங்கொயகையிழிம, மதனனைச் சாமபரா  
க்குகையிலும் என்னசெயதனொன்பதையும், தகையாகத்திற சங்கட  
ப்பட்டதையும், இந்திரன் செலலுருக்கொண்கி அவனோடியிலலின்  
காணைக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப் பார்ப்போமாக. இத்தியாதி  
கியாயத்தால, பலவற்றமகிப்பூண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாகிய  
கண்ணனுக்குஞ்சி சிவபிரான் ஓடினா என்பதைப் பூவபகைஞ் செ  
ய்து, அவ்வாறு நடித்துக் காட்டினொன்று சித்தாந்தமாக்குக.

பாகவதம் - தஸ்மஸ்கந்தம்.

தோஸ்ஸஹஸரமதவ யாதததம் வரம்பாராயமேபவத, தனாலோ  
க்யம்பரதியோததாரம நலேபேதவதருதேஸமம், கணதேயநிாவரு  
தைாதோ பிராயுதஸூதிககஜாநஹம், அப்யயாரூணயநாதரீந  
பீதாஸதேவிபரதுதருவு., தச்சருதவாபகவாங்கருதத: கேதுஸதேப  
ஜ்யதேயதா, தவததாபகநோபவேந்ருட ஸம்புகேமதஸமேதே, இத  
யுத்த: குமநிாஹருஷ்ட., ஸவகருஹம்பராவிஸநருப—சிசசேதபகவா  
நபாஹருஸாகாஇவவநஸபதே .

விஷ்ணு புராணம்.

பானோபிபரதிபதயாத மைதனோயாஹதரினோசனம், தேவபா  
ஹுஸஹஸனோண நிர்விணனோஸமயாஹவமவிநா, கஸ்சிகமமைஷோ  
பாஹருநாம் ஸாபலயஜாகாரண , பவிஷ்யதிவிநாயுததம் பாராயமம்  
கிமபுணை —, ஸவகர. —மபூரதவ ஜபவகஸதே யதாபாணபவிஷ்யதி,  
பிபிதாபிஜநாநதம் பராபஸபஸேதவமததாரணம்.

உமாஸந்திதை

ஸ்ரீதேவி—தவததோவிஸிஷ்டபாவஸது விஷ்ணோஸம்பரதிபத  
யதே, கதமேதததயாஸிநதே கருபயாவதஸுவரத, ஸ்ருணுதேவிப்ர  
வஷ்யாபி விஷ்ணோராதிகயதாமபரதி, புராகதாசித்தேவேஸிபரமா  
நத்தகாரகே, கரீடாஸகதேமயிபுரா விஸவமேததநாயகம், உபதருஷ்ட  
டம்ஸதாதுஷ்டைடாவேநவாதபஹிஷ்கருதை, ஸவாஹாஸவதாவஷ  
ட்காரரஹிதேகர்மவாஜிதே, ப்ரஹ்மணுஜஞாதவருததாரத: காய  
ஸேஷமசிந்தயத், சக்ரபாணிஸமாஹுய ரதஸிமஹாஸஸேஸோபே  
அபிஷேச்யவரததவா ப்ரணாமகரவமபிரியே, ஸருஷ்டிஸ்திதிவிநா  
ஸாகாம் கத்தருதவமருதோபயம், ஸாவஜ்ஞதாதிஸித்திஞ்ச தத்தவா  
நஸ்திவிஷ்ணவே, மததோநிகோபவாநராஜா பவவிஷ்ணோஹாப்ர  
போ, இதத்ததவர: பூர்வம் வாரணஸ்யாம்ஹநிபுரா, இதிலுஞாதவாக  
விப்ராஹ மேகிபோப்யதிகம்ஹரி.



భాగవతం.

శ్లో. దోషసహస్రంత్యయావత్తంవరంభారాయమేభవత్ | తైత్తిరి  
కృంప్రతియోధారం సతేభ్యోన్మయం | కందూత్యనిర్వృతైర్దోభై  
ర్యు యుత్సువిక్లగ్జానహం అన్యయాంచాణయన్నద్రీక భీతాప్రవిప్ర  
దుద్రువుః తచ్చృణ్వసి గాక్రద్యః కేకుస్తేభజ్యయథా | త్వద్ధప  
ఘోభవెన్నూడసంయుగే చత్సమేనతే | ఇత్యుక్తఃకుమరిహృష్టః స్వగృ  
హంప్రావిశన్స్పృహ | ఉదన తరాధ్యాయం | చిచ్ఛేదభగవాన్ బాహూన్  
శాఖాఇవవనస్సతేః ||

విష్ణుపురాణం.

శ్లో. బాణోపిప్రతిపశ్యాభమై త్రైయాహుత్రిణచనం | దేవబాహు  
సహస్రేణ నిర్విణ్ణోస్సౌహవంవిస | కశ్చిన్నమైదోబాహూనాం సాఫల్యజన  
కారణః | భవిష్యతివిషాయద్ధం భారాయచమహింభుజైః | శంకరః | మయూ  
రద్వజభంగస్తే యదాబాణవిష్యతి పిశిరాశిజనానందం ప్రాప్స్యసేత్వంత  
ధారణం |

ఉచూసంహిత.

శ్రీదేవీ! త్వత్తోవిసిష్టదావస్తు విష్ణాసంప్రీతిపద్యతే | కథమేతద్దయా  
సింధోకృపయానదసువ్రతః | కృణుదేవిప్రవక్ష్యామివిష్ణోరాధిక్యతాంప్రతి |  
పురాకదాచిద్దైవశి పరమానందకానసే | క్రిడాసత్తే మయిపురావిశ్వమే  
తదనాయకం | ఉపమృష్టంసదాదుష్టై ర్వేదవాద బహిష్కృతైః | సావహ  
స్వధావషట్కూరరహితైర్నవర్జితైః | బ్రహ్మణాజ్ఞాతవృతాంతఃకార్యశేషమ  
చింతయత్ | చక్రపాణింసమాహూయరత్నసింహసనైకభాగభిషేచ్యవరం  
దత్వాప్రణామంకరవంప్రీయే | సృష్టిస్థితివినిశానాం కత్యృతవృకుతోభా  
యం | సర్వజ్ఞతాదిసిద్ధిం చ దత్తవానస్తేవిష్ణవే | మతోధికోభవాన్రాజాభవ  
విష్ణోమహాప్రభో | ఇతిదత్తవరఃపూర్వం వారణస్యాంహరిఃపురా | ఇతిజ్ఞా  
త్వాకవిప్రాహమేనిరెప్యధికంహరిం ||

జ్ఞానబ్రాహ్మణశ్శ్రీతత్యయః

சிவமயம்

திருச்சிறறமபலம

இருபத்தைந்தாவது.

சார் தீத் தூல ஹர மூர் தீதி.



சமஸ்தலோக காரண பூதராசிய பரமேசுவரன கட்டளைப்படி  
நீருமால்மோகினியுந் வேற்றுத் தாருகனைமுகீவா தவததையழித்  
தும்,பெருமானே பீஷாடநத்தீருவுருக்கொண்டு முகீவா பத்தினிகள  
கற்பையொழித்தும் நகரிற புறம்போகதபோது,பெருமான பகவலிற்  
சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருகினா. அப்பொழுது அயனமுதலிய  
அமரா ஆண்டடைந்துணங்கினா அவற்றையெல்லாம் நன்குணாந  
ள்ள தாருகனைமுகீவா ஓர்வேளவிசெய தானை யழிப்போமென்று  
அபிசாரவேறாம் மியற்ற, அவககினியில நீனைத்தறகுமரியவுருவும்  
இடிமுழக் கனைய கொடிபடுதொனியும், பெரியவாயும், வளைவாகிய  
பற்களும், கூமைவாயகத நகமும், தீப்பொறி சிந்துஞ் சிவந்தவிழி  
யும் அஞ்சாமையுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன்  
தோன்றியது. முனிவா வலவியததைநோக்கி முக்கடபிரானை முடி  
க்கவென விடுக்க, அது விடைபூதியைத் தேடி வினாந்துவருகை  
யில், உலகினா அச்சறவோடிவரும் உழுவையை உம்பாபெருமான்  
எதிர்தென்றுபற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத் திருமேனியில் அதன  
சருமத்தை யாடையாக வணிகதனர்.

வய்வியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின்,எவற்றையுமிழிக்கும்  
இணையில்காக் கணிகீதி யொன்று, ஏரியிலிருந்து பிறக்க, அந்தனர்  
ஐயன்மேல்விடுப்ப அஃது எதிரவர, சங்கார், தமது செங்கையிற்  
பற்றி இங்கோரு படையா மிருவேன விசைத்தனர். மீண்டும் ஐன்



சென்னை:

25 சாத்தனா முத்தி.

மான் உறபவித்தது. அதனை மகாதேவனமேற் போக்க, அது சரா சரமெலலா மழியும்படி இணாசசவிட்டு அந்தரமாக்கமா யெழுத்து வரககண்ட அரசன அதனெலியால உயிராக வருததாது கிருபைபுரி நது இடக்கரதீ தேற்று “சண்டிருந்திகை” எனப் பணித்தனா. அதனமேல சரீப்பங்கிள் பிறந்தன. அவற்றைச்செலுத்த, சம்பு சரீ ரத்திற பணியாக அப்பணிகளை யணிந்தனா. பூதவேள்ளம் தோன றின. ஆதிநாதனமேல ஏவினா மாதுபாகா வருகெனவிளித்தது “மது சேனையாய காளுயிருத்தி” என நனகருவினா. ஒரு வேண் டலை உலகழியச சிரித்துத் தோனறககண்டு சிவனமேற் பிரயோகி க்க, சிவபிரான திருக்கரத்தாற்பற்றிச் சிரமீதணிந்தனா. இவற்றைக் கண்டமுநீவா முனிவுற்று, முன்னவன்மேல மந்திரங்களைவிட அவை நுடியுருகேற்று இடியென முழக்கி யெநிவார, எம்பிரான கரத்திற் பற்றி “என கன்னத்தில முழங்குக” எனக் கட்டினையிட்டனா. தாரு உனத்தோர தரியாககோபத் தழலால மீண்டும் யாகஞ்செய்ய முய லகன் பிறந்தான முநீவா, முயல்களையும் நோமாகினியையும் ‘உமை கேளவனை யுயிர செருக்க’ என வோநியனுப்பினர். கோ வரககண்ட நின்மலா ஒருபபைக் கையிற் றாக்கி, கிசாசரனாகிய முயல்களை நிலத்தில விழக் காலாற நாளி முதுகினமேல தமது முண்டகத்தாளுநறி கின்றனா. வேறொன்றுஞ் செயயமாட்டாத வேதியா பல சாபயிட அவை தாணுவினிடஞ் செவலாமைகண்டு மோறிவின்றனர். முயல்கள் முதுகை யகைக்க முக்கணர் கழிக்க, ண்ட நான்முகன் முதலான “அரகர சங்கர சம்பு” எனத் தொ டுவாருக் துதிப்பாருக களிப்பாருக கைகுவிப்பாரும பாவிவாரும ணிவாருமாயினா.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவன முகிவருக்கு ஞான ிதை யறக்கொடுத்தனர். அதனால் அந்தனர் அறிவுடர்ந்து “ஐய ன! அடியேங்க ளறியாமையாற் பலவகையாகத் தேவரீரை யகம ித்தோம். அவற்றை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே”

என்று ப்லமுறை பணிந்து உடல நடுங்க உரை குழற உரோமம் புள  
கிப்ப உள்ள முருக ஆராதவெள்ளம் பெருக வேண்டினா. சிவபெரு  
மான் “ முகிவரோ! சைவ நெறியைக் கைக்கொண்டு நற்றவம்புரிந்த  
நானிலத்திருத்தி” என்று விடுத்தது, திருக்கலையை யடைந்து திரு  
மால் பிரமண முதலானாத தத்த மிடஞ் செல்ல விடுத்தனா. இ  
தன முற்பட்ட சரித்ததைப் பிஷ்டானமூத்தத்திற் காண்க

ஈண்டு தாருவனமுநிவா செயத ஆபிசாரவேள்வியில தோன்றி  
அவர்கள் ஏவலின்படி வந்த புலியைச் சங்கரித்து உடையாகப்போ  
ர்த்த கோலமே சாரத தூலஹரமூர்த்தமெனப்படும.

### கந்தபுராணச் சுருக்கம்

“ தினிமாதா களகற்பழித்தவனைச்செருத்திடுவோமென  
மாதழற்கொணமகம்புரிந்ததினவந துவநதுபிறந்திடுங்  
காதுவெம்புலிபரசுநவவிகடு மபணித்திரளபூதர்கண்  
மோதுவெண்டலைநிண்டிறற்றுடிமுயலகனநனையேவினா  
வேங்கைதனைபுரித் துடுத்தனன மிக்கசாரதாதானையாயப  
பாங்குறுமபடியோதினொருபாதவணகமலத்தினு  
வேங்குறுமபடி முயலகனநனையீடினோடுமிதித்தனன  
வாங்கருககவினுற்றமேனியினமறவையாவுமணிர்தனன ”

சாரத தூலஹரமூர்த்தயேநம:



26 வாக்பத் சூத்ரம்.

இருபத்தாறாவது

பாசுபதமூர்த்தி.

சுநிரவவசிசத்து மன்னரில், பாண்டு புத்திரா பஞ்சவாகட  
கும், திருநாட்டினர் மக்கள் ஹறுவாகடருந் தொடூர்த பாரதப  
போரில், பதினமூன்றாதினப்போரில், பலலாயிரவரான சஞ்சத்தவக்  
களைப் பாரததன கொண்டு திருமபுமுன, அநேக அரசருடன அம  
செய்து அவர்களை அபஜெடப்படுத்திவரும் அபிமநீது வென்னும்  
அருச்சுனன சுதனைச சயத்திராதன் சவகரித்தனன அதனைப் பாடி  
வீடுசோகத்தித்த பறகுன்ன பதைத்துத் துடித்து வோததுக களைத்  
துக கோபித்துப் பறகளைக் கடித்து மீசை துடிக்கத் தோனைப்  
புடைத்து “எனமகளைக் கொன்றவனை காணச் சமரில் நாசஞ்செய  
யேனுதல் நான் எரியிலவீழ்ந்திறப்பேன்” எனச் சபதஞ்செய்தனன்.

அப்பொழுது அவ் வருச்சுன்னுகருச் சாரதியாயும் அருகது  
ணையாயும் மைத்துனனுமுள்ள கண்ணன் அவனைப் புறத்தே கொ  
ண்டுபோய்த் தேற்றி “காலையிலிருந்து கடுமபடியாக விருத்தவின்  
ரணென்ன கணிகளையேனும் புதித்துக் கடியாறுக” என, அருச்சு  
னன் “அடியேனே அரணை அருச்சித்தனறி அருடதேன” என, திரு  
ந்நனை “எண்ணியே பெருமானாக எண்ணி யருச்சிக” என, இலைய  
து, அவனைத்திலிருத்த அநேகமலாகளைக்கொண்ட டருச்சித்து, அவ  
ருக்கிடைத்த பழுவருக்கவகளைப் பசியையாற்றி, அனறெல்லாம் அய  
த்திருத்தவ் னுதலின் அவ் வரண்பதநிலையே கண். னுறங்கினன்.  
ண்ணன் அவனுடையப்பாறகாக்க அமரர் சிலரை ஆண்டமைத்துப்  
த்திர சோகத்தாலே துயிற்றுஞ் சுவியசாகியின் கணிக் தேன்றி

னன, நரன நாரணனை நமஸ்கரித்தனன, மதுருதனன “மைத்தனா!  
துரோணா முதலானா காபியும் நாளைப் போரிற் சிந்தாமனனைச்  
சிரமழிகுமபடி திருக்கியிலை சென்று சிவபிரானது திருவருளபெ  
ற்றுத் தினகரன உதிக்குமுன்னாத திருமபுதம்’ என அருசகனனுங்  
கனவிலே சமமதித் தெழுந்தனன.

குண்ணன அருச்சுன்னன்னும் இரண்டு குருமலைகள், கயிலை  
யாகிய வேண்மலையை நண்ணி, பாவதி யாகிய பச்சைமலையைப்  
பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவளமலையைக்கண்டு  
பணியுமபடி அப் பருப்பத மடைந்து முதற்பெருங் காவலாகிய நீதி  
யெம்பெருமானது நள்ளி சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவரறகளை  
பெற்றுத் திருச்சந்தியினுடரோத்து தேவமுரி கணங்கட கடையே  
சிகரித்தனதிற சிலையாசபுத்திரியாருடன விறிறுகருஞ் சிவபெரு  
மானைத் தரிசித்து, பனமுறைசிலமேற் பணிந்து கைகடப்பி கின்று,

“நீத்தனேநிமலனேநிகழநினனும்னே

அத்தனேயடியவாககெவியவண்ணலே

பித்தனேயாகியத்தகைபெசொனா

முத்தனேயுயிர்தொறுமுலாயமுனபனே” — எனப் பல

வாறாகத் துதித்துக் கண்களில் ஆகத்தபாஷ்பஞ்சொரியும் நரகாரணா  
களை நோக்கி, நமபா “இவ்விசலில் வினாவாக நண்டடைத்தது என  
னகாரணம்?” என வினாவு, திருஷ்ணாசகனா “தேவதேவா! தேவ  
ரீர் முனதிருவருளசெய் பாகபதத்தால நிவாதகவசர் காலகேயர்  
களை வணத்ததோம். அதன முஷ்டியிலை தலைப்பட அதுகறிகிக்கவே  
ணமே” என வேண்ட, அமலா அவவாதே தடாகத்திலிருந்த பாக  
பதத்தை இருவரா வெடுத்தவாச்செய்து, முஷ்டியிலை (கனவிலும் மற  
வாவண்ணம்) முற்றுப்பெற வுணர்த்தினர். அருசகனை அன்றிரவிற  
தண்ணை அருச்சித்த கடிமலர் யாவும் அண்ணல மேனியி லமாந்தி  
டக் கண்டு ஆகத்தபாவசமாய் வணங்கி கின்றனன, கண்ணன் என்  
னவந்தது கைகடப்பதென்று களித்துக் கைகடப்பித்தனன.



கண்ணுதல உளமகிழ்ச்சியுடன் "பாரதப்போரிற் செயமுண்டாகக்கடவது" என ஆசீர்வதித்து விடையளிக்க, விடைபூதியின திருவருள் பெற்ற இருவரும் இறைவரது திருவழியைப் பணிந்து அரிதிற்புறம்போந்து ஆலயத்தை வலமவந்து திருக்கையை நீக்கித் தம கிருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டு துண்ணென் லிழித்து அம்பரூத தூணியில அவகத்திர மிருத்தலின உணமையெனத் தெளிந்துகொண்டனன் சுயோதனன் யுத்தியும், துரோணன் வலலபமும் பலமன்னா பராக்ரமமும் மாயன் வஞ்ச னையா லொழிந்தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான பிரசாதித்த பாசுபதக்கணையாற் சிந்துதேசாதிபதியாகிய செயத்தீர்த்தன் சிரசைக் கொய்து சபதத்தை கிறைவேற்றினன் இருஷணமூர்த்தியும் அரு ஈசுன்னும் அவாவியவண்ணம் அவாகடரு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாசுபதமூர்த்தமெனப்படும.

பாசுபதமூர்த்தயேநம :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

## இருபத்தேழாவது கங்காள மூர்த்தி.

ஒருநாள சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடாமழுவரு  
கையில், சிவபெருமான தேவியாபாபாதது “பெண்ணே ! இத்  
திருவிளக்கின் திரியைத்துண்டுலோ திரிலோகமும் அரசுசெய்வா”  
என்றனா. அப்பொழுது ஓ ரொலி அத தீபத்திலிருந்த வையையக  
ருடித்ததால் அஃதசைந்து திரி தூண்டப்பெற்றது. இறைவியா  
எம் பெருமானே நோக்கி “இப்பொழுது இதனைத் தூண்டிய இவ  
வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்” என, அண்ணல் “அவ்வா  
றே அளித்தனம்” என்றருளினா

அஃது மாவலியென்னும்பெயருடன் அகரஞ்ஞத்திறனோன்றி,  
அவனி முழுவதையும் அரசுபுரிந்தது தானவாருழாம வலி மருதல்  
கண்டு வானவாகோன் மனம்பொறுனாய எண்ணிலலாச சேனையுட  
னெதிர்த்துப் போசெய்து புறமுதுகிட்டோடி, திருமாலபாற உறி  
னன். அது சம்பவத்தில தீதி யென்பவள விண்ணவை வேண்டி “என  
மைத்தனாக வரவேண்டும்” என வரவ கேட்க, அரவின் துயில்  
வோன் அவளுக்கு “அவ்வாறே யாகுக” வென்று வரமளித்தது, அயி  
ராணி கேளவனை நோக்கி “அமரா பெரும் ! அஞ்சற்க. அவனை  
அடம்போம்” என்றருளிக காசிபுழங்குக்கும் தீதிக்கும மைத்தனாக  
வாமனுவதாந் செயதனா.

மாவலி அகரனாவிருப்பினும் பாக்கரும்ங்களைச் செய்தும், அவர  
வர் விரும்பிய தானங்களை அபரிமிதமாக அளித்தும், நம்செயலிலே  
யிருத்தனன். வாமனவடிவங்கொண்ட மாயவன் மாவலி மாளிகையை



வெங்கடேச.

யடைய நிருதகிருபன கண்டு, எதிரசென றழைத்தச சேரடச உப  
 ாரங்களுஞ் செய்து, தக்க ஆதனத்தமாததி “வேதிய” யாது கருதி  
 றதனை கூறுக” என, வாமனன் “மகவான்- மலரான் -மலாதலை  
 லகத்து மன்னா முதலானா மனங்களிக்க அளிகவல்ல வள்ளலா  
 ானொன்று உள்ளத்திற் கொண்டுனபா ழுறறேன” என, மாவலி  
 மறையோனே! ரதம்-கஜம் - தூதம்-டொன பொருள - பொகி  
 தம் முதலிய ஏதுவேண்டினும் இமைப்பிற் றருவேன இயம்புக”  
 என, அரதனை “அரச! அவற்றையெல்லாம் அவாவின்னே னல  
 லன. எனதடியால் மூவடிமண வேண்டினேன்” என, மாவலி “மூவ  
 டிமண ஏற்றுகருப் பயன்படு” என, மாணி “தவஞ்செய்திருப  
 டன” எனறனா.

அப்பொழுது அருகிருந்த அக்ரகுருவாகிய கங்கிரன் “அரசே!  
 டெனோ பாரப்பனச சிறுவனென தெண்ணுதே திருமா லாதலின்  
 ‘மைவியையும்” எனச செப்பினன மாவலி “மாவே யென்பால  
 றையவனுதி மூவடிமண யாசித்தானென்று அருமபுக திருக்குமாத  
 ின அதனாவியியுஞ் சஞ்சலம் பெரிதன்று” எனற கங்கிரன் சொ  
 லைக கடந்து முமமுறை நீ செரிந்து தானாவாததன்ன. அதுபெ  
 ற அச்சதா அக்ஷணமே திரிவிக்கிரமாவதாரவர்காண்டு அண்ட  
 டாக மூடுருவ நின்று ஓடியாற பூலோகத்தையும் மற்றோடியால்  
 தவலோகத்தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிகரு இடமினமைபா  
 மாவலியின் சிரமே ஓனறி அகலிப பாநலலோகத்த தமிழத்தி  
 தனால அகலதைகொண்டு ஆப்பரித்தது அவனிமாககனை அழிக்க  
 ாவனறனா.

அதிகண்ட அமரா அரைக்கணமுத தாழாது, அநிலினாவாகச்  
 சனற, அம்பிகைபாகா வீற்றிருக்கும் வெள்ளிமலையை யடைத்து,  
 திபகவான் கனினபாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உததர  
 பெற்று, சங்கிதானத்தைச் சாரந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து  
 கண்ச சிரமேற் குயித்து “சம்பு! சங்கரா! சச்சிதாரக்தா!

ஐகதாஷ்டகா ! சரணம் ! சரணம் !!” என்று பேரிசைச்சலாயத்தோ  
ததிரஞ்செய்ய, எவ்வா மறிகத எம்பெருமான ஓர் வினியாடலாக  
ஒன்று மறியாபோன்று “உம்பர்களே ! உங்களுக்கு குற்ற தயா  
யாது ? ஒதுமின்” எனத் திருவாய்மலாந்தருளினா, வானவா “மகா  
தேவா ! மாவலிபால மாயவன் வாமனவடிவாய்ச் சென்று மண யாசி  
தது வானுறறேயுதி மாவலியை மாயத்து, மமதையால வையகத்  
தை வதைக்கின்றனன். அவனை வினாவி லடக்காவிழிவ அமரா அந்  
தனா முதலானா அனாககணத்தில் அழிவது சரதம்’ என முறை  
யிட, அருளவளவன அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்கு முற்ற ஆபத்தை  
அகற்றுமபடி அக்கணமே அவ வாமனை முனையடைந்து, மயக்க  
மொழிய வாரததைகள் சில வாய்மலாந்தருளியும் \* பீரூழ்முனிவன்  
சாப்பபடி விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசவீக்க முநிசசியால, கே  
ளாமல, இறுமா, திருப்பதனோகதி, இறைவா இணையிலலாச சினது  
கொண்டு வசிரதண்டமொன்று திருக்கவயி லேற்று வாமனை மா  
பிலமத்தனா வாயுடேகத்தாற சாயத்த மேருமலேடோல் வாமனை  
தனாமேற் சாய்த்தனை அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்துக் கஞ  
ககமாகத் தரித்து, முதலென்பைப் பிடுங்கித் தண்டாகக் கையிறகொ  
ண்டு கடவுளா துயரொழித்துக் கயிலைடைந்தனா.

அச்சதன் அகாதையகன்று பண்டைய உணாவெய்திப்பரம  
னைப் பாவி, தேவமுனிவாகடரு வாமனபுராண மோதி வையுத்தரு  
சேர்கதனா மாவலி நற்கதி பெற்றனன், சிவபிரான் வாமனனது  
முதுகென்பைக் கொண்ட கோலமே கணகாளமூர்த்தமென்பபும்.

[வாமனன் வான யனந்தபொழுது மே வண்டகடாகம பினவு  
ற்று, ஆராயகனைக் பொழுதி, அது மானவதேசவழியாய்ச் சமுத்திர  
சங்கமமாயிற்று. அதன் விருத்தாத்தத்தை யறியா சிலர் அக்கங்கை  
நீரைச் சிவபிரான் அணித்தனனெனக் குழறுவர். அஃதபத்தமென்க ]

\* ஆதியில் அமரருக்கும் அகரருக்கும் நிகழ்த்த அமரில் அண்டா  
கள் ஆற்றிவல்லாராய் விண்ணை வேண்டியது கண்டு திருமாஸ் செரு

ககளஞ்சோகது திகிரியைச் செலுத்தித் தீயோர் பன்னாச் செத்த  
னா, போனவ ரொழியத் தானவா சிலா தம் துயிர் தப்பிப் பிழை  
கச் சமாதாந்தோடிப் பெருந்தவஞ்செய்யும் பிருதமுநீவர் பாண  
சாலை யடைந்தது அவா பன்னியாயிய கியாதீயெனலும் மாநிலை  
யடைக்கலம் புக, அவ வமமை “அவசேல” என நயமளித்தது  
‘ஆசிரமத்தில வைத்துக் காதனை சேற மிருது நீசசொரி விழி  
யொடுஞ் சககப்படையைத் தாங்கிய கையொடுஞ்சேரன பாதசாரி  
யாக வருதல் கண்ட கியாதீயெனல்கி நிற்க, மாதவனின்னது மாநிலை  
சிரத்தைக் கொய்து தானவா குழாத்தைச் சங்கரித் தொழித்தனன்.

பிருகுமுநீவாத ன டெண்சாதியைக் கொன்ற பின்னை கேளவன  
மேற பெருக்கோபவகொண்டு “கேசவா ! நசனை யன்றி யெவனா  
யும் பணியோம் சைவசமயமே தரணியிற சிறுத்தென நெண்ணி  
யா மிருப்ப துண்மையாயின, இந்நித பிறவிக ளீனாந் தெயநி வரு  
நதியழிக” வென வசைமொழி யிசைத்து “கின்னடியார்கள நெறி  
யிலலாமழி நீக்கை பெற்றுச் சிவகோதை செயது நீரகடைக்” என  
ககோடமேலீட்டாற உறி, கககொரு லுயிரத்தெழுந்த தோகையோடு  
களித்து வாழ்க்கனா, திருமால தனக்குறற பிருகுவின சரபம் பிரிய  
வகை யாதென்ப பெரிது மாலோசித்தது திரிபுரதகனை சேவடிவ  
ணவதிப் பெருமுநி சபித்த பிறப்பொரு பததும் ஒழிப்ப லென்று  
தன னுள்ளத்தெண்ணிச் சிவலிங்கக் குறியொன்று பிரதிடடைசெ  
யது பாசுபத விரதம் பூண்டு உடலெவருந் திருவெண்ணீறு சண்ணி  
ததுத் திரிபுண்டரந் தரித்து உருத்திராகம்பூண்டு உருத்திரசமக  
மகாமந்திரஞ் சபித்துக்கொண்டு, சருகுநீர்-பழம்-காற்று முதலிய  
வற்றைப்பணித்தது ஒரே மனதாய உமாபதியை உண்ணத்திருத்தி, பஞ்  
சாக்கினிமத்தியிற பலகால கின்று தவஞ்செய்தனா, அவா தவத்திற்  
களித்த அடிவவா சகாயா அம்பிகை சமேதராய் இடபவாகன மிவர்  
ந்து தரிசனந்தர, கமலை கேளவன கண்கள் கனிக்கக் கண்டு ‘அரகா’  
வென்று சிவநாமங்களாற துதித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்கா

ரம பல முறை செய்து பணிந்து நிற்க, பரமன் கனிதது “மாதவ ! யாது வேண்டின” எனத் திருவாயமலாநதருள், சாாகன “சக்த ர ! பிருகுமுநிவன சாபத்தை விலகியருளவேண்டும்” என நிரப்ப பெருமான “ஓமதடியவா இசைத்த மொழிகள் என்றும் தவறுறா மாநிலத்துள்ள மண்டபைக் குதவியாயப் பிறவி பததும் நீ பெறுத லே நிண்ணம் ஆயினும் நமமடி யருச்சினைப்பலனா ஐயுடனீ லுள்ள மறறைநின்று நண்டமு மடைதி” என்றருளக் கேட்டுக் கனிதது “தேவரீரோ அடியேனைத் தண்டிக்கவும் காக்கவும் நாயேன பெருவாழ்வு நந்துண்ணபாக்கியம்” என்று வணங்கச் சிவபெருமான அநந்த தானமாயினா. அவற்றுள் முற்பட்ட ஐயநில தண்டமும், பிற்பட்ட ஐயநிற சிவராச்சினை செய்யும் பெருமபுண்ணியமும் பெருமான திருவருளாற டெற்றனாஎனபது சிவபிரானே சாவதேவாகடஞ்ஞ சிஷ்டகா என்றறிக.

ஸ்ரீலிங்கபுராணம்.

விஷ்ணுமபாஸ்ஸமண மிந்தரஞ்சயமநயாஸ்ஸுராரகபி  
யதோநிகருஹயஹதேதஹாஇதயுசயதேபுதை

ஸ்ரீரஞ்சயமணம்.

விஷ்ணுமபாஸ்ஸமணம் மிந்தரஞ்சயமணம் நயாஸ்ஸுராரகபி ।

யதோநிகருஹயஹதேதஹாஇதயுசயதேபுதை ।

ஸ்காநீதம் விஷ்ணுவாகியம்.

தவம்விஸ்காநீததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்காநீததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்காநீததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்காநீததாதவகாஸ்திகாததா.

ஸ்ரீவிஷ்ணுமபாஸ்ஸமணம் மிந்தரஞ்சயமணம் நயாஸ்ஸுராரகபி ।

யதோநிகருஹயஹதேதஹாஇதயுசயதேபுதை ।

ஆகீத்யபுராணம்

‘தலபாநதேஸமிததரிவிகரமமகா கங்காபததஸபுரச  
சேஷஸூத்ரமதேநாநாஸ்பஸகரபரோதா திகோலாயிஷம  
விஸவைகாணவஸமவிஹார, ப்ரதிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ  
காவததீவரதா வகதோஸயதஸதாமமோஹமமஹாபைரவம்”

அதிஷ்டுர 10.

கலுபுமேமிந்நிவத்ருமகங்காபததஸபுரச  
சுபுரஸுபுரமகங்காபததஸபுரச  
விதேவகாணவஸமவிஹார, ப்ரதிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ  
காவததீவரதா வகதோஸயதஸதாமமோஹமமஹாபைரவம்”

உபதேசகரண்டம்.

‘பறநினனவயிரததண்டமபிந்நதண்டமகிரவோசசிச  
சுபநினனுருமுககாலததேநிததனனாநவமாபி  
னெறநினனெறநே, விமெநிபிசண்டவாயு  
முறநவநிதவவீழ்முகிவெவநிபிதசாயதான.  
கருநிறகமஞ்ஞனமேககாரதநிததவாவதித  
நிருநிறததமையககாளகஞ்சகமெனனசசோதநி  
வெரிதறபிபிவருமெனபுதனடெனவெதிததுக்கொண்டான  
மருமலாததுளவமாயே, ஞ்ஞவமயககரதீரததான்.”

காஞ்சீபுராணம்

“குறளாயனுமிழுவடிமணகொண்டெடுமிழுவடிவரு  
நிறலானளகதமாவலியைச்சினைபிறபிததுவியந்தாண  
பிறவேசவடபுவெரிநெலுமடையெழிறகவகாளப்படையென்ன  
வறவோகழுததகைககொண்டவகஞ்ஞனநிருவுருவம்.”

கங்காளமூர்த்ததயேநம:



உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## இருபத்தெட்டாவது கேசவார்த்த மூர்த்தி.

—❦—

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவ  
ஞ்செய்தனா அரவாபரணா அசக்தன் செய்யும் அருந்தவத்திற்கு  
அகமெழுகது அவருக்குப் பிரசன்னமாய் “விண்ணிவே! தேவாகராக  
ளாலே நீர்ததற்கரிய வல்லமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அ  
வர்கள் யாவனாயும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடைசித்  
தோம மாயன் எனினியுனபெயர் வழங்குக. நீயே எனது இடப்  
புறமாவாய்” எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளி அகதாததானமாயினா.

திந்நாவுக்கரகவாமிகன்.

“எரியலாறுருவயிலலையேயறலாடுயறவிலலக  
கரியலாறபொலவையிலலகாண்டருசோதியாகருப்  
பிரிவிவாவமார்கூடபபெருந்தகைபிரானெனநேததும்  
அரியலாற்றேவிலலையுபனையாறனாககே.”—எனவும்,

இரட்டைப்புலவர்.

“வருக்கைத்தடம்பொழிலாமாதையொக்குமாசொன்றில்லா  
முருக்கொத்தமேனியழவியாதர்க்குருச்சரவத  
திருக்கைக்கமலவாணர்க்கிதிநத்தேவியனநேல  
அரிக்குப்பெருநுகையிக்கெவோதமமநிலின்மையே” — எனவும்,  
காசிகண்டம்.

‘ஆற்றல்வதுவாட்டடவகையவுணரரது மகன்வி கம்புதனிபுரக்கு  
மமரரான, மாத்தரிதாயெவ்வுயிர்க்குமயக்கஞ்செய்யுமாயை கெனக்கனி  
த்தனமெம்மிடப்பான்யே, ஆற்றிருத்தாறவொழுக்குதுவதந்தாரோ’



28 Venkateswara Varada.

யுனியிதழ்த்தோ மொமயிதழ்த்தோ மொன்ன வேதி, யேற்றையிருங் கொடியுயாதத செக்கா வேணி யிறைவனுயா தட வகயிலெ யெய்தினு னே. — எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுளே விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அத்தகையபேற்றினையடைந்த அச்சதா சிவபிரானுரது திருவுள்ளாக் குறிப்பின்படி பராசத்தியேயாவா, பாரியாகையிற பாவதியுட ஆணுருவாகையில் விஷ்ணுவும் குரோதமுற்றா காளியும் புத்த முனியிலே தூககையுமாக விளங்குவா.

அகஸ்சுநீ).

ॐ நம: சிவாய நம: ॥

ॐ நம: சிவாய நம: ॥

ஆகமஸாஸ்திரம்.

என்காலத்தி பரமேஸுவாய பரயோஜகாததாயசதாவிதாபுத் போகேபவாநி பருஷேஷாவிஷ்ணு மரோதேசகாளீஸமரோசதூர்கா.

ஒருகாலத்தில் உமையமமையா சிவபெருமானோக்கி விரதங்களுட சிறந்த சோமவ-விரதத்தை ஆசிரியிதது வதிஷ்ட ராதி முநிவாகடரு அனனமளிகையில், இறைவியாரது தவச்செயலைக் காணவிருமபிய மெபெருமான, விஷ்ணுமூர்த்தி பாரியாகிப் பின்வர, தாம் விருத்தவேதிய வடிவெற்று எழுந்தருளி, விமலையின விரதத் தைச் சோதித்து, பெருமான தமதுஜீவடிவும், திருமால் முதல் பாரப்பதி யுருவும் பின்னாத தனது கீஜவடிவுகாட்டாத தரிசித்த களித்தனொனவும் ஓர் சரித முளது.

ஸைவபுராணம்.

போபோகிரீகத்தரதயே பதயாஸாநமத்தவாஜ்ஜிரம் :  
பார்ப்தமங்காநிகமமாபவை விததிப்ராஹ்மணபுனகவம்.தி.

அதாலோக்யமஹாதேவம் விஸமயோதபுலஸோசர  
 மிமிதேவிஸிதம் ஸையமிதயாஹபாவதி  
 அதேவதிதஜ்ஞாததயாரிநாரீருபமவிஹயதத  
 ஸவருபந்தாயாமாஸ பாவதயா ஸநீதௌஹரி  
 நீலரீரதஸங்காஸம். புண்டரீகதளேக்ஷணம்.

சுருத்தவருகை.

ஹ்ருக்ரீர்த்ருதநயே பசுந்யஸாநகந்தவாஜம்  
 ப்ராப்தகந்யாநிசம்மாந்தே விதிநாந்யாபுநகம்  
 அந்நாந்யாநிசம்மாந்தே விதிநாந்யாபுநகம்  
 கிமிதம்செவநிசம்மாந்தே விதிநாந்யாபுநகம்  
 அந்நாந்யாநிசம்மாந்தே விதிநாந்யாபுநகம்  
 ந்யாநிசம்மாந்தே விதிநாந்யாபுநகம்  
 கிமிதம்செவநிசம்மாந்தே விதிநாந்யாபுநகம்

அப்போதேபோன்ற அததனைய அழகியவருவை அசகதா எ  
 வாரடைந்தனொன்று பரியாலோசிகருமபக்தததில, அசகதோக,  
 திலுரு இதந்த திரிபுரஸூத்திரி எனலுங் காரணப்பெயர் வாயந்த எ  
 துதாயாகிய கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கடுதவருசெய்து கைக  
 ப்பிப் பணித்தா சசகவரியாணாப்போன்ற திய வடிவை அவ வமவை  
 யார் திருவருவினாலே யடைத்தனா எனக் கொள்க.

சுருத்தவருகை.

ஹரிஸ்தவாமாராதயப்ராணதஜ்ஞஸௌபாக்யஜகீம்  
 'ராக்ரீபூத்வாபுரீபுமபிஷேகாபமதயத-ஸ்மரோபிதவாமந்ததூ  
 அநந்தலகம்.

ஹரிஸ்தவாமாராதயப்ராணதஜ்ஞஸௌபாக்யஜகீம்  
 'ராக்ரீபூத்வாபுரீபுமபிஷேகாபமதயத-ஸ்மரோபிதவாமந்ததூ

ஸௌந்தர்யலஹரி.

ஸமுத்தத்தஸ்தூலஸ்ததபரமுஸாசாருஹஸீதம்  
கடாஷேகநதாபா கதிசநகடமபதயதிபு  
ஹாஸயதவதபராநிமஜநதிஜநயரதஸஸமதுலே  
புதய-யேபகதா;பரிணதிரமீஷாமியமுமே.

சாந்தர்யலஹரி.

சமுத்தத்தஸ்தூலஸ்ததபரமுஸாசாருஹஸீதம் |  
கடாஷேகநதாபா கதிசநகடமபதயதிபு |  
ஹாஸயதவதபராநிமஜநதிஜநயரதஸஸமதுலே |  
புதய-யேபகதா;பரிணதிரமீஷாமியமுமே ||

நண்டெடுத்தகடாடிய இவ்வகைய பலவேறுககளால், திரு  
மால் சித்தத்தியே யெனபது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்பிற  
மெனவும் பெண்பாக மிடப்பிறமெனவும் கூறப்படும் நியாயத்தால  
சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவாரச்சினைசெய்து பெற  
றுக்கொண்டனா அச சிவ கேசவ ரிருவரும் ஒருவடிவாய் (அாதத  
நாசீசகரமபோல) வலப்பிறம் செந்நிறமாய் மழு அபயமும், இட  
ப்பிறம் பசுமையாய்ச் சக்கர வரதமூக தாங்கி ஒரு திருமேனியுடன்  
ஏகபீடத்திற சமாணமாக எழுந்தருளியிருப்பா. அத திருவுருவத்  
தைச் சுவராராயணனெனச் சற்றும் பேதலினறி ஒருமூர்த்தியாய்  
உபாசனாச்சினைகள் புரிந்து நற்கதியுறோராயின கண்ணுவராதி முநி  
வரர்கடரு எண்ணிலலை. இத்தகைய இலக்கணமாக, கேசவனைப் பாதி  
யாக வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான கேசவாததமூர்த்தியென  
த்திருநாம மெய்தினா. இத் திருவுருவம் ஹரிஹரம் என்னும் ஷேத  
நிரத்திற பிரசித்தமாக விளங்கும்.

நீலநிம்ஹேதாந்தா புராணம்.

ஹரிஸங்கரயோர்காஸதி யுகயோரபேதஸாலா  
யேபேதபுத்யாபஸ்யநதி தெனாபுகயோர்ஹா-இத்யாதி.

கிவாஸி துறையிலுள்ள மருந்துகளை நுகர்வோர்களுக்குப் பரிசீலனை  
புரவாமேகாசுநீர்மட' பத ஸ்டேஷனோசன்கோசனோள  
ஸ்தாபன யமகிராத தனா ஸவகதைவவரமம்  
இதிதள யவச ஸ்தா வர கா துமதஸ்யமநோரதம  
புரயத ஸ்டேஷனாராம தாலேகாகுதிமாபது  
தஸமா தத திவசே புதா மிதிததபரிதமபுலி

స్వస్తిహి తరపురాణము.

హరితేనరయోగ్నాస్త్రీయుపయోజకచక్షుశ్వర ।  
 రేఖేషుమధ్యాపత్నీ తతమాదాయువయోహారః । ఇత్యాది  
 నివాసిరుచుహారంహాహాశంకరరూపితౌ  
 యువామేకాన్తృప్తసాప్యసూలోచనగోచరా ।  
 స్థానమచరాదతైరివేగదైరవరంమమ ।  
 ఇతితస్యవచఃప్రత్యాకేతికాంతస్యమనోరథం ।  
 పశ్యతాంసర్వదేవానాంతావేకాకృతిమాపతుః ।  
 తస్మాద్ధరిహరక్షేత్రమితిప్రసిద్ధిచితుచి ।

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு.

“இடமாவது தாழி டப்பாறுழாயவலப்பா உலாண்கொணறை  
வடமாய்டகதுகீரூலவலமாழிவீடமவலமா  
விடமாவதீதாவலலஞ்செயிடனுக்கெழினலஞ்சோ  
ருடமாய்டமவலலகெக்கலாயாமெலகலகததனுக்கே.”

கேசவாத்தொழுவததயேகம.



29 பிரதீபகால மூர்த்தி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## இருபத்தொன்பதாவது பிஷாட நமூர்தி.

தேவதாரூண முகிவா சிவபகதியிலலாராதி, யாகமே முததி  
பலகதவல்ல நற்கரமென்று சித்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா  
மேளவிடரிவாராமனா பரந்த வுலகி நிகழும் பலவற்றையு டறிந்த  
பொய்தி யிதனை யுணர்ந்து, திருமால்த தம்பாலவரத் திருவுள்ளஞ்  
செய்ய, கமலகோவண கண்ணுதல கருத்தறிந்து கயிலையவகிரியை  
உடைந்து, திருநந்திதேவா விடைபெற்றதத் திருச்சாந்தானத்தினுட்  
சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து சிந்த, விடைபூதி விருப்புடன்  
விண்ணைக் கைப்பற்றி யெழுந்து வெள்ளிமலையை விலகி வெளி  
வந்து “மாதவ ! முனனொருகால நீ கொண்ட மோகினி யுருவை  
யீண்டெய்துக” என, பன்னகசயனன பணிமேற்கொண்டனியிழை  
யா யப்பொழுதே யாயினன மாலென்னும் பெயருக்கேற்பத் தமது  
திருவுருவைகண்டு மாலெயறுமபடி அம்பிகாபதியும் அவவரிவைக்  
கேற்ற ஆடகசிரோஷ்டராயவடிவேற்று, கபாலமுஞ் சூலமுங் கையிற்  
பற்றித் திகம்பரராயப் பிஷாடந்த திருக்கோலங்கொண்டு, முகி  
வா வாசமாகிய தாருவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடனகண்ணினர்.

அிச்சமயத் தருத்தவத்திருந்த அநதணர்குழாம் அரிவையைக்  
கண்டு ஆறியழிந்த தவநெறிதவறி அவநெறிகொண்டு காமவிருப்ப  
மேலிட்டாற பினனொடங்கு, விளக்கைக்கண்ட விடமில் போலத்  
துன்புறுவாராயினர். இத்தகையமாயையிற்றும வலிதந்து மாயனா  
கிய மோகினியை மகாதேவன்பிரிந்து, கையிறகொண்ட பரிசுத்தி  
யையமேற்பார்போல முகிவா விதியிற் சென்று பண்ணைசையோடு



உள்ளாளத்தேம் பாட முடிபண்ணியர் கேட்டு, அவ வினிய வோரை  
புடன் பாடுவோனைக் காண விரும்பி வீதிவாயிலவநது பெருமானு  
பிஷாடநத திருக்கோலத்தைத்தரிசித்துக் காமததுயரிற் கடடுண்  
வருந்தினா. அரிவையா சிலா ஐயனையணையுமபழிபிராதித்தனா  
பெண்கள சிலா பிசசையிடடனா கன்னியாசிலா காமநோயா,  
கலையவிழந்தனா. மாதாக்கள சிலா வண்கழனறனா. கைகையா சில  
நாணமழிந்தனா. எம்பெருமானது திருவினையாடலால மாமாயாசா  
வித்தைபோல் அம்மாதரிடம் நார்பத்தெண்ணாயிரம் புதலவா அ  
காலத் துதித்தனா.

ஆப்பினனை பிஷாடநமாதநியைப் பணிய, புராரி “ எ  
மைநோக்கித் தவஞ்செய்க” எனவிடுத்தது, நகரின் புறம்போகதனா  
முசிவனாமோககசெய்த மேகதினிமுதல்வனையடைய, பின்வந,  
பெருநதவத்தினா தத்தமபெணடினா யவாவிச்சென்று கண்டு, நம  
னைவிமாரும இததிகமபரனால காண வண முதலியவறறைக கழிந,  
னா போலுமென்று கருதி “ நாமொரு பெண்ணுற தவமழிந்து கா  
பாசத்திற் கடடுண்டோம. நமபன்னியா ஒருவனமாயத்திற் கறபிழ  
தனா” என்று பேசிக்கிலேசித்து, தமது தவநிலையை மாயனாக்மாய,  
ததும், தம் பன்னியா கறபையழித்ததும் சங்கரனையென்று தம  
நூனத்தானுணர்ந்து “ பெருநதவமழியினும் பிராயசத்திதஞ் செய  
லாம்; கற்பழிந்ததே கற்பகாலமும் காசினியோரா கிந்திப்போ” என  
கழறி, பிஷாடநா பின்செவனும் பெணடினாக் உவி, “ யாவாபி  
செய்கின்றீர்? கற்பழிந்தவர் கடுந்தழவுமூழ்கிக் காயத்தை யொழ  
த்தல் கடன்; அன்றேல் உமதுகையடையின்” என்றனர். காரின  
மார் கணவர்கழறிய மாற்றத்தைக் கருததுட்கொண்டு கண்ணுதனை  
பிரியக் காவெழுது பின்னொடருகையில், கருணமூர்த்தியின தி  
வருளால், உம்பர்பெருமா னுருவைபுட்கொண்டு ஒருவாறு மன  
திரும்பி ஊர்சோந்தனர்.

சிவபெருமான திருத்தெளிச்சேரி யென்னும் நகரின் கிணர். முகிவர் பெருமானைக் கொல்லவேண்டுமென் றுட்கொண்டு ஆயிர வேளவிசெய்து அதனிறஞ்ஞென்றிய புலி நாகம முயலகன முதலியவ றறைப பிரயோகிகக, அத்தன அவறறைச சுககரித்தும் உடைமுதவி யவாகத திருமேனியி லணிந்தும் துன்புறுது, திருமாலுடன் கயிலை சாரத்து கமலேகௌவரின் விடைகொடுத தனுப்பி வீற்றிருத்தனர். அவர்கள் செய்த ஐயிரவேளவியைப்பற்றிய விவரணைகளைச் சார் த் துலஹரமூர்த்தத்திற காண்க.

நூருவனமுந் வா தவததையும், அவாமனைவியா கறபையும்ழிக் குமபடி. பெருமான திகமபராயப பிரமகபாலக தாகுகிப பவியேறகச் சென்றகோலமே பிஷ்டாடநமூர்த்தமெனப் பெயாபெறும்.

தாருவன கீர்டாவிலாகம்.

வாஸிஷ்டஸிவகம.

வஸிஷ்டரை நோக்கி ஸூரவாகியும்.

விஷ்ணுஸாமாயயாபரஹமக பாயாபூநமஸுந்தரீ  
தயாஸஹமஹாகீர்டாக கருதவாவே, 0 திகமபரம-

வாயுநந்திராஸம.

வாஸிஷ்டரம்.

விஷ்ணுமாயுயாபுந் தாருவாஸுமஸுந்தரி

தயாஸமஸுந் தா கருதவாவே, 0 திகமபரம-

வாஸிஷ்டரம்.

“அடியிறஞ்ஞெந்ததபா துணையுமனைசநதடைபுயிசைமிட தும்  
வடியிறநெப்பபகதருனிமூழையேதெருவகணைத  
தொடியிறபொலிதோணமுனிமகவிசுரமகனையணாமயல்பூட்டிப்  
படியிட்டெழுதாபபேரழகாறபலிதேர்பகனநிறுவுருவம்.”

பிஷ்டாடந மூர்த்ததயேகம:

உ  
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## முப்பதாவது ஸிம் ஹக்த மூர்த்தி.

இரணியகசிபனென்னு மியறபெயருடைய ஒருவன் அசுரகு  
லத்திறோன்றி, தமதுகுலகுருவாகிய வெள்ளியை விளித்தது “ஆசிரி  
யனே! டாணாவணங் கித தவருசெயதால அடைத்தகரிய வரம்பெ  
ற்று, வரம்பிலலாக்காலம் வலிமிகுத்துவாழ்வாம்” என, அதற்குச் சக  
கிரன் “அரவாபுண்ணையன்றி யத்தகையவரத்தை யளிப்ப” மா  
வா?” என்று, அப்பரமணைப்பணியும் பலமுறையையும் பயிற்றித்  
தனதுலகுசார, இரணியகசிபு சிவபிரானது திருவடிகளை இதயத்தி  
லிருத்தி எண்ணிலகால மியற்றிய தவத்திற கிறைவாம்கிழந்து “யா  
து வேண்டுவது” என, அசுரன் “அண்ணலே! பிருதிவுமுதலிய ஐம்  
பூதங்கள்-ஆயுதக்கருவிகள்-வானவர்-மாதுடா-பறவை-விலங்கு முத  
லிய பிரானிகள் இவையொன்றினாலும் இரவிலும் பகலிலும் இறவா  
வரம்பேண்டி” என நேறப், எம்பிரான் “அவ்வூறேயாருக” என  
வர மருளினா.

தூன்பெற்ற வரத்தினுற நருக்கெயதிய தானவன், எவ்வ  
கைச்சேனையபுக கடலுபோறகடடிககாசினிமுழுதினுக்குங் காவ  
லனுனான். தேவரம்பையா சித்தமாதா இயக்கஸ்திரீகள் முதலானூர்  
சாமையிரட்டப்பணித்தது, இவ்விதமுதலிய வெண்டிசைக காவலர்  
வந்து ஈரடொறும் வணங்கிப் பணிப்பனபுரிய வமைத்து, பிரமன் தன்  
பெயர்கேட்டுத்தோறு நடுமருமபடி, கருடர்-காத்தருவர்-சித்தர்-வித்  
தியாதர் முதலானூர் சித்தந் திகைக்கச் செனகோல்செறுத்தினன்.



30 கிம்மதாசு ஸ்துதி.

அகநாடிகையில் அவனாகிய இரணியாயநம் (இரணியாயநம்) வெளக  
கூடமேனகெதேனரி மேல் முகமாக நியானிகதப்பபாது இத  
னைப்பொருத இமையல் விட நிறுத வியைக்கண்டு விளம்ப, சார்வ  
கூடனை தொருகூடாது நியைது கவடிபுதலவனாக நிகழித்தனா.  
அபதலவனாகது கூடப்பபாளிவிடவிட பிப்பழப்பிக்க எத்த  
னிகைபல, உபாதிபாய்யல்பெச்சுபெயம் (இரணியாயநம்) என்று  
பேந்திக, நிறுதப பிபாதிபாதி (ஸ்ரீ நாராயணாயநம்) உன,  
ஐய அசனாகது நிகழிக்க, அசன பாவகைத தண்டகுசெபதம்  
பகராமையல் "நீ கூறுகின்ற பரமப்பாருள யான்கொது" என்க  
கேட்ட பிதாவைகோசுபிபிரகல்பவ "இறைமனைவகுமுளன"   
என்று சமீபநிபிரகம் நுதப்பததைச்சகடி "இததுணிவமுளன"   
என்க கூறின.

### பாகவத்புராணம்

"சாணிவமுளனோவர நியைவினைசசதககூட்ட  
கேணிவமுளனமாமேருகருனரிவமுளனினனினை  
துணிவமுளன சொன்ன சொல்லிவமுளனிச்செயதி  
காணுதிவினாவின்னருன்னெறனகககககசொன்னு."

கேட்ட இரணியகசிபு கோபன்கொளகையல் நாராயணன  
நாவடிவகு சிவகவடிவகடிய நாராயணமாகதுணைப்பிளந்துகொ  
ண்கி வெளிவகது, அததானவததலைவினைத தமையிலிருத்தி, நகவக  
ளால் மாண்பப்பிளகது குடபாப்பிடுகி அவனுடனருமபோராறறி,  
இரவகரும பகலகரும இடையாகிய சாயுநகாவப்பொழுதில் மேலி  
டடு, ஒருதுனிபுநிரமும் கீழவிழாமற கையிலேறறம வாயவைத தம  
பருகி உயிரமாயததனா. (அவனைச சககரிததகாலததையே இரணிய  
வேனியென்பா) அகர னுநிரமருகதிய வெறியால் அவனிமாககனை  
வாரி வாயிப்பெயது, செருகருற நிருமகன்கொழுகன செயல்கண்  
டஞ்சிய தேவா ஒருகொடியி வுலகமழிபுமென வுடகொண்டோடிச  
சென்று, நிருககயிலையடைத்து நிருககதிதேவாரா சிவபிரானுக்

ருணாப்ப, பரமசிவன் “பயப்படாதீர்கள்” என்று பகர்ந்து, இருசிரமும் இணையிலாசசிறமும் கூரியநகமுமுடைய எட்டுக்காலும் உடுவகோபமுறுகொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நாரசிங்கத்தையண்ணிஇடிமுழக்குபோலினாந்து உதிரவெள்ள மூறறெடுத்தோடச் சிங்கச்சிரத்தையும் கைகளையும் கறித்துத்தளளி மேலுட்கூர்ந்து சிங்கத்தின் சருமத்தையுரித்துத் திருமேனிமேற்போரணையாகக்கொண்டு வெள்ளிமலையை யடைந்தனா. விண்டு பண்டையவுணர்வுதோன்றப் பரமனைப்பூசித்து வைகுந்தமுற்று வாழ்க்கிருந்தனா.

நாசிங்கங்கத்தின் சிரத்தையறுத்துத் தலைமாலையிலணிந்ததா கவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபீனச சங்கரித்த நாசிங்கத்தின் இறுமாப்பைச் சரபருபமேற்று நாசஞ்செய்தமைபாற் சிவபெருமான ஸிமஹகாமூர்த்தியெனப்பெயருற்றனா

அஹமமருணாஸரபாயருஷிபாதவே. — நக்தீவேநம்

ஸநதி! — தைத்தீரீயகம்.

ஹரிஹரகதமறுயகத்தேவா: விஸவஸ்யேஸாந்ருஷ்யமமதீகாம

ஸ்கந்தபுராணம்.

ஹரிஹரகதஸரபம விஸவஸ்யேஸாந்ருஷ்யமமதீகாம

அறுயகத்திஸுராஸஸாஸே கமோவாகயைஸஸஹாதருதம.

காஸ்கிண்டம்.

புராஹிண்யகூரிபுரணைததயராஜமஹாபலம்

ஹதவாததருதிராபாக பரமததமயாசித ஸுணா .

ருதாஸரபருபேண கரஸிமஹபீடயத

ந்ருஸம்ஹேநந்தாபுராணம்.

ததோக்ருஸிமஹமாலோக்யசககரமயகஸாஹஸ .

தக்ருஸிம்ஹுரிரோயாவக் கைஸாசேததமஸமுதயத : ! இத்யாதி !

ஏவமஸுருஸககொனதௌ மஹாரணஸமுததருதௌ

விலோகயவிபுதாஸஸாஸே மஹாபயமுபாயபு : ! இத்யாதி !

க்ருஸிம்ஹஸாபௌதருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மஸுணாஸஹ

துஷ்டாவபரமபீத : கௌக்ருதாஜலீதத :

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஸூலாபுதாயஸூரபருதகமொளிமாயா

லீலாயமாநசரணமபுஜுபலலவாய

ஜோலாவலேபபரிபுதநஸிமஹரமஜெள

லீலாபராயஸரபாகருதயேநமோஸது.

பீரஹ்மாண்டபுராணம்.

ருஷ்ய —கதமஜேவ ஸாவஸ்துத ஸுஷ்டிஸ்திதயந்தகாரக: ஸரபா  
கயமமஹாகோரம விசருதமரூபமாஸ்தி ஸூத: ஸ்ருணவந்தருஷ  
யஸஸாவே-இதயாதி ஏதாவதுகதவாபகவாநஸவீடமகரகேஸரீ அபா  
ரமேககரண ஸமாபயாதயமதிசுஹரி தத ஸுதயகதவாநவிஷணூ  
ஜீவிதமஸவாபராதத ததவகதரம்தஸயகருதநிஞச ஹருதவாஸரபவி  
கரஹ அதேநதரியதவமகமதவீரபகர : கூணுததத

அஹம்யுஜ: சரஹாயயுபிப ஐவீ : யுஜேதமு.

சூர: குரூரீயகம்.

ஹரிஃ ஸரந்தமநயந்தி தேவ: விசுவஸ்ய சாநம் யுஷஹந்திநம் |

ஸ்ருந்தபுராணமுபயுஹணமு.

ஹரிஃ ஸரந்தம் சரஹம் விசுவஸ்ய சாநம் விசுவரம் |

அநுயாந்திஸுராஸுரே நமோவாஜே நமோவாஜே ||

காந்தி.

புராநீரஸ்தகஜே நமோவாஜே நமோவாஜே |

ஹவாத்ருதிராஹ நமோவாஜே நமோவாஜே |

ருத்ர: சரஹாயுபிப நமோவாஜே நமோவாஜே ||

ஸ்ருந்தபுராணமுபயுஹணமு.

தத: ஸ்ருந்தமநயந்தி தேவ: விசுவஸ்ய சாநம் யுஷஹந்திநம் |

தத: ஸ்ருந்தமநயந்தி தேவ: விசுவஸ்ய சாநம் யுஷஹந்திநம் |

சிவஸகலவக்ராதௌ மஃரணசமுத்தௌ |  
 விஷ்ணுவிபுதாஸ் த்வே மஹாயமுபாயயு: || இத்தாதி  
 ந்யஸிம்ஹாசரபோஷ்யஸ்தே ததோப்ரஹ்மஸுரே ந்யமா |  
 துய்வபரமபுத்ரி: க் ராக்யந்வாஜலிபதி: |

ஸ்காந்தபுராணம்.

காலாயதாயஸுரப்யுந்தகமேவிமாயா |  
 விலாயமூநவரணாம்புஜபல்லவாய |  
 ஹேலாவதேபபரிஹாதந்யஸிம்ஹரம்ஹா |  
 விலாபராயசரஹாக்யதயேஹேஸ்து ||

புறோடபுராணம்.

யுருய: | கஹபவ:ஸ்ரவ்யகந்யூபிஸீத்யுந்தகாக: |  
 சிவஹ்யுந்தமஹேமாரவிக்ரமயாபமாஸ்தி: |  
 ஸூதி: || த்ருவ்யுந்துயுயஸ்த்வே || இத்தாதி  
 சிதாவமக்யாபகவாக்ஸந்ரிஷுநரிசேஸரி |  
 அபாரமேககரஜை: ஸமாஸ்யாத்யுந்திகம்ஹரி: |  
 தத:ஸந்த்ரவ்யுந்துஜீவிதம்ஸ்வபராஹத: |  
 ததவ்ரக்தந்த்ரவ்யுந்துவம்யாசுவசிவநிபவ: |  
 அதிந்திரயத்யவகமதீஸ்ரஹ்ருவந் தத: ||

காஞ்சிபுராணம்.

“என்னாவிரண் விதிருவழி புண்ணினைவா லுமுகமிரண்டிது  
 கொன்னாசிறகுமுருதநிரமுநகொமபேராப்புமெநிதேரநரச  
 செகேப்பருதிச்செருகருகரமடகலாவீசெருததுரிக்கொண  
 டொன்னாருவகளமுமுதனித்தவுடைபானசரபதநிருவுருவம்.”

ஸிமநிதீகமூர்த்தயேநம:





31 அண்டோதாச நகர முத்தி.

உ  
சிவமயம்,  
திருச்சிற்றம்பலம்.

## முப்பத்தொன்றாவது சண்டேசா நுகர் ஹ மூர்தீ தி.

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் துமார்க்கடவுள்குரபன்மனைச  
கனகநீரு நீயித்தம் தெனறிசைநோக்கிச் செலவாகையில, பரம்பநி  
யாகிய சிவபெருமானே யருச்சித்த தலங்களு ளொன்றாயும், ஆசாரிய  
சுவாமிகளின் தேவாரங் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ள துமான திருக்கே  
ய்ஞாலில் வெதியாருவதிற காசிடகோத்திரத்தில ஐனித்த யஜ்ஞ  
தீத்தன் என றொருவ னுள்ள. அவன் மனைவி பெயா பத்தீனா. அவ  
விருவருக்குஞ் சிறப்புத்தராக விசாரசநுமர் னைபா திருவவதாரஞ்  
செய்தனா. அவர்கு ஐனமாதர அறிவுத தொடாசசியால வேத  
வேதாகமங்களை யாகாபுலு மோதா துணரு மறிவு ஐனித்தது. அவ  
ருக்கு ஏழு வயதிலேயே, தாய தாதைய உபநயனஞ் செயவித்து,  
தக்க ஆசிரியரைக் கொண்டு வேத ஸூத்ரிய கீலகளைக் கற்பக்குமுன்,  
தாமே யறிபுக திறமுடையோரா யிருத்தல கண்டு வியப்புறநனா.

அவவிசாரசநுமா அளவில்லாத வேதாகமங்களிற உறப்படும  
உண்மைப் பொருளெல்லாம் சாகலோக சரணயராகிய சிவபெருமா  
னது திருவடிகளே பென்றும், சிருட்டி-திதி-சககாரம்-திரோபவம்-  
அதுக்கிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்தப் காரணமாக ஆநந்தத்தாண்  
டவம் புரியும் எம்பெருமானே நமமை யாளாக வுடையா னொன்றும்  
உண்மையறிவு தோன்றுவதால், சுவானமாக்களிடத்தம் அன்பின்  
வழி யொழுகுவருககாலத்தில், ஒருநாள அவா தம்மோடு வேதாத்தி  
யவனஞ் செய்யும் அந்தண்சிறுவரோடு அவ்வூரார் பகலினைக்  
டன் உடிச் செலவாகையில, ஓர்நிற்ப்பக லொன்று அநனை மேய்

பயினைக் குத்தப்போக, அவ்வாயன சிறிதும் அஞ்சாமற் கோலினால் அதனை நன்றாய்ப் புடைத்தான். அதுகண்ட விசாரசுருமர் சாஸ்திரங்களிற் உரிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு அறியாமை யாகிய முகருறறங்களு நீங்கத் தெளிந்தோ ராதலின் மனம் பொறுராகி அவவிடையனபாற் சென்று, பசுக்கள் சமஸ்த தேவாகளும்-நீர்த்தங்களும முநீவாகளும் - கணங்களும பிரியாது சூழ்ந்திருக்கும் உறுப்புக்களை யுடையனவென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற ரூரிய பஞ்சகௌவியங்களைக் கொடுப்பவையென்றும், உச்சாதனமாகிய திருவெணையிறங்கு மூலம் அவற்றின் சாண்மென்றுங் கூறி, அப்பசுக்களைத் தாமே மேயக்க விருடின், அங் வாயனை நோக்கி “நீ யிப் பசுநினாயை இனி மேயக்கவேண்டாம், யானே மேயப்பேன்” என ஞா. ஆயன அஞ்சி வண்டிச் செல்ல, விசாரசுருமா அவப் பசுக்களின் உரியாறத்துக்குப் பெற்று, சம்பந்தத்திலுள்ள மண்ணியாற்றங்கலாயிலும் நின்றவாகிய புலவர்கள் விடங்களிலும் மேயத்து, நீக்கடம், வெயில வேளையில் நிழலிட்டுக்கச்செய்து, அருண்ண அஸ்தமயமாகு முன் அவ்வா வீட்டிற்கனுப்பித் தமவ்மிசேருவா. இத்தொடர் பசுக்கள் அழகோடுபெருந் மிகுதியாகப் பால் பொழிந்தன. பசுக்கட ரூரியா முன்னிலும் அதிகம் கறத்தல கண்டு களித்தனா. அவை விசாரசுருமனாச் சிறிதேனுப் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவனாக் கண்டவுடன் மடி கரத்து பால் பொழிவதுமா விருந்தன.

அதன்பின்னா, சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாகுந்தகுதி யுடைமையைக்கருதி, அப்பெரியார்க்குச் சிவாரச்சனையில் அத் தியந்த ஆசை தலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றங் கலாயிலுள்ள ஓர் மணற்றிடடையில் சூத்திரமாத்திநீக்கிழ் மணலினாலே ஒரு சிவலிங்கக் குவித்து, கோயில-கோபுரம்-மதில முதலியவை உருத்தது, பலவகைப் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவாரச்சனை செய்து, புதக்குடங்கள் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள் மழையைத் தீண்ட அவை களைத்துப் பால் பொழியும்; அதனை யபிட்டுக்கொடுசெய்வா; தனக்குக் கிடை

யாத பூஜாவுபகரணங்களை மாநஸீகமாகச் செய்துமுடிப்பா ; இப் பூசையைப் பெருமான அவவிலிகததின்ன நனபோ டங்கெரிப பா , பச்சுகள இதனா குறையாமல் முனபோலவே வீட்டுக்கும் பால் கொடுத்துவந்தன இதனைப்போலவே விசாரசருமா கெடுநாள சிவா ரச்சனை செய்துவருகையில் ஒருவன் பார்த்து ஊராருடன் சொல்ல, அவர்கள் சபையாருக்கறிவிக்க, சபையா யுஞ்ஞத்தனை வருவித்து “உனபிள்ளை பாலைக் கறந்து வீணை மணலிற் சொரிந்து வினையாடு கின்றானாம்” என, யுஞ்ஞத்தனை “நான் அறிவேன , இனி அங்வாறு நடந்தால் அக்குற்றம் எனதே” என்று வீசிசென்று, மறுநாள் உதய ததி லதைச் சோதிக்க வெண்ணி, விசாரசருமா பசுமேயக்கச் செல் லுகையில், அவர் அறியாமல் பின்னொடங்குத்சென்று, அவர் மண்ணி யாற்றின் மணற்றிடழிற் போனது கண்டு, அருகிருந்த துர்மரத்தி லேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமா வழக்கம்போலஸ்தானஞ்செய்து, சிவலிங்கமுத லியன் வகுத்து, திருப்பள்ளித்தாமஞ் சேகரித்துவைத்து, பச்சுகளி டங் குடங்கொண்டுசெல்ல, அவைசொரிந்தபால்க் குடத்தோடு வை த்து, சிவாரச்சனை முடித்து, பாற்குடங்களை யபிட்டுக்கஞ்செய்தனா. குராமரத்தி லிருந்த யுஞ்ஞத்தன் அதுகண் டிரங்கி வினாநதோடி வந்து பல கொடுஞ் சொற்கள் கூறி, விசாரசருமா முதுகி லடித்த னன். அவர் மனம் சிவாரச்சனையி லமுரதியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை யுஞ்ஞத்தன் தான் பலமுறை யடித்தும் அவருண் றானம் சிவாரச்சனையாலென நறியானாகி, மிக்க கோபத்துப் பாற் குடங்களைக் காலா லிடறிச் சிந்த, உடனே விசாரசருமா அதுகண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் எனப் தறிந்தும், அவன் செய்தது சிவபராத மாதலின், அவன் காலைத் துணிக்கக் கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலை யெடுக்க, அது மழுவாக, அதனா காலகளை வெட்டிச் சிவ பூசையின் சேடத்தைப் முடித்தனா. சிவபெருமான இடபாருட னாய் உமாதேவியுடன் தோன்றினா, விசாரசருமாப் பேராந்த முட

1-துமரி இருவிழி வழிசதா ஜகநநீராவி வாரதர மெயம்மறநது  
பணிசதனா பெருமாள் திருக்கரங்கனாலெடுத்தது “நமபொருட்ப  
பிதாவை விட்டபுறைய உலகஞ் சாமேயிதா” என்று திருவாய்மல  
ராகது அனைத்தது உடலி தடவி, உச்சிமோரது “நமமுடையதொ  
ண்டாகுடைய உலகம உடலினத தலைவனாகி நாம ஏற்றுக்கொண்ட  
அமுதம் பரிவட்டமுடைய பழம் உனக்கே தருதோம்” என்று  
தமது சண்டி லுண்டி செய்த கொணைதமாய்வைய அருகருக சூட  
முச்ச சண்டிகரபதவி தருதருளினா. அந்நாவு தண்டை கதப்பட்ட யஜ்  
ஞர உலகம் பிறழ்மடைந்தன விராசருமருகருக சண்டேசுர  
பதவியை அதுகா தந்த அயசுமே சண்டேசாறுகரகழாததமெனச  
சாந்ப்படும.

### திருத்தியாடபுராணம்

“தொடையிதவி தகலையா துணைத்தாணிதழிழுவிழுவதவனா  
மெடுத்த மீளாகி பொருடடாவினது பழயிழைநிதா  
யுடு, பழையினிதானகருட்டாநாறுள செய்பனைத்தருளி  
மடுத்தகருணைய, பழைய, தீராதாநி நிறுநா.  
அந்நாடு பழையதாநா உத்தியருக்கியனைத்ததுநா  
முண்டகருட, முண்டபனாபுருகருட, முண்டகருட  
சண்டேசனு பொதுதா சீதாமெனவகம பொறமடமுடிகருத  
துண்டமதிச்சுசடைக்கொணைமாலையாகிசூடமுனா.”

சண்டேசாறுகரகழாததமென.



(100 0 00)

32 நவீன முத்தி.

உ

சிவமயம்

திருச்சிறைமபலம்.

முப்பத்திரண்டாவது

தக்ஷிணமூர்த்தி.



சிவபெருமான ஸ்ரீ கயிலையங்கிரியிறச்சுவதேவாகளும்நீறாத தங்கடங்குள் இஷ்டகாமியங்களை விரும்பியாகுப்பெறுமபடி திரு வேலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியாரா எழுந்த ஈசனையிணையடிபணிந்து “ எம்பெருமானே ! எனக்குற நாடகா யணி மென்னும் பெயரும், தேவரீரைப்பணியாத அத்தகையோர் போ லித்துவந்தவுடனும மாறுமவண்ணம் வரமழங்குகு ” என விண்ணப் பிக்க, மஹாதேவர் மகிழ்ச்சியுற்று “ மாதே ! மலமன்னன் மகளாக கிண்ணப் பெறக் கருதி நெடுநாளாய விடாததவம் புரிசினறான. அவன்பா லுற்று வளரக் யாமவந்து மணஞ்செய்வோம் ” என்றரு ளிச்செய்தனர்

அமமையார் அரவாபரணரது அடித்தாமரையைப் பணிந்து கட்டளையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்று இமயமலையையடைந்து அவவாறே அருந்தவமாரற்றம் அசலமன்னன் அவாரிரம்ப ஓதடாகத் தில், தாமரைத்தலிசினமேற் குழிந்தவடிவுகொண்டிருந்தனர். பா வதாராசனபார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலன்கைகடியதென்றுட் கொண்டி, அககுழந்தையை யெடுத்தெகொண்டு மனையையடைந்து மனைவி யாகிய மேனையினிடத்துக் கொடுத்த வரலாற்றைக் கூற, மேலைப்போலித்தவந்தனர். அமமையார் ஐந்துவயதுமுதல் தவச செயலிலிருந்து சுவகரின மணந்தனர். (வித்தாரம் கல்யாணகந்தர த்திற்கான்க). இதுநீங்க;

எமதன்னையா ரிவவாறு தவத்திருக்கையில், பிரமபுத்திரர்களா  
கிய சககன் - சகத்தனன் - சகாதனன் - சகரகுமாரன் என்னும் முகி  
வா நால்வரும் வேதவாராயசசியெயறு முடித்து, பலவகைத்தவங்களை  
பாற்றி, மீண்டும் வெள்ளிமலையை யணுகி ஆண்டு முதற்பெருங்காவ  
லாகவுள்ள திருநீந்தேவனாப்பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சகரி  
தியுடசென்று, கண்களாரக் கண்ணுதல்த தரிசித்து, சாஷ்டாங்க  
மாகத்தண்டனஞ்செய்து, கரமியண்டையுஞ் சிரமேறசோதது, “அருட  
கடலே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சி செய்தும்  
அடியேன்கள் அகமஅலைந்துகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கியா  
ககள் கடைத்தேற்றுமபடி அவவேதத்தின் உட்கிடையாக வுள்ள  
பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தனா. அவ்  
கவாகினைசகத் சககரா “இவ்விருத்தி” என்றியமப, அவாகள் அண  
ணலாரது பவகயப்பதத்தினமேத தவகியிருந்தனா.

அப்பொழுது அரவாபரணா நகதிபகவானேவினித்த “எம  
மைத்தரிசிக்க எத்தகைய தேவாமுதலானா ஸெய்தினும், சககிதானத  
துள் விடவேண்டாம். மதனன் வரிவ வரவிடுக” என வாயமலாந்து  
வாயிவிறசெவல விடையளித்தனூபி, விடைபூதி முகிவா விருப்  
பினபடி சிவாகமககளிற கூறப்பட்ட திரிபதாததவகளாகிய பதி -  
பசு-பாசலட்சணகளைவினககி வெளியிட்டனா. சககனாகியா “சக  
கரா! எவகன்மனம் விரிந்திருப்பதாலஅவையொடுங்கும் அடைவாக  
ஞானேபதேசம் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனா. தரிய  
லாபுரககள் எரிபடப்பொடித்த பரசிவன் குறுகைகோடடிக்கூறு  
வதொன்றியிராய் “அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்” என்று, சடா  
டவிதாங்கிய முகிவாகட்டுச சாற்றவேண்டி, திருக்கர மொன்றைத்  
திருமார்பிறசோத்த சிநீழந்தீனா காடடி முகிவாபோல ஓர் கூண  
ப்பொழுது கிஷ்டைகடி கின்றனர். அதனும் அவாகள் நால்வரும்  
மனமொழிந்தி ஞானவியபுணர்ந்து, பேரின்பப்பெருக்கியமூத்தி, தங்



கள் செயலொன்று மில்லாதிருந்தனா. (அதுகாலையில் அமராமன்ம தனையனுப்ப அவன் ஐயனமேல் மலாககணனுயச சாமபராய மாய் க்தனை, விததாரம காமதகனத்திற்காணக.)

சிவபெருமான் யோருகீகி “முரிவிகாள்! நீங்கள் முன்னிய வகையே நீஷ்டை யனுஷ்டித்த நீழிவாழுதி” என்று தம திசசை பபடி யேகவிதித்தனா. இறைவா தகிணதிகசையேநோகிச சநக னாதி நானு மஹருஷிகடகு உபதேசித்த அவசரம தகிணுமாதத மெனப பெயாபெறும்.

### கந்தபுராணம்.

“ இருவருமுண ராவண்ணலேனவெள்ளெயிரியாமை  
கிரநியாயந்தகோழினைத்திழிமுரத்திறசோகொள  
கரதலமொன்றுசோத்திமோனமுத்திரையககாட்டி  
யொருகணஞ்செயலொன்றினறியோருசெயவாரிணுற்றான.

இனையதோதனமைகாட்டியெயிரானுணாதககண்டு  
சனகனேமுதலாவுள்ளோதவலருஞானபோதம  
பனுவலினளவனறென்னுமபானமையைத்தெரிநதுமுககட  
புனிதனதருளாற்றத்தமபுகிதியினெடுக்கமபெற்றா.

தற்பரணினையவாற்றாற்றபதருணருந்தனமை  
யற்புதஞானபோதமணித்திடுகணமதொன்றின  
முற்படுகமலபபுத்தேணமுதலியவமராககெலலாம  
பற்பலபுகங்கள்சென்றபிறாககிணிப்பகாவடுதனனே. ’

தகிணுமாத்தயேநம;



சிவமயம்.

திருச்சிறந்தமபலம்.

## முப்பத்துமூன்றாவது யோகதக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான தக்ஷிணமூர்த்தமாகச் சநகன-சநத்தனன-சநாதனன சநதருமார நென்னும மகருஷிகள் நாலவாகரும, பதி-பசு-பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தஞானறு, அமமுநிவா “அழகனே! அழியேங்கள் அகமகன்றிருத்தவினைவயொடுகருமவண்ணம் அருளபுரிடவேணம” என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் “அத்தனே! உடலமுதல்பயாவும் அழிபொருளெனவும் ஆனமா ஒன்றே அழியாப் பொருளெனவுமறிந்து, ஞானத்தைக் கிரகிக்கவேண்டுமோ மோட்ச சாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிுகித்தலும், அவவிஷயங்களைத் தெளித்தலும், அவுடாகயோகங்களைச் செய்தலும் வேணம சிலாயோகமாவது ஞானமந்தியகன்மேந்தியங்கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்றும் சிலர் ஆனமாவுடன் கூடுதலெனவும், வேறு சிலர் பிராணவாயுவும் அபானவாயுவும் சேருதலெனவுஞ் செப்புவர். ஈண்டெடுத்த விவகரித்த இவையெல்லாம் முழுவிலலாத யோகசாதனமாகாட்டா, ஜீவல சீடானமாவும் பரமானமாவும் இரண்டறக்கலத்தலேயோகம் அ. தெவவாடெனில, புறக்கரணங்களை அத்தக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத்தை ஆனமாவிலொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆனமாலைப் பரத்திறசோபிப்பது. யோகப்பயிற்சியிற் பழகினவனறிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. தசவாயுகளைப் பந்தித்தாலன்றி மனம் ஒருவழிகிலலாது. சடங்க யோகசாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை யுணாதவருமை. ஆதலின் அத்தகைய யோகத்தைச் சாற்றுவோம் கேட்பீராக :—



38. போகதஷிணுபூத்தி.

இயமம்-நியமம் - ஆதனம் - பிராணாயாமம் - பிரத்தியாகாரம்  
தாரணை - தியானம் - சமாதி என அஃ தெனவகைத்து. அவற்றுள்,

இயமம்—கொல்லாமை - சத்தியவசனம் - களளாமை - பிறா  
பொருளிடையாமை - பஞ்சேந்தியமடக்கல்

நியமம்—தவம்-பரிசுத்தம் - தத்துவதூலாராயசசி - மனமுத  
திருத்தல் - கடவுளவழிபாடு.

ஆதனம் எனவகைத்து. அவையாவன:—தொடைக்கும் முழுவ  
காலுக்கும் நடுவே யிரண் ளெள்ளுகாணியுஞ் சோதது இறுமாநி  
ருத்தலாகிய சுவததிசம் - சகலபக்கத்தி லிருகாற்பரட்டையு மாற  
வைத்து அவலிருகாற பெருவிரலையுங் கைப்பிடித்திருத்தலாகியகோ  
முகம்- இருதொடைமேனும் இரண்டுள்ளகாணியும் மாறித் தோன்ற  
வைத்தலாகிய பதுமம் - வலத்தொடையில இடக்காற பரட்டைச்  
சோததி யிறுமாபுற றிருத்தலாகிய வீரம் - பீசத்தின்கீழ்ச் சேனிட  
த்திற பரட்டைவைத்திட முழுவகையை முழுவதானிலவைத்து அவ  
விருபத்தையு மிருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலா  
கிய பத்திரம் - இடக்காற்பரட்டாற் சேனியையழுத்தி வலக்காற ப  
ரடு அப்பரட்டின்கீ முகத் விருத்தலாகிய முத்தம் - முழுவகைகளிர  
ண்டும உகிப் புறத்திலுமுத, புவிவிற கையுன்றிக் காலநீட்டித்  
தலைப்பிடுதிருத்தலாகிய மயூரம்-சகமும் திடனும் எவ்வாறிருக்கின  
யதுமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சுகம் எனப்பனவாம்.

பிராணாயாமம்— பிராண வாயுவை இசேக பூக குமபஞ்  
செய்தல்.

பிரத்தியாகாரம்— உபாநியைக்கி உண்ணுகருவது.

தாரணை— கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபிஇவற்றி  
லொன்றிற் சூத்தஞ் சித்தவைப்பது.

தியானம்—ஐம்புலங்களை யுடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி, — மேற்கூறிய இமய நியமாதிகளைப் பொருத்தி, கழ  
முனை முதலாகிய நாடிகடருக காரணமாகிய நாபிக்குக் கீழுள்ளதாய்,  
கிழவகின் நடுவிலிருக்கும் எழுபத்திராயிரம் நரமபுகனில், வலமும்  
இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய இடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனை  
யில் அடக்கி, அச் சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந  
தஸ்தானம் வரையில் இரு கிணையாகவும், அதற்குமேல் பிரமரநதி  
ரம் வரையில் ஒரு கிணையாகவும், மூலாதாரம் - சுவாதிட்டானம்  
மணிபூரகம் - அநாகதம் விகததி-ஆஞ்ஞையாகிய ஆறதார சக்கிரங்  
களையும், அதற்குமேல் நானுசகிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரம  
ரநதிரம்வரையில் ஆதாரதேவதைகளைச் சகன மாகவும், அப்பரவ  
துவாதசாரததில் அசல ராகியும் அமேய ராகியும் அதல ராகியும்  
குடசுமராகியும் மஹா னாகியும் ஞானக கிரியாசத்தி சரீரி யாகியும்  
வியாபக ராகியும் சத்திமா னாகியும் மலரஹிதராகியு முள்ள பரகீவ  
ழர்த்தியை நீட்டின மாகவும் நியானித்தலே சிவயோக மென்னுஞ்  
சமாதியாம்” என நிறுவகையாகத் திருவாய்மலாரதருளி, இறைவா  
அம்முநிசிரோஷ்டாகன அநிகதகொள்ளுமபடி திருவுள்ளங்கொண்டு  
தாமே சிறிதுபொழுதுஅத்தகைய கிலியினின்று உணராததுவித்தனா

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒழுகப்பெற்ற சகன-சந  
ந்தனன-சநாதனன - சநற்குமாரன்னனும் முகிவா காலவரும் முன  
னோனது முண்டகப்பத்ததை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமவிரும்புப்  
பின்படி சென்றனா, சிவபெருமான, பிரமபுத்திரர்களாகிய இருடி  
யர் காலவரும் எளிதினுணரும் வகையாக யோகமுறையைப் பயிற்சி  
னமையால், யோகதகிணுமாததியென்பதோ திருகாமமெய்தினர்.

யோகதகிணுமத்தயேகம் ।



34. வினாகபிஸ்தாநி

உ  
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

## முப்பத்து நான்காவது வினாக்கூறின மூர்த்தி.

சிவபெருமான பகதாறுகதிரக காரணமாகத் திருக்கயிலாயநிலி  
ல, தக்ஷிணமூர்த்திகொண்டெழுந்தருளி வீருக்கையில, தம்புருநா  
ரதாக்காழுதலிய ருஷிசிரோஷ்டாகள இசைஞானத்தை நன்குணர  
வும், சாமவேதத்தை வினையிலேறறுப்பாடவும், தங்கடகுஅருளபுரி  
யவேணமெ னெனறு கருத்துட் கொண்டோராய், கயிலைமலையை  
யடைந்து கருணமூர்த்தியைப்பணிந்து கைகூப்பிக “கடவுளையகா!  
அடியேங்கடகு வினாகானத்தை வினகநியருளவேணமெ” என்று  
விண்ணப்பித்தனா.

அம்பிகாபதி “அகதணரோ! அவவாரே யாகுக இருத்திா,” என  
ப்பிணவருமாறு அருளிச்செய்யத் தொடங்கினா.

“கீரிலே சிறந லழுருதல வேத நிலமயகரும  
பாசிலே சிறந லடிவீழ்த னோயமரப பாறபடலகோ  
னேசிலே செம்பகை யாரப்பொடு கூட மதிரவுகிற்றல்  
சேசினேர் பணக ணிறைமயக் கப்படுஞ் சிறநிடையே” —  
நூறப்படியே மேற்குறிந விலக்கத்தக்க மாறகள் வினாதண்டதநிந  
காகா. அவற்றைக்கொண்டால நாவலகை இசைக்குறந்ததை புண்டு  
செய்யும். நாவலகைக் குறநமாவன. —

“செம்பகையாரப்புகூடமதிரவு.

அவறறன்,

சேம்பகை யென்பது பண்ணோளேரா  
வினபமிலோசை யெனமனாரபுலவா.

ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந்திசைகமும்.  
கூட மெனபது குறிவுறவிளம்பின  
வாயவதினவாராது மழுங்கியிசைபதுவே.  
அதிர்வேனப்படுவதிழுமெனலினறிச  
சிதறியுரைகருந ருச்சரிப்பிசையே ”—எனபெனும்.

பஞ்சபாரதீயம்.

“இன்னிசைவழியதனறியிசைத்தலசெம்பகையதாகும்  
சொன்னமாததினாயிற்றெனகவிசைத்திடுஞ்சுருதியாரப்பே  
மன்னியவிசைவராதுமழுங்குதலகூடமாகும்  
நன்னுதாலசிதறவுநதலகிர்வெனநாடடினோ. ”—

ஆதலின மேற்கூறிய குறறங்களைப் பயக்கவல்லவாகிய விலக  
மரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிகப்பட்ட மரங்களால் வீணாத  
டஞ்செய்யவேண்டும்.

“சொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மெனமுருக்கு  
நல்ல குமிழுந் தண்கருடனே—மெல்லியலா  
யுத்தம மான மரங்க ளீவையென்றா  
வித்தக யாழோர் விதி.”

“தளமாய்ச் சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு  
முளதா யொருங்குன மினறி—யளவு  
முதிரா தினகாது மூன்றாகு றாய  
வதுவாகில வீணாதன் டாம்.”

“பதுமங்கழல்குடநதாடியொடுள்ளிப்பூண்டுநீன்ற  
விதியமாதணடுகுடையேகுடுமிமெய்க்கோட்டுறுபின  
மதியமாபோதிகைபுடமுன முகஞ்சுவாமன்னெருத்தம  
விதியமாபததாக்குறுப்பென்றுரைத்தனாயினனிடையே.”—

என்றபடியே நலமுடைய மரங்களைக் கொண்டு, நல்ல விலககல  
சம்பந்தமாகவே நாலவகைய யாழையுஞ் செய்யவேண்டும், நா



வகை யாழாவன —பேரியாழ் - மகரயாழ - சகோடயாழ் செங்கோ  
டடியாழ் எனபனவாம்

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன  
சோபொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினா—தாரபொலிநது  
மன்னுந் திருமாரப வணகூடற் கோமானே  
பின்னு முளவே பிற” என்றபடியே நாலவகையாழஞ் செ  
யகையில்,பேரியாழ்க்கு நரமபு இருபத்தொன்றும், மகரயாழ்க்கு நர  
மபு பதினேழும், சகோடயாழ்க்கு நரமபு பதினாறும், செங்கோட்டி  
யாழ்க்கு நரமபுஏழைத் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோனோழமேற் பத்துடனே  
நின்றபதி னுறேழு நேடுகாற—குன்றாத  
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரமபு சொனமுறையே  
மேலவகை னூலோர் விதி. ’ எனனு மிலக்கணத்தின்படி யா  
ழிற்கு நரமபெண்ணித் தொடுக்கையில், “கொடுமபுரி மயீர்துமபு  
முறுக்கிவை நான்கு நடுங்கா மரபிற்பகையென மொழிப் ’ எனக்கூ  
றியருற்றம் நீங்கி, நரமபுகளைத் தொடுத்தது, பண்ணை பரிவட்டிணை-  
ஆராயதல் - தைவரல் - செலவு-வினியாட்டு கையூழ் - குறும்போக்கு  
ஆகிய கலைத்தொழி வெண வகையா லிசை யெழுப்பவேண்டும்.  
அவையாவன :—பண்ணை - பாடநீனைத்த பண்ணுகு இணை கிறை  
பகை நட்பான நரமபுகள் பெயருந்தன்மை மாதிரியாய்ந்து வீக்கு  
தல், பரிவட்டிணை - அவலீகனை நரமபை அகவிரலாலும் புறவிரலா  
லும் கரணஞ்செய்து தடவிப்பாராததல், ஆராயதல் - ஆரோகண அவ  
ரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல் - அதுசுருதியெற்  
றுதல், செலவு - ஆளத்தியேகிரமப்பபாடுதல், வினியாட்டு-பாடநீனை  
த்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுத்தல், கையூழ் - வண்ணத்திற் செய்த  
பாடலெல்லாம் இன்பமாகப்பாடுதல், குறும்போக்கு-குடக்கசெலவுந்  
துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகியகலைதொழிலால் இசையெழு  
ப்பி, வராதல் - வடித்தல் - உரதல் - உழற்றல் - உருட்டல் - தெருட்  
டல் - அள்ளல் - பட்டைஎன்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரண  
த்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீங்கப் பண்பாடவேணமும். உடற்  
குற்றமாவன :—

“கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொழிற்சையா

பண்ணளவும் வாய்தோன்ற பற்றெரியா—வெண்ணிலிவை  
களளார நற்றந்தெரியற் கைதவனே காந்தருவா

உள்ளாளப் பாட லுணர்” எனற்குற்றநீங்கிய வகையாகப்பா

டுகவென்று அவற்றின் உட்பிரிவுகளோடு நன்கு விளங்கத் திருவாய  
மலாந்தருளி, யாழ்வாசிகுறும்முறையிலக்கணங்களை உபதேசித்தமைக்  
கேற்ப, இலக்கியமாகத் தாமே தமது திருக்கரத்தில யாழேநதி, திருத்  
தோளிலணைத்து நின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக்காட்டினா. அது  
கேட்டமுநிவா உள்ளங்களி கூந்தனா. தேவா - மனிதா - விலங்கு  
புளமுதலிய பிராணிகளெல்லாம் இனப்பிகரு வாழ்ந்தன. முநிவா  
முன்னேனை வீணாகானததாற் சாமத்திதம்பாடித் துதித்தனா.

சிவபெருமான் வீணயினிலக்கணத்தை யுணர்த்தித் தமதுதிரு  
க்கரத்து வீணையேந்தி வாசித்துக்காட்டிய திருவுருவமே வீணைக்  
விழாத்த மெனப்படும்.

வீணைக்கிணை மூர்த்தயேநம ;





உ  
சிவமயம்,  
திருச்சிறைம்பலம்.

முப்பத்தைந்தாவது  
காலாந்தக மூர்த்தி.



மிருகண்டுமுநிவர் எனபவர் முறகலமுநிவா தவப்புதல்வியா  
கிய மருத்துவநீ யெனனுங் கனனியை மணநது, நெடுங்காலம் புத  
திரரினமையாற காசிக்ஷைத்திரத்தை யடைநது மணிகனனிகையில  
ஸநானஞ்செய்து சிவபெருமானே நோக்கிப் புத்திரபபேற்றினே யவா  
வித தவஞ்செய்ய, பெருமான பிரத்தியட்சமாகி, “முனிவனே !  
திக்குணம் - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - திராப்பினி - அறி  
வினமையாகிய இவற்றோடுகூடிய தூறுவயதுயிவாமும் புதலவன  
வேண்டுமா ? அல்லது அழகு - நலவடிவு - நோயினமை - எமதனபு  
முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது ஜீவித்திருக்கும் மைந்தன  
வேண்டுமா ? சொல்” என, முநிவன் “வயதுகுறைந்த வாழ்வானு  
யினுஞ் சறப்புத்திரனே விருமபுகிறேன்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவ  
வாறே வரமளித்தது அநதாததானமாயினா, பிறகு சிறிதுநாளில் அம்  
முநிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுகூர்த்தத்தி லோமைந்த  
னைத் தந்தனள். தேவா புஷ்பமாரி பொழிந்தனா, தேவதுறையிமுத  
லியனமுழங்கின. பிரமதேவன் அசுசிறுவனுக்கு மாரீர்க்கண்டனென  
நாமகரணஞ்செய்தனன், உபகிட்டானம் - சந்திமிதித்தல- அன்னப்  
பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் றிமை  
யிர்களைந்து இரண்டாம்வருடங் காநவேதநயியற்றி, ஐந்து வயதில்  
உபநயனம்நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மாரீர்க்கண்  
டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்றோந்து சிவபெருமானே உண்  
மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத் தன்பு

மதிகரித்தனா. அவ்வாறிருக்கையில் வயதுபதினாறுகவே தாயதந்தையா இவரைப்பற்றி யெப்போதுநுனபுறநிருந்தனா. அதனை யுணர்ந்தென்னெனக்கேடக, உண்மையுரையாராகிக் கடைசியிற் சிவபெருமான தனக்களித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல “எந்தையே ! யான சிவாச்சனைசெய்து பெருமான து பேரருளால் இயமனைவென்றுவருகிறேன் அஞ்சவேண்டாம்,” என்றுகூறி விடைகொண்டு, காசிகேஷ ததிரத்திலமணிகளனிகைக்கருகே சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்துஞ்சைபண்ணி எம்பெருமானால் “இயம்பயம் நீங்குக” எனனும வரம்பெற்று, மீண்டும் பூசாகாலந்தவறுது பூசித்துவருகையில் மரணகாலங்களுக்கே, இயமன துக்கட்டிப்பபடி ஓர் தூதன்வந்து அவரதுபூசா பலத்தினுற் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமினீரகரஞ்சோந்து தன தலைவனுக்குச் சாற்ற, அவன்கோபித்தது தனக்கணிகராகிய சித்திர குத்திரை வரவழைத்து அவா கண்கலைவிசாரித்தறிந்து தனம்திரியாகிய காலையனுப்ப, காலன்போய்ப் பார்த்துத் தனனொலொன்றுஞ் சாயாதவனாய்த் திருமயிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொடுத்த தன மகிஷவாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதினமீதேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - குலம் இவற்றையேற்று, குடையுங் கொடியுங் தூத்தந்தவகிவர, மார்க்கண்டேயனாக கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெகுண்டு, நெருப்பெழ்ச்சிரித்துப் பற்கண்க்கடித்துச்சிரத்தைபனைத்து, “பிரமாதேவாகளும் யானுமே ஒருகாலத்திறப்போமானால் நீயோ வரமாட்டாதவன்” என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திறபாசத்தைவீசி யிழுக எததனிக்கையில், மார்க்கண்டேயா பயந்து சிவலிங்கக்ருறியைத் தழுவியினனா. அது பொழுதில் ஆபதசகாயராகிய சிவபெருமான “அஞ்சாதிரு” என்றருளிச் செய்து அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தி னின்றும், தோன்றித் தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிரினை இன்ன. பின்னாப் பூமியில் மரணவத்தையினமையாற்பூதேவி சுமையாற்றாளாய்க் குறையிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும் அவனை

யெழுப்பினா. மிருகண்டு புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயரைச் சிர  
ஞ்சீவியாகக்க காலனை யடக்கியகோலமே காலாந்தகமூர்த்தமென்ப  
பெயாபெறும்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

“பூமனசிரங்கண்டியந்தனகோவலபுரமதிகை  
மாமனபறியலசலந்தரணிற்ருடிமாபபமுலூ  
காமனகொறுககையமனகடவூரிந்தக்காசினியிற  
தேமன்னுகொணையுநதிங்களுஞ்ருடிதனசேவகமே.”

பிரஹ்மசிரசசேதம் திருக்கண்டியூரிலும், அந்த காசரவதம் திரு  
க்கோவலூரிலும், திரிபுரதகனம் திருவதிகையிலும், தக்ஷசமஹாரம்  
திருப்பறியலூரிலும், ஜலந்தரவதம் திருவிறகுடியிலும், கஜாசுரசம்  
ஹாரம் திருப்பமுலூரிலும், காமதகனம் திருக்கொறுகையூரிலும், கா  
லசமஹாரம் திருக்கடவூரிலும் நிகழ்ந்தனவெனக் கூறப்படடிருப்ப  
தால, இயமனையுதைத்தது திருக்கடவூரெனக்கூறுந்ரு முளா.

கந்தபுராணம்.

“மதத்தானமிககானமற்றிவன மைந்தனுயிராவவப  
பதைத்தானென்னொவனனிலெருண்டானபுதிமுன்றுஞ்  
சுதைத்தானவாமசசேவடிதனனாசிறிதுநதி  
யுதைத்தானகூற்றனவிணமுகிலபோனமன்னுறவீழ்ந்தான.”

காலாந்தகமூர்த்தயேநம

சிவமயம்,  
திருச்சிறமபலம்.

## மூப்பத்தாறாவது காமதகனமூர்த்தி.

சூர்வாண்டககணையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்டியார் பர்வதராஜன புத்திரியாகத் திருக்கோலகொண்டு இமோற்கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான சமகனாகிமுநிவர் கட்டாகக் கணப்பொழுது யோகத்திருந்தனா. அப்பொழுது அவனி மாக்கடரும் அமரருக்கும் அநேகயுகங்களாயின. ‘அரசனெவவழி யவவழியகருடி’ என்றறபோலும் ‘அவனைசந்திடி லுலகைசந்திமே’ என்றறபோலும், எம்பெருமான யோகத்திருத்தலால் எவவகைய ஜீவானமாககனும் ஞானத்திற்குடி நின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் ‘அரவாபரணன் அனனையோடு கூடாது யோகத்தற்று முநிவர் போன் நிருத்தலின், எவரும் ஏந்திழையாரா இணக்கமின்றி இறை வர்போலவே யிருக்கின்றனா. பிரமன் இருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அது அமுன்றிச ரூபனமனால துன்புற்றுச சுவாகக்கலோகத்தைத் துறந்தோம்; எனசெய்வோம்’ என்று, திருக்கவிலையடைந்து எம்பெருமானைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லை என்று திருநந்திதேவர் பணித்தமையார் சிவத்தியானஞ்செய்து தவத்திருந்தனா. சிவபெருமான இந்திரன் கணவிற்குன்றி “வாசவ! வருந்தாதே; விராவில பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொருவனால் உங்கள் துயரையொழிப்போம்” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினா.

சிவபெருமான் நெடுகாள்யோகத்திருத்தமையால்வாசவன்பல் தேவருடன்போய்ப் பதமனுக்குக்கூற, பிரமன் யாவனாயுக்கூட்டிக்





கொண்டு விண்ணைவக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒரு மகனைப்பெறுமபடி மனமதினைவிடுக” என மறுமாற்றங்கூற, மல ரோன மதனை மனத்திலினைக்க, கருப்புவிவசி கணத்தில்வந்து கமலயோனியின் கழலவணங்கி “எனைச சிந்தித்ததென” என, “கண்ணுதல யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணம்புரியுமபடி மலாககளை விடுக” எனக்கேட்ட மதனார் “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாறப்பாத்திக்கொண்டு, எண்கணனை நோக்கி “இசையேன” என மறுக்க, சதூமுகன “தடுத்தாற்சரிப்பேன” எனச்சாற்ற, அங்க சன செங்கைக்குவித்துத் திசைநோக்கி “உணசாபத்தானுயிரிழந்தொ ழிதலினும், பரமனமேற பாணப்பிரயோகஞ் செய்திறப்பது நலம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசாரந்து, தனமனைவியாகிய இரத்திடுக்க, அவ வேந்திழையைத் தேற்றி, அம்பறுத்தாணிகட்டி, சுப்பிரயோகம் - விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம் மரணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளை யு முறையே உணர்ச்செய்யும் தாமரை-மா-அசோகு-முல்லை - நீலமென னும் ஐந்தும்லாககளைகளும், சுருப்புநாணபூட்டிய கருப்புவிவனும் மாந்தளிராகிய வாளும, எக்காளமாகியருயிலும், முரசமாகிய கடலொ ளியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிக ளாகிய குதிலாகளபூட்டிய தென்றலாகிய தேரின்பேரில் இரதியுட னேறி, எண்ணிலலா மாதாசேனை புடைகுழத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரின்னின்று இரதியுட னிறங்கிமலையின்மேலேறி விலங்குபுளமுதலியவை மோகங்கொள்ள ததக்கவெவவிய பாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சேற்றததால் அவை அந்தரத்திலேயேவெந்தகனநன். காமன நந்தியெம்பிரான கழல்பணி ந்த “சந்திதானத்தினுட்செல்ல விடைதரவேணமே” எனச்சாற்ற, எம்பிரான் தமக்குமுன்கட்டளைசெய்தவகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப்பணிந்து, கொம்பினையுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழகன் யோகிருத்தல்கண்டு கண்கூசி நடுநடுங்கி மூர்

சசிதது வீழ்ந்தனன. மாதுஉபசரித்தலால மூசசைதெளிர்தெழுந்த  
மதனன மாய மனநதுணிந்து, கருப்புவிலைவளைத்துச் சுருப்பு நாண  
ஏறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமனபேரிறிபிரயோகித்தனன.

அமமலாககிணை அமலரது அருமைத திருமேனியிற்பட, ஐயா  
நெறறித்திருவிழியைத் திறப்ப, மதனன நீரூயினன.

இரதி பலவகையாகப்புலம்பி பெருமானைத் துதிகக, உமபாநா  
தா “உமையை மணநதபின்னா உனகணவனைத்தருவோம்” எனப்  
அவள வணங்கி இமயமலையிலிருந்தனள். தானு சங்கரியின தவத  
தைச் சோகித்துச் சத்தருஷிகளால மணமபேசித் தேவியை மணந  
தனா. அப்பொழுது இரதி அரனைவேண்ட ஐயா உளத்திலெண்ணி  
யவுடன் பண்டையவடிவுகொண்டு காமன பணிரதுநிறக, எம்பெருமா  
ன “இரதிகுருமட்டுமஉருவமாகவும், ஏனைய தேவமாநுடாககு அருவ  
மாகவுமிருந்து உனதுதொழிலைச்செய்யக் கடவாய்” எனத் திருவாய  
மலாந்தருளினா. கந்தாப்பனை யெரித்தமையாற காமதகனமூர்த்தி  
யெனக் கடவுளுக்குப் பெயராத்.

இராமாயணம்.

அஸரீர் கருத காம கரோதாதேவேரவரேணவா  
அநங்கஇதிவிகயாதஸததாபரபருகிராகவ

ಅಸರೀರ ಕರುತ ಕಾಮ ಕರೋತಾತೇವೇರವರೇಣವಾ  
ಅನಂಗಇತಿವಿಕಯಾತஸತತಾಪರಪರುಕಿರாகವ

ಅಸಂಗಇತಿவிகಯಾತஸತತாபரபರುಕಿರாகವ. ||

ராமாயணம்.

கந்தபுராணம்.

“எரிபுனைநமதுகோக்காலிறந்தகினனுடலநீராய்  
வினாவொடுபோயிறநனதேவேணடினளிரதியனளுட  
குருவமாயிருத்தியேனையும்பரோடிம்பாககெலலா  
மருவினயாகியுனநனரசியல்புரிதியெனறான”

காமதகனமூர்த்ததயேநம.



37. ஸுரேஸ்வரமூர்த்தி.

சிவமயம்.  
திருச்செறம்பலம்.

## முப்பத்தேழாவது லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேசுவரா வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னர் அவ  
ரொழுகருளியிருக்கும் புவனத்தைக் கூறுதலினறியமையாத தாத  
லின், அவவுலகவளவைச் சிறிது கூறுகின்றேன அஃது எட்டுக்கொ  
ண்டது திரிசோணு, அது எட்டுக்கொண்டது இலீகை, அது எட்டுக்  
கொண்டது பூகை, அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை  
குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மானாகுலம். அது இருபத்துநான்கு  
கொண்டது முழம், அது நான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டு  
கொண்டது தண்டம், அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்;  
அது இரண்டுகொண்டது செவியூகி, அககுரோசம் நான்குகொண்  
டது யோசனை, அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிரிதிவி  
தத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தின விரிவு. உயரமும் அவவளவின  
தேயாரும்.

பிரிதிவிதத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைக்  
கடந்த அப்புத்தத்துவம் பதினமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியு மேற்றங்கொ  
ண்டிருக்கும். அப்புத்தத்துவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரகிருதியீராக  
அண்டங்கள் பதினமடங்குவிரிவு முயர்ச்சியு மிகுந்திருக்கும். முன்  
னைய பிரகிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம் விரிவுமுயர்ச்சியு மே  
ற்றங்கொண்டிருக்கும். அவவிராகத்தைப்பற்ற, வித்யாதத்துவம் நூறு  
மடங்குவிரிவுமுயர்ச்சியுங்கொண்டிருக்கும். அவவித்யையைப் பற்ற  
நியதித்தத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும்.

அந்நியநியைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயாச்சியுங்  
கொண்டிருக்கும் முனையிலுந் காலத்தைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறு  
மடங்கு பதினாயிரம் விரிவுமுயாச்சியுங் கூடும் அதனமேல மாயை -  
சுதவீததை - ஈசரம் - சாதாகயமுதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற  
கொண்டு முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம் - இலக்ஷம் - இர  
ண்டிலக்ஷம் - மூன்றிலக்ஷமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இவ்வனத்திருக்கு மண்டவிரிவில, பிரிதிவிதத்துவமாகிய நிவா  
ததிகலையின ஒருதட்டில, தேனாகய விளங்காய பரப்பின துபோல ஆயி  
ரகோடி யண்டமுண்டு அவை பொன்மயமாய அருக்கா பதினாயிரா  
உதயமாறாபோல, குக்குடாண்டமபோலிருக்கிற அண்டகடாகப்  
புறம்பே இந்நிரதிகக்குமுதலிய பத்துததிககினுமுள்ள நூறுபுவனத்தி  
னும நூறுஉருத்திரரும், அவர்கள் புவனத்திற்குமேல, காலாகினி  
யுருத்திரா முதலியோர் புவனமாறும், அவற்றினமே விரண்டுமாக,  
அக்கலையில நூறுமெட்டுப் புவனங்களுண்டு அவை — பத்திரகாளி -  
வீரபத்திர - திரிலோசன - விபஸாநப - விவாஹ - ஸம்வாஹ - திரித  
சேச - திரியக்ஷ - கனாதயக்ஷ - விபு சம்பு - தமஷ்டரீ - வஜ்ர - பணீ  
ந்திர - உதுமபோச - கிரஸன - மாருதாசன - குரோதன - அநாத -  
விருஷதர - விருஷ - பவிப்பிரிய - பூதபால - ஐயேஷ்ட - சாவ -  
கோச - வேதபாரக - ஞானபுக - சர்வஞ்ஞ - ஈச - விதயாதிப - பிர  
காமத - பிரசாதக - சிரீதருக்கு - ரதநருக்கு - லக்ஷமீதருக்கு ஜடா  
தர - ஸௌமயதேஹ - தன்னிய - ரூபவான் - கிதீச - மேகவாஹந -  
கபாததி - பஞ்சகிக - பஞ்சாநதக - க்ஷயாந்தக - தீக்ஷண - குக்ஷம் -  
வாயுவேக - லகு - சீககிர - ஸுநாத - மேகநாத - ஜலாநதக - தாகக  
பாகு - ஜயபத்திர - ஸ்வேத - மஹாபல - பாசஹஸத - அதிபல - பல -  
தமஷ்டரீ - லோஹித - தாமரக - விருபாக்ஷ - ஊரத்துவசேப - பயா  
நக - க்ருரதருஷ்டி - வீக்ஷ - ஹந்துரு - மாரண - கிருதி - தாமபதி -  
தர்ம - வியோத்தரு - ஸம்யோத்தரு - காதரு - விதாதரு - தாத்ரு -  
ஹாம - மிருதயு - யாமிய - க்ஷயாந்தக - பஸ்மாநதக - பப்ரு - தஹன -

ஜ்வலன - ஹாகாதக - பிங்கள - ஸுதாசன - அகநிருதர - திரித  
சாதிப - பிராகி - சாஸதரு - அவயய - விபூதி - பிரமரதந - வஜ்ர  
தேக புத்த-அஜ - கபாலீச - ரௌத்திர - வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம-  
ஹாடக - க்ஷமாண்ட - காலாக்ஷினிமுதலிய மேற்கூறிய புவனங்  
கள ஹரதெட்டனுள் முதல்கூறிய இரண்டுபுவனங்களும் பிரமாண  
டத்தினமேவிருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின  
மேலுயரவிருக்கும். அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின  
அதோமுகத்திருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின  
ஈசாந்ததிலிருக்கும் மற்றவை பூமியினவடக்கிலும், வாயுமூலையிலும்  
மேற்கிலும், நீருத்திகிலும், தெற்கிலும், அக்கினித்திகிலும், கிழக்கி  
லும் முறையே பப்பத்துபுவனங்களும், ஒழிந்த ஆறுபுவனமும் கா  
லாக்ஷினி தத்துவத்திலு மிருக்கும். இவை முறையே நிவாததிகிலையி  
லிருப்பனவாம்.

இதனமேற் பிரதிஷ்டாக்ஷியில, ஸ்ரீகண்ட-ஒளம்-கௌமார-  
வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம - பைரவ - கிருத - சுகிருத - வெனகிற பிர  
கிருதியினுங் குணத்ததுவத்தினுமிருக்கும் எட்டுப் புவனங்களுக்கும்,  
பிராஹ்ம - பிராஜேச - செளமய - ஜந்திர - காந்தாவ - யக்ஷ - ரா  
க்ஷச - பைசாசமுதலிய புத்தித்ததுவத்தி லிருக்கும் எட்டுப்புவனங்  
களுக்கும், அக்ஷகாரத்ததுவத்திலிருக்கும் ஸதுஸேஸவரபுவனத்திற்  
கும், மனஸ்த்ததுவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேஸவரபுவனத்திற்கும், ஞா  
னேந்திரியத்திலிருக்கும் ஸவகுகாநபுவனத்திற்கும், கனமேந்திரியத்  
திலிருக்கும் காளஞ்சரபுவனத்திற்கும், மண்டலேஸவர-மாகோட -  
துவிரண்ட - சகலாண்டமுதலிய பூததனமாதநிரையிலிருக்கும் எட்  
டீப் புவனங்களுக்கும், ஸவாணக்ஷ - பத்திரகாண - கோகாண - மகா  
லய - அவிமுக்த - ருத்திரகோடி-வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாயத்தது  
வத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும், பீமேஸவர-மகேந்தர-அட்  
டஹாஸ - விமலேஸ்வர - நகலாய - நாகலாய - குருக்ஷேதர - க்யமு

தலிய வாயுதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவனங்கட்கும், பைவ -  
கேதார - மஹாகாள-மத்தியமேச ஆமராதக - ஜலபேச-ஸ்ரீசைல-  
ஹரிசசந்திரமுதலிய தேஜஸுத்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்கட-  
கும், இடையில் அப்புத்தத்துவத்தில் பாரபூத-டிண்டி முண்டி-ஆஷா-  
ட-புஷ்கர-நைமிச பிரபாச அமேஸ்ஸவரபுவனங்களினமத்தகத்தில்  
இலகுளேஸ்வரபுவனம் ஜோதிமயமுற்றதாயப்பிரகாசித்துக்கொண்-  
டிருக்கும். அதில் அவொழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின் யோசனை  
அநேககோடி-அவா திருமேனியின் பிரகாச யோசனை அநேக கோடி  
சிவகாதனத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவா வலப்புறம் மழு-குல-  
மும், இடப்புறம் கலசமும் எடுத்த திருக்கரமுந்தானகி அபபுவனத்தி-  
னுள்ள ஆனமாக்கடகுப் பாசநீக்கத்தின்பொருட்டு ஆணவாதி மும்ம-  
லங்களைப்போக்கி, நற்கதி அறுக்கிரகிக்க ஆசாரியமூத்தியாய வீற்றி-  
ருப்பா. இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு புவனத்தும் ஒவ-  
்வொரு மூத்தியாயெழுந்தருளியிருந்து ஆண்டுள்ள ஆனமாக்களின்  
பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி யறுக்கிரகிப்பதுபோலீண்டு எழுந்தருளி-  
யிருக்குஞ் சிவபேதமே இலகுளேஸ்வரமூத்ததமெனப் பெயருறும்

### காஞ்சிப்புராணம்.

“அடுத்தவகுடனும்பரம்பொருளையனரேவிரவவொட்டாமல  
தடுத்தமூக்கூற்றயிருணாவைத்தகையும்விசசைமுழுதிரிய  
மடுத்தருணைத்திருநோக்கினமானாகருக்குப்பொருளுணைப்ப  
எடுத்தகரத்தானவீற்றிருக்குமிலகுளேசனநிருவுருவம்.”

இலகுளேஸ்வரமூத்தத்யேநம :



38. பைரவமூர்த்தி.



உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

—

முப்பத்தெட்டாவது.

பைரவமூர்த்தி.



அம்மராகள அஞ்சுததக்க அநதகனபோனற அந்தக்கவர் என் னும அசுரன கரியமேகமபோனற பெரிய உடலும், சுருண்டு நெரிந்து செந்நிறம் வாயநத தலைமயிரும், யானைத்ததிககை யனைய கரங்களும், நீயைச்சொரியுஞ் செவ்வியகண்களும், பிறைச்சக்திரனபோனற வகர தந்தங்களும், கண்டோரதுகண்கூசத்தக்ககாட்சியுமுள்ளவன். அவன் சிவபெருமானைத் தியானித்து, பஞ்சாகினிமததியிற் பலகாலங் கடு நதவஞ் செயதனன். அவனது அன்பின முதிர்ச்சிக்கு அகமகிழ்ந்த அம்பிகைபாகா இடபாருடராய இறைவியாருடன் காட்சியளித்து “யாது வரமவேண்டுமே, ஒதுக” எனத் திருவாயமலாந்தருள், அசுரன் “அருளவள்ளலே! அரி அயனமுதலிய அம்மராகளால ஆவீசேரரா மையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும், அடியேனுக்கு அருளவேண் டுமே” என வரமவேண்ட, பத்திவலையிற்படுவோராகிய பரமபதி “அவ வாறே யாகுக” என அவனுக்குப் பிரசாதித்து அந்தாததானமாயினர்.

கந்தரங்குறுத்தகண்ணுதலளித்த இநதநலவரத்தால் எவனாயு மதியாது, அந்தயிலலாத அகநதைபெற்ற அந்தக்காகரன், அம்புயத்த வணையும், ஐம்படைக் கிறையையும், மகபதி முதலிய வானவா ருமு வையும், அநதநம் அலலப்படுத்தி அமாசெயதுதுன்புறுத்திவந்தான். அததியோனைச் செருசெயது செயித்தோர் தேவாகாரி லொருவரு மிலர். இவவசுரனா டுடையருது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோ மென்றேங்கி மனமினைத்தவானவர் மாள்மற்று மாலை முன் செல்ல

விடுத்தது, தாம் யாவருக்குமுயிப்பினசென்று அந்தகனையனுதி, ‘‘அரசே! உன்னையன்றி உமபண்புபுரப்போ உலகத்திலொருவருளரோ? இனி நீ பணித்தகட்டையைச் சிரமேற்கொண்டு நீ அறைந்தவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம், எங்களைக் காககவேணமும்’’ எனக்கூறினா. அதுகேட்ட அந்தகாசுரன் தனது தலையையசைத்து, தட்டமுயத்தை நோக்கி, புனமுறுவல பூத்து, கண்ணினையாற பண்ணவர்களைப் பார்த்து, ‘‘ஆகாயவாசிகளே! ஆரப்பரிக்ஷித போசசெயலில் ஆண்கிங்கத்தை யினையவன யானொருவனே, ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதலநெரிழையாறா நிகரவழவுற்றிருங்கள், கண்களில் மைதீட்டி, சேடியாபோலச சேலைதரித்து, மாதாகடருரிய மணிபணி யணிந்து, வாழநாள கழிக்கக்கடவீ, அவ்வாறன்றி உங்களில் யாவராயினும் ஆடவவழவாய என கணமுன் அகப்படின அன்றே யழிந்து பெயரொழிவீ; அதிதூரதேசத்திற் ககலுமின்’’ எனச்சொல்ல, அந்தரா அந்தகன்பால அததகைய உத்திரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நானற்று நவகைய ருருவேற்றனா.

வானவா வனிதையாவழிவமேற்றபின், மானமற்றவானமதித்து மவர்களை, அலலறப்படுத்தும் அந்தகனசெயலுக்கு ஆற்றவில்லாது ஸ்ரீமந்தரமலையை யடைந்து, மஹாதேவரைப் பணிந்து மால்-மலரோன - மகபதிமுதலிய யாவரும் மாதாவழிவுடன் வனையணிந்தகையால் மலாகொண்டு சிவலிங்காசசனை யியற்றினா. அவ்வந்தரத்தோரது அனபின் மிகுதிக்கு அகவகனி துளுமபிய அரவாபரணா அறவிடைபூரது அனனையாருடன் காட்சித்தந்தருளினா. அதுகண்ட அசுசுதன் - அலரோன - அயிராணிகளவனாதி யமராகள உள்ளத்திலாணந்த வெள்ளமுதித்து, ‘‘பரமபதியே! பாலியாகிய அந்தகன் படுத்திய பாடநிரகுப்பதறிப்புரதவித்திருந்தோம்! பினொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பண்ணவரோ பாவையர்வழிவா யாவருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலேனென்றான். ‘அன்னது மேற்கொண் டரிவைய

நருவமாகியும், அநந்தரம் அல்லல புரிசினறன்ன; ஆதலின் அடியேங்  
களுயிராகிரங்கி அவனது உயிரையொழித்து, எவ்வளவு துதிலெய்திய  
புண்ணைப் போகியிருள்வேணமே. அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ள  
மிரவகாவிடன யாங்கு துன்பக்கடலினின்று கரைபேறுத வில்லை  
யாகும்” என்று பலவகையாகப்பணிந்து துதித்தனர்.

சிவபெருமான தமமையாசுத்ததேவாகடகுத திருவருள்புரிய  
ததிருவுள்ளவகொண்டு, “இமையவரோ! இனி நீங்கள் நண்ணிய பெ  
ண்ணருவுடனே இமயவலலியின தோழியாகளாகிய கணங்களோடு  
வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பாடுகில ஓரிமைப்பொழுதில அவ  
னாற்றலைப் பாற்றுகும், அஞ்சனமின்” என்றருளிச்செய்து அவர்கட்கு  
ருளுந் ததியிலிருந்தனர். அதனை யறியா அந்தகன் அவ வானவரைப்  
பணிபுேற போசெய்தொறுக்குமபடி வெள்ளமாகிய சேனையுடன்  
மேவித் துடிமுத்தினன் அவனது பிறகுச்சகியாத சேஷசயன்ன  
முதலிய தேவர்கள் இமைப்பொழுதில மந்தரமலையை யகன்று தீநீக்  
கயிலையகிரியையடைந்து, திருச்சுநிதானத்தின் திருவாயிலுட்பிர  
வேசித்தது சிவத்தியானஞ்செய்து முறையிட்டனர். அருட்பெருங்க  
டலாகிய அண்ணல தமமுன் நின்ற பைரவக்கூடவுளுக்குத் தேவர்  
துயாதீராகுமபடி அவ்வந்தகன் துவலிமையும், அவனை யுயிர்போக்கும்  
வழியையும், திருவாயமலாந்தருளினார். இறைவ ரிசைத்தவற்றைச்  
செவிசாததிய எடுத்து பைரவப்பெருமான கோபாகிர சித்தமுடைய  
வராய வாளபோலும் பற்களையுடைய அந்தகாகரனது ஆவியை யரு  
ந்தும்படி, நெருப்புப் பொறிகளைச் சொரிந்து சுழல்கின்ற கண்களையு  
டைய கணங்களோடு கணமொன்றில் யுத்தசன்னததராய்ப் புறம்  
போந்தனர்.

தேவாகராகட்குக் காலன்போன்றகடியோன், அண்ணல் வரு  
வதுகண்டு, அனலில்லாச் சினங்கொண்டு, எண்ணிப் பொருப்புவிண்டு,  
கைவிலெடுத்த தண்டுடன் வலநிலையாகி நின்ற எதிர்முகமுடிகுந்

வாசேனையுஞ் செருவேற்றன. அமரரும் அசுரரும் அநந்தவகையாகப் போசெய்தனா, அதில அநதகன சேனைமுறிபட்டது. தண்டு - சக்கிரம் - பிண்டி - பாலம் - வாள - பலலயம் - தோமரம் - ஈட்டிமுதலிய எண்ணிலலா ஆயுதங்கள் பொடிபட்டன. மண்படு தூளி விண்ணிடையுலவித் தின்கரன தேநிற்பூட்டிய எழுபுரவிகண்களை மறைத்தன. கடலெனச் சோரிநோபரவியது, திசைகள் மயங்கின, நகைத்திரங்களுநிரந்தன. உலகம்திரந்தது. அண்டகடாகம்பிளந்தது. இவ்வாறு பைரவக்கடவுளும் அநதகனும் போராபுரிகையில், அசுரகுருவாகிய வெள்ளி செபித்த அமுதசஞ்சீவிநி மநகிரத்தால அசுரசேனை ஆருயிர்பெற்று மீணமெடு செருளிகொண்டு சமாசெய்யத்தலையெடுத்தது. அஃதுணாத சீவபெருமான் அவ்வெள்ளியை விழுகனினா கண்ணுதல் விடுத்த வயிரவப்பெருமானது கணங்கள் கணமொன்றில் அநதகன் சேனையை யழித்தன

உலகி லுள்ள உயிரகளெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்காலத்தி லுதித்த சத்தசாகரம்போல இனாநதுவந்தது, வடவாழகாகினியைச் சிறத்தும் வலியோனாகிய அநதகாசுரனை ஐயன் தமது அருமைத் திருக்கரத்தேநதிய முததலையேவின முணையிறகுத்தி, மேலேறுகதி யெடுத்தனர். பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அநதகனைக் கழுவேற்றியதுபாலச சூலத்தாடன் திருக்கரத்திறளுகி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சங்கியடைந்தனர். அநதகன் அகாநை நீங்கி, அநதவகையாகத் துதி புரிந்தான்.

சோமகுரியாக்கினிகளையே திரிநேத்திரங்கள்ளாகவுடைய சுயஞ்சோதி “யாது வேண்டும்” என அநதகனை வினா, அநதகன் “பூத கணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்” என வேண்டினன். கருணாமூர்த்தியாதவின பெருமான அவனுக்கும் மனமீரங்கி, வயிரவக்கடவுளது சூலப்படையினின் நிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவனாக சியமித்தருளினார். பரமன் கயிற்றி வகப்பட்ட பார்க்கவன்

சுக்லிததுடன் தரணிமேற்றேன்றிச் சுக்கிரன் எனப் பெயரெய்தி  
 னன், தேவர்கள் தங்கடருற துயாதொலந்து சேயிழைவடிவை  
 யொழிந்த தமது புத்திரயித்திரருடன் சகலசுகமும்பெற்று விழைந்  
 தவகையே சிவராசசனை முதலியன செயது தத்தமபதவியில் குறை  
 வினறி வாழ்ந்திருந்தனா.

இரணியாஷ்டன குமாரனாகிய அநதகாசரனைச் சங்கரித்துத்  
 தேவா துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்த மெனப்  
 பகரப்படும

### உபதேசகாண்டம்.

“பத்தாயிரகோடியெனுமபருங்ங்கடக்க  
 முததாயையிற்படைகெண்டனன்மொயத்தசோரி  
 நெய்ததாயுணங்கியொழுகருநின்றீதி  
 பொய்ததானையுண்கின்னனபூதநாதன்.

முதலிக்கனைநெறிவிழிக்கனன்மூட்டிவென்ற  
 குதலைக்கொடிபங்கனிடத்தெனிகொண்டிசென்றான  
 விதலைப்படுவெந்திறந்தகவெய்யனைக்காக  
 கதலிக்கொடியாமெனமுன்னிறகாட்டினாலு.

கைகாலிடைதுங்குறவீங்குடற்கடுங்கா  
 மைகானமணிகண்டினையந்தகனவாயவமுத்த  
 கெய்கானெடுமுச்சிகைச்சூறபடைநீக்கினோகி  
 யுய்காரணமவேண்டுவயாகொலுரைத்தியென்றான்.

மாதுகொருபங்கனையவனவணங்கியைய  
 பூதாக்கொருநாயகனாகுதல்போற்றினின்றே  
 னீதக்கதெனப்பணியென்றுநிகழ்த்தினுனப்  
 போதத்தலையனவற்காதுபுரிந்துநின்றான்.”

பைரவமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

## முப்பத்தொன்பதாவது ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி.



சாவமங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே சகலஜீவான  
மாககளுக்கும் ஆவகாவரு நோத இடுக்கண்களைக் களைவாரன்றி வே  
றொருவா துணையாதற குரியரல்லா

பராஸரபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸ்தரிபுராந்தக:  
தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸூர.

ஸ்ரீராமாயணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸ்தரிபுராந்தக:  
தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸூர.

தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸூர.

அத்தகைய அருளவழவாகிய அண்ணல அநந்தரம் அளவில்  
லாத அமரர்கள் தம்மை நாற்புறமும் புடைகுழந்தது நிற்கவும், அம  
ரா-சித்தா-அசுரா-தைத்தியர்-கருடா-கிநரா - சிருதா-கிம்பருடா -  
கந்தருவா-யக்ஷா-விஞ்சையா - பூதா-பைசாசா - அநந்தரா - முநீவா -  
உரகா-ஆகாயவாகிகள் - போகபூமியுள்ளும் பதினெண்கணக்க  
ளும், பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதங்களையும் அருவி  
யாறுபோற சொரியும் ஐந்து திருக்கரங்களையும் யானைமுகத்தையு மு  
டைய விகாயகழாததியும், அசுராபயமொழித்துஅயிற்படையேநதிய  
அமரர் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி - மாயே  
ஸ்வரி - கௌமாரி-நாராயணி - வராகி - இந்திராணி-காளி யென்னும்



39. அயதோக் காரணம்

திருநாமங்கனையுடைய சத்தமாதாக்களும், சங்கு-சக்கிரம-கதை - கட்  
கம - கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பத்மநாபனும்,  
கமலாசனத்திருந்து ஜீவானமாக்ளையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்யும் பிர  
மதேவனும், எண்ணிலலாத் தெய்வநகையாருமாழமும், சூரியன் - சந்  
திரன்-அங்காரகன்-புதன்-பிருஹஸ்பதி-சுகிரன்-சனி - இராசு-கே  
துவென்னும் நவகிரகங்களும், முப்பான் மூன்றகோடி தேவாக  
ளும், அக்ஷதியா-ஜுகீரசா-கௌதமா-காசிபா-புலத்தியா - மார்க்  
ண்டேயா - வசிட்டராகிய சத்தருஷிகளும், நாரபத்தெண்ணூயிரவ  
ரான முநிவர்களும், பக்கங்களிற் குமபல குமபலாகக் கூடிப் பணிந்  
து, தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்தகாலத்திலு, திருவருட்சகாயம்  
பெறக் கருதித் துதித்து நிறகவும், நவரத்தினங்க ளிழைத்த பொற  
சிங்காதனத்திற சாவாடம்பர சம்பநநராய வீற்றிருந்தருளி, அமராக  
ளாற கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைவா.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயாதொலைக்கத் திருவுள்ளங்  
கொண்டு மானுடச்சட்டை சாததி இரண்டு திருக்கரங்களோடு தண்  
டமுங் கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட் கேற்ப  
நானாவகையாகிய திருவுருவங்களை கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய  
அடைவே இடுக்கண்களைநது இஷ்டசித்திகளைப் பெறுமபடி அதுக்கி  
ரகஞ் செய்யாநிற்பா. அவரது பலவகைத் திருவுருவங்களையும் வினக்  
குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுவாயிகள் தேவாரம்.

“மைப்படிந்தகண்ணாளுநதானுங்கச்சி  
மயானததானவாசடையானமாசொன்றில்லா  
னெப்புடையனலலனெருவனலல  
னெருரனலலனெருவமனிலலி  
அப்படியும்க்கிறமுமவண்ணமு  
மவனருளேகண்ணாகக்காணினல்லா  
லிப்படியனிரகிறத்தனிவண்ணத்த  
னிவனிழைவென்னறெழுதிக்காட்டொனாதே.”



அம்முநிவர்முதலானார் ஆபத்துக்காலத்தில், தமது துயாகூறியாகிக், அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச் சகாயஞ்செய்யுமபடி எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே ஆபதோத்தாரணமூர்த்த மெனக் கூறப்படும்.

காஞ்சிப்புராணம்.

“கணங்களை உழிமதக்கடவுள்களாவேற்குரிசிலெழுமாதா  
நிணங்கொழுகிரிபபடையேந்தனிலவெண்டோடமெலாபபுத்தே  
ளணங்குவககோணமுனிவராசுழந்தனுக்கராகப்பொலந்தவிசி  
னிணங்குமாவறசகாயனெனுமிறைமைபபெருமான நிருவுருவம்.”

ஆபதோத்தாரணமூர்த்தயேநம.



40. வடுகமூர்த்தி.

நாற்பதாவது

வடுகமுர்த்தி.

சிவாச்சனைப்பலமுறை பெருவலியமைந்த துதிதுபீனபோன  
மைந்தனாகிய முண்டாசுரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெருமா  
னைநோக்கி, மழைநாளிலும் பனிநாளிலும் நீரிலிருந்தும், கோடைகா  
லத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்றும், பஞ்சேந்தியங்களையொடுக்கி,  
பசிதாக நீத்தினாயொழிந்தது, பரம்பதியைக்கருதிப் பலகாலம் அருந்  
தவஞ் செய்தனன் முண்டாசுரன்கண் டானந்திக்குமபடி முக்கண்  
பொருந்திய முழுமுதற்கடவுள், அரிபிரமாதியா இருபுறம் வரவும்,  
தும்புருநாரத் திசைபாடவும், பாப்பதிசமேதராயக்காள்கண்ட சதூ  
ர்புஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகனஞ்ஞடராயக் காட்சிதந்தருளி  
னா. அசுரன் அதுகண்டு, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவ  
ததை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவியோடுதரிசித்தது, சாஷ்டாங்கமாக  
நிலமிசைப் பலமுறை பணிந்தது- பண்ணேசையாற் பாடி, பரவசனா  
யக் கூத்தாடிக் கைகட்டி நின்று “கருணாநிதியே ! கடையேனையும்  
ஒரு பொருளாகக் கருதி, காட்சிதந்தருளினீர்” என்று மெய்யன  
போடு துதித்தனன்.

அன்பாதுதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் “வேண்டியவரம் யாது”  
என வினாவ, “அத்தனே ! அடியேன தேவாசுரரி லொருவராலும்  
தோல்வியடையாமலும், தேவரீராலன்றி ஒருவராலும் உயிரொழி  
யாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவவேண்டும்” என வேண்டினன்.  
பெருமான் அவவாறே அதுக்கிரகஞ்செய்து அந்தாத்தானமாயினா.

முண்டாசுரன அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அ்சுரர்களைச் செய்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக் கொண்டனன். அதன்பின்னர் அமராவதிகரமடைந்து, ஆண்டு வசிகும அந்நரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இந்திரனோ டெதிர்த்துச் செருசெய்து, ஐராவதம் - அரம்பையா - சங்கநிதி-பதுமநிதி-காமதேனு - கற்பகத்தரு முதலிய கண்கிலலாத வளங்களைக் கைப்பற்றி, தோலவியடைந்த அயிராணி கேள்வனைச் சிறைசெய்ய எதத்தனித்தனன். அந்தநிந்த ஆகண்டலன் அமமுண்டனுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு க்ஷணமொன்றிற் சத்தியலோகஞ் சார்ந்து சதுமுகக்கடவுளைச் சரணடைந்து அபயம்பெற்றனன்.

முண்டாசுரன கோபமுண்டு, “முண்டகத்தவன என்னிலும் வலியு? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்” என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமாககோலங்கொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்னவாகனமேறி ஆண் டெதிரடையக்கண்டு, அவனை வாகனத்துடன் மாயப்பெண்ணறு மாயை செய்துவ்ருவதை நோக்கிய மலரோக் மனமவருநி யெதிர்த்தனன். இசைத்தற கரிய புத்தம் எண்ணில காலம் இருவருக்குமிகழ்ந்தது. வேதாயா துவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிற்சங்கரிகக் வலியற்றவனாய் மறாதேவனா மனத்திலிருந்தி வருத்தத்துடன் “மங்கை பாகனே! கங்கைவேணியாய! எங்கனாய்கா! சங்கரா சிவா!” என ஓலமிட்டமுதனன்.

உமபாகட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்க ன்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கஞ்சிவபெருமான் திசைமுகனமுறை யிடுதலைத் திருச்செவியிலேற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து “நீமுண்டகத்தவிசோனது துயரொழிய முண்டாசுர னுயிரை முடித்து வருதி” என ஆஞ்ஞாபித்தனா. வடுகநாதர் வள்ளல கட்டளைப்படி வாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைத்தது, “வருந்தாதே” என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசுரன் சேனை

யை மாதநிராயொன்றில் மாயததனா முண்டன் கண்டு தணியாக்  
கோபன்கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிராக, சிறிதுபொழுது அவன  
தாறறலறியப் பொருதனா இருவருக்கும் இணையிலலாச சமொயதி  
யதால இமையவா இடுக்க ணையதி இறைவரைத் துதித்தனா. வடுக  
நாதப்பெருமான ஒருமாதநிராப்பொழுதிலமுண்டனை நெடுகாளாய  
ப பசியுறநேனுக்குப் பெருவிருந்திட்டாற்போல இயமன்வயிராறப்  
புசித்தத தேக்கெடுக்குமபடி அவனுயிரைச் \* சயமினி நகருக்கு  
யாதநிரா யனுப்பினா. பிரமன் துயரொழிந்த வடுகமூர்த்தியை  
வணங்கினன. தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனா வடுகா மனக்க  
ளிப்புடன் இந்நீரனை அமராவதிக்கே விடையளித்தது, திருக்கயிலை  
யையடைந்து விடையூதிபால விண்ணப்பித்தனா.

பிரமன தனைத் துன்புறுத்திய முண்டாசுரனுக்கு அஞ்சி  
முறையிட்டபொழுது, அவ வலரோனது வேண்டுகோளுக் கிரங்கி  
விடையூதி அவலிககணநீர்ப்பானகருதி விடுத்த மூர்த்தமே வடுக  
மூர்த்தமெனப் படும

வடுகமூர்த்ததேவம்.

---

\* சயமினி அல்லது சையமினி—இது யமனுலகத்தில் அவனும்  
கொலுக்கொண்டிருக்கப்பட்ட இராஜதானிககம்.

உ  
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

## நாற்பத்தொன்றாவது கேதத்திரபாலகமூர்த்தி.

ஆதிமததியாநதரகிதராகிய சிவபெருமானே பலகோடி ஆன்  
மாக்களையும் பதமனாகிப் படைத்தும், திருமாலாகிக் காததும், உரு  
த்திரனாகிச் சங்கரித்ததும், மகேச்சரனாகி மறைத்ததும், சதாசிவனாகி அ  
னுகிரகித்ததும், பஞ்சகிருத்தியங்களையும் இயற்றா நிற்பா. அத்தகைய  
அமலரது ஆணைவழித்தாய அகிலாண்டங்களும் விளங்கும். அவ்வண  
டங்கட்கிடனாய்ச் சத்தசமுத்திரங்களையுஞ் சிறுதிவலைபோல எறிநி  
ன்ற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெருமபுறக்கடலும், உலகத்தின் மத  
தியில மேருமலையும் விளங்கும்

தனித்தனி இலட்சமயோசனைவிஸ்தீரணமான நாவலந்தீவும  
உவாககடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிவாகிய இறவித்தீவும கருப்பஞ்  
சாற்றுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவுத்தீவும மது  
க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப்பரப்பாகிய ருசைத்தீவுமநெய்க்கடலும்,  
அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத்தீவும தயாககடலும், அத  
ற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகத்தீவும பாறகடலும், அதற்கிரட்டிப்  
பளவாகிய புட்கரத்தீவும சுத்தநீர்க்கடலும், பத்துக்கோடி விஸ்தீர  
ணமான பொனமயமாகிய போகபூமியும், பதினாயிரக்கோடி யோச  
னை விஸ்தீரணமான சக்ரவாளினியும், கோடியே யிருபத்தேழில  
ட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான பெருமபுறக்கடலும், கோடியோச  
னைவிரிவுள்ள இருளுலகமும், நாற்பத்தொன்பதிலட்சம் யோசனை  
விஸ்தீரணமும் கோடியோசனை கனமுமான அண்டச்சுவரும் உடை  
யது ஓரண்டம்.



(ம.உ.ச.)

சி. தேவநாபாவை முத்தி.

மேருமலைநினைநிவிருநது அண்டசகவாவரையிலயோசனை  
கள ஐம்பதுகோடியாகக் கீழ்க்கிணையெலலை விரித்துக் கூறினோம்.  
ஏனைய மூன்று கிணைகளும் இவாவாறே விஸ்தீரண முடையன. அக்  
லடும் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடியோசனை விசால  
முள்ள இவ்வலகய அண்ட உணை ஒருழிகாலத்தில், மலையப்போல  
அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தை முட்டி, அண்டஅடுக்குகளை  
நிலைகுலையச் செய்து, உள்ளசகநியால அட்டபாவதங்களையும் அட்  
டதிககஜங்களையுஞ் சாயத்து, பெரிய சகரவாளகிரியையும் மேரும  
லையையும் மறையச் செய்து, 'சோமு பதினான குலகங்களிலுள்ள  
பாவதங்களெல்லாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளனதோன்றி  
யது. அதனால், நெடுங்காலத்தை ஆயுளாகக்கொண்ட அட்டமாநாகன  
களும் நவகிரகங்களும் தேவர்களும் இந்திரன் முதலியவெண்ணெக  
கிறைவரும் கற்பகவிருக்ஷமும் சூரியசோமாககினியென்னும் முசுட  
ரும் ஊர்வனநீர்வாழ்வன பறப்பன நாற்காலி தாவரம் மாதுடராகிய  
எழுவகைத்தோற்றமு மொழிரது, சொல்லப்பட்ட பல பொருள்களு  
மழிந்தது, எல்லாவுயிர்களும் முறையே மாயையி லொடுங்கி, அண்ட  
முழுவுதும் அநதகாரமயமாயிற்று அநேக்காலம் இவ்வாறகன்றது

சூதரிகன் பதுமையைச் சிறிதுகாலமிற்றுத்தி மீடமே அதனை  
யாட்டுவிக்க வெடுப்பானபோல, அருளவள்ளல அகிலத்தை அடை  
வே சிருட்டிசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சாப்பாபரணமும் புலிய  
தளும் மழுமானேந்திய கிருக்கரங்களும் கடுக்கைத்தொடையும் கா  
ளகண்டமும் கலைவிழிபும் கரந்த, கௌரியமமையாருடன் கலை  
வெட்டெட்டையுங்கலைகளாயத்தானகி, பிரணவமே தோணிவடிவாக  
கிறக அதனமீ தாரோகணித்தனா நீங்கா நிலைய கிதைநத பேரிரு  
ள எம்பெருமானது திருவிருப்பினபடிநீங்கியது அறமொன்றுதவிர  
அனைத்து மழியுமென்று கூறும் ஆன்றோர் கருத்தினைவண்ணம் எஞ்  
சிசின் றவருணன் மகாதேவனைத் தோணிமேல துணைவியாருடன்  
வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடினைச் சேவித்துத் துதித்து, பௌம மு



ததுமுதலியவற்றா னருசுகித்து நிறக, அமலா அவவருணனுக்கு அரு  
ளசுரநது அதுககிரகித்து, அவனளவிலிருக்க ஆளுஞாபித்து, திசைக  
காவனாநிறுவி, வெள்ளபபெருகைத் தமது துதலவிழியால நொடி  
பபொழுதில விலககி, பண்டுபோற பலனாயும் படைத்து, அவரவா  
பதவியிலமாததி, அகிலலோகங்களையும் ஆதரித்து அமமையாருடன்  
திருத்தோணியில வீற்றிருந்தனா.

சேஷத்திரமம்பூயி, பாலகா=காபபவா, —எனவேசேஷத்திர  
மாகிய உலகத்துக்கு ஊழிகாலத்தில உற்றதுன்பத்தைத்தீர்த்து ரக்ஷி  
த்தருளினமையால உமைகேளவனுக்கு சேஷத்திரபாலகமூர்த்தி யெ  
ன்பதோர திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது.

சீகாழ்த்தலபுராணம்.

“விரிதிசைபுரப்பாநெட்டுவியனகணத்தலைவாகவேக  
கிரிபுரைதண்டமேநதிகேதீர்பாலனகி  
புரிசடைமுதலவனசூழநதுபுறந்தருந்தோணிமேற்கொண  
டரிப்படா துலகங்காக்குமனனையோடிருந்தானெனதை.  
கமலநாரணனொடுங்குங்கடையினுமுதலவனாவா  
னிமலனேயனறிவேறுநிலையுநாயாநோயாக்குக  
தமரசாகரநீரமோததமமுயிரசாயிணா  
யமரொன்றுபாபாரனனொபெற்றியையறியாரனநே.”

சேஷத்திரபாலகமூர்த்தயேநம;



42 வீரபந்ராத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## நாற்பத்திரணடாவது விரபத்திர மூர்த்தி.

காசிப்பீரமாவின் மனைவியராகிய திதி அதிதி யென்னுஞ்  
சேயிழையா பெற்றதேவாகும் அசுராகும், தீரப்பகையாற் செ  
ருச்செய்தல வழக்கமாதலின், முன்னொருகாலதில அவ்வாறடைந்த  
அமரில், அமர வலியுற்றவாகளாய அயிராணிகேளவனைத் துணைக்கொ  
ண்டு, அவுணா சேனையை ஹதஞ்செய்ய, அவர்களில் வலியோடுகளும  
ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டியோடினா அகப்படடோ கரம் கிரம  
முதலிய உறுப்புகள் அறுபட்டு அவதியடைந்தனா. வருந்தி வலியிழ  
ந்த தானவா, வானவரைச்செய்க்க வகையேதென்று மனங்குழம்பி  
தமது குலகுருவாகியசுந்திரபகவானை யடைந்து, அவனது துணைம  
ரடியைப்பணிந்து, தமக்குற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி, “எமது குழியு  
ழுவதும அடிமைகொண்டகுருநாதா ! இமையவா எங்களை யிறைந  
டோரி லலைத்தனா, அவர்களை வெல்லவல்ல வலமையுண்டாம் வகை  
யை உபதேசித்தருளவேண்டும்” என்று பணிந்துவேண்ட, பார்க்க  
வன பச்சாததாபமுற்று “பண்ணவரைப் பதைக்கப்பண்ணுவேன் ; உ  
தறவேண்டாம்” எனக்கூறித்தமமுன்னின்றிருந்ததைத்தேற்றினன

சூலகடங்கடா சங்கடத்தைச் சாலவுஞ்சிந்தித்தவெள்ளி வீ  
மார்த்தாண்டன் எனனுந் தீரமுடைய ஒருவனே உம்பரைத் துண்ட  
றுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளததி லுனனி, அனனோனையழைத்து  
“அம்புயத்தவனை அகத்திலிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அதிகவல்வப  
யடைந்து அமரராயித்தி” என்று, தவஞ்செய்யவேண்டிய முறை

மையையுஞ் சாற்றிவிடுத்தனன் முநீவனது பதமுண்டகங்களைப்பணிந்துவிடைபெற்ற வீரமாததாண்டன் மலைச்சாரலையடைந்து ஓரிருபுலிமேற்பெருவீரலானறி நின்று பஞ்சாக்கினிமத்தியிற்பலகாலம்பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். தவாக்கினி தேவருலகஞ்சென்று ஆண்டுள்ள அந்நரத்தவனாத் தகித்ததால், துன்புற்ற சுமாரிரணியகருப்பனைத்தரிசித்து “வீரமாததாண்டன் தேவரீனானோக்கிக் கருந்தவம் புரிதலின், அந்தக்கினிச் சுவாலையாய் அடியேங்களைத் துன்புறுத்துகின்றது அதனை விலக்கியருளவேண்டும்” எனப் பிராத்தித்துக்கொண்டனர்.

பிரமதேவன் “அவ்வாறே யாகுக” எனத்தேவாகடகுத் திருவாய்மொழி விடைதந்து, வீரமாததாண்டன் தவச்சாலையுக்கு அமர்ச்சுவாஹனத் திவானதுசேர்ந்து, அவன் தவச்செயலாலினைத்து என்புருவாயிருத்தல்கண்டு, இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலநீரை மொண்டு, அவன்மேற்புரோக்ஷிக்க, அதனால் அசுரன் பண்டுபோலாயினன் வேதன் “வீரமாததாண்ட ! நின் தவத்திற்கு வியர்தேன், இறப்புநிகழ்வெனினு முக்காலத்தும் உண்ணப்போன்று தவமுஞ்றுவாரொருவருளரோ? விழைந்தனகூற்றின் வினாவிறற்றருவேன்” என, அசுரன் “அண்ணலே ! திரிலோகத்திலும் என்னைச்செய்யப்போ ரொருவரினறி அரசாற்ற அவாவினேன், அவ்வகையவரம் வழங்கவேண்டும்” என யாசிக்க, கமலயோனி அவ்வாறே கடைக்கித்து அந்நரத்தானமாயினன். அவ்வீரமாததாண்டன் அலரோனளித்தவரத்தால் அகந்தையுற்று, அளவிலாத அசுரச்சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு அமாக்கோலமாய் அமராவதி நகரஞ்சார்ந்தனன் அந்தறிந்தஅயிராணிகளவன ஐராவத்ததிலேறி எதிராகக், இருவருக்கும் இடையறப்போ பலகாலம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஜகண்டலன் தோற்கி, அவனை நகரக்கத்தூரத்தி இத்திரபட்டணத்திலேயே அரசுசெய்திருந்தனன், அவ்வெற்றியால் மனத்திருபதியடையாமல் அடிக்கடி வுக்கீழ்முதலிய திருப்பாலகணாத் துன்புறுத்தியும், தேவமாதரைச் சிறைசெய்தும்,

பசுமநதைகளைக்கொன்றும், ருஷிசிளோஷ்டாகள செய்யும் யாக கரு மங்ளைச் சிதைத்தும், எண்ணிட மொத்தமகரிய இடுக்கண புரிந்து வந்தனன

சுகலவகையிலுந் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய பாதைப்பொழிந்து உயிர்பிழைக்க, உம்பாகள ஒருங்குகூடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரதமுநிவராத கேள்வியுற்ற வீரமாததாண்டன சினபிக்கொண்டு தேவாகளையெல்லாரு செருசெய்து, பெருந்தயா விளைத்தனன. அது பொழுது அமரர்களஞ்சியோட, வீரமாததாண்டன துரத்திக்கொண்டு பின்வர, தேவாகள திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநாதிதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சநிதானத்தினுட பிரவேசித்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாகமமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்றதுன்பத்தை முறையிட்டனா வானவா வழங்கியமாதறத்தை, மனத்துடன்கொண்ட மஹாதேவா “ அவனை யழிப்போம் , அஞ்சலி ” என்று அழககிரித்தது, வீரபத்திரரை விளித்து “ அவனையழித்தி ” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவா அநுமதிப்படி அவ வீரபத்திரக்கடவுள் சிறிது சேனையை யுடனவரக்கொண்டு, தானவத்தானையைச் சமெதியிறசங்கரித்து, வீரமாததாண்டனுடன் எதிர்த்தனா. அவனபலவகை மாயைபுரிய, வளளல அதனை மாததிரைப்பொழுதில மாற்றி, அவனோடருமபோ புரிந்து கடைசியில வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவா துயரைத்தீர்த்தது, இந்திராதிதேவாகளை அவரவா பதவியில விடுத்தது, உலகத்திலுள்ள உயிரகடருச் சுகவாழ்வளித்தது, வெள்ளிமலை யடைந்து தமது வெற்றிச்செயலைச் சிவபிரான பால விண்ணப்பித்தனா.

தேவா துயா தீர்த்தது, அவாகடருச் சுகவாழ்வளிக்கவும், வீரமாததாண்டனைச் சங்கரிககவும், சிவபிரானால் அனுப்பியகோலமே வீரபத்திரமூர்த்த மெனவிளம்பப்படும்.

வீரபத்திர மூர்த்தயே நம :

உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிறமபலம்.

## நாறபத்துமுன்றாவது அகோராஸ்த்ரமூர்த்தி.

—o—o—o—

சிவபிரசாதத்தாற பல போகபாகியங்களையும் பெற்று, தனக்கொருவரு நிகரிலலா துதருக்குற சந்தத்தந்து என்போன செலவச் செருக்கால், தான அததகையபேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம் சிவாசசீனையென்பதை மறந்து மதியங்கி (தக்ஷப்பிரசாபதியைப் போலவே) தானோ வேளவிசெய்ய வேடகையுற்றவனாய், வானவா இருடியா முதலானா வரவேண்டுமென விளித்து, மேருமலைச்சாரவில் ஓ யாகஞ்செய்ய எததனித்து, பிரமதேவனைப்பார்த்து “நீ யாகஞ்செயவிக” எனறன்ன. அருகிருந்த திருமாலவெருண்டு “முக்கண்ணை சேவடியில் விழிமுளரி பெய்தனரோ-சக்கரமு மலாததிருவுந் தண்பபருஞ்செல் வமுமடைந்தேன - அக்கடவு ளருளசிறிதுமடை யாரோற மபத்ததி - லெக்கடவு டேவென்றாக கேமாபுற றிருக்கு மால்” என்றும், பிரமதேவன் “யாகபுருஷனாகிய சிவபெருமான எழுந்தருளியிராத யாகம் இடையூறு படுமேயன்றி நிறைவேறாது” என்றும், இந்நிரனமுதலிய இமையவா குழாமும் ளுசிய முனிவர்களும் “இது தகாது ; ஈசனைப்பன றி யாகஞ்செய்தல் நிஷ்பலம்” எனவுங் கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முகிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்தத்தத்து சாலவுங் கோபங்கொண்டு, பறகண்ககடித்து மீசைதுடிக்க, கண்களில் நெருப்புப்பொறிகள் கக்கினன். கமலாசனன இனி இவனால் யாது திங்கெய்துமோவென்று மனத்திலுன்னி, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் உடன்பட்டு, சங்கரணாரீங்கிய சகலதேவர்களையும் பல முகிவரையும்



(க. ச. ச.)

43 அகோரஸ்த்ர மூர்த்தி.

உடன்கொண்டு யாகதாரியைத் தொடங்கினன. இஃ திவ்வாற்றிருக்கையில், தரிவேக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவா சதததநது செய்யும் யாகச்செயலை யறிந்து வினாநது நடநது வெள்ளியங்கிரியை யடைநது, திருநந்திதேவரது விடைபெற்றுத் திருச்சநந்திதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிநது கைகூப்பி, தனது மகதீயாழை யெடுத்தது, தயாநிதி கனிகுமபடி சாமந்திமபாடினா. சிவபிரான “நாரத முனிவரே! யாதுவிஷயம்” என ஒன்று மறியார்போன்று வினாவு, நாரதா “சாவஜகத சதநதரமுற்ற சமபு! கேவரீனாயினறிச சதததநது செய்கின்ற யாகததை யழித்தலவேண்டும” என்று விண்ணப்பித்தது, சிவானுகைஞ பெற்றுத் தமது விருப்பிபபடி சென்றனா.

சிவபெருமான மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சககரமாகவும், அககிரிபகவானை விலலாகவும், சந்திரனை நானாகவும், வருண்ணைப் பாணமாகவும் வைத்து, குமாரககடவுளைத் தோச்சாரதியாக நியமித்து, யுத்தக்ருவினைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்திரனை நோக்கி “நீ அக கொடியோனையும் அவன யாகததையும் அழித்து வருக” என்று ஆளுஞ்செய்ய, வீரபத்திரா அகோர ரூபமுற்று அளவிலலாப் பூதசேனைகள் புடைசூழ்நது வர இரதாரூடராய முருகப்பெருமான தேனாச் செலுத்த மேருமலைச் சாரலை யடைநதனா, அது சங்கதி யறிந்த இரதிரன் -பதுமன்-பஞ்சாயுதன் முதலானோ பதைபதைத்து நார பககத்திலும் ஓடத்தலைப்பட்டனா. பெருமான கணங்கள் கணக்கிலலாத தேவா முனிவா முதலானா முடித்து, இரதிரன் பிரமன் முதலிய இமையவாகையுஞ் சந்திர சூரியனையும் பற்றிக் கொணாநது முன்னிறுத்த, அவர்களைத் தமது திருவுள்ளத்திற கிளையநதவண்ணந தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அநத யாகததை யழித்தனா. சந்தநந்த சாலவுஞ் சினநது சமாக்கோலமுற மெகிாவர, அவனை அகோரஸ்திர மொன்றினால் ஹதஞ் செய்தனா. முகிவர் வெருண டோடினர். இறந்த இமையவர் மனைவிமாள் “எம்பிரானே சரணம்;



எங்கடகு மாங்கலயப பிச்சை யருளக” எனப் பிரார்த்தித்தனா. பெருமான கருணைகூர்ந்து திருவுள்ள மிரங்கினா அதனால், அவர்கள் அவ்வாறே உயிாப்பெய்திச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவி சார்ந்து வாழ்ந்தனா ஏனைய தேவர்களையும் செல்வவிடுத்தது, தமது சேனாவெள்ளத் துடன் திருக்கயிலையை யடைந்தது சிவபிரானி டமலிண்ணப்பித்து வீற்றிருந்தனா

அகோராஸ்தரமொன்றினுற் சத்தத்தநுலைச்சங்கரித்து அவனமகத்தை யு மாயத்தமையால், பெருமான அகோராஸ்தரமூர்த்தியெனப் பெயரடைந்தனா

“தக்கணைப்போ லோரவேளவி தானசெய்யத் தேவொலலா  
மிக்கவவி யுண்ணவந்த வேலையினகண—அக்கணமே  
விண்டமே தேராக மேதினியே வணடிவெனக  
கொண்டிழுகும் வாயு குரகதமாய—மணம  
அனலே சிலையாக வம்புலியே நாணுப்  
புனலே யடுசரமாப் பூட்டி—சினவழவேல  
சேனாதி பதிதானே தோகடவிச் செல்வவெதிர  
வானோகள் கண்டு மருண்டோட—வாணத்  
இந்திரனை மாலயனை யீராற் சூரியரைச்  
சந்திரனை மாதவனைத் தாக்கியே—வெந்திறலசோ  
அந்த மகமு மடாந்து வருஞ்சத்த  
தநுலையு மாயத்த தகைபோற்றி” —என்றா பிறரும.

அகோராஸ்தரமூர்த்தயே நம.



சு. சி. சி. சி. சி. சி.

44 நாயகங்குறைய முத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்,

நாறபத்துநானகாவது

தகையஜ்ஞஹதமூர்த்தி.



சுகலலோகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய சங்கரியா லா லீலா  
மாதிரியாய் தக்கனபுதலவியாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனா சிவ  
பெருமான தேவியானா மணந்த மறைந்தருள், அன்னையா பண்டு  
போலத் தவச்செயலிலிருந்து இறைவரால் வெள்ளியங்கிரியுற்று வீற  
நிருத்தனா, \*அதனை அவ்வமமையாரது தோழியரிடிலா சொல்லக்  
கேட்ட தக்கன மிக்க கோபமுற்று விடையூதியை மதியாகிருந்த  
னன.அமரா அஃதநிந்து “நக்கனைமதியாத தக்கன தனது தலையை  
யிழத்தல் சரதம்; அவன் பணித்த வகையி லொழுதும் பண்ணவரா  
கிய யாமும் அவனுட னழியவரும்” என்று ஒருங்குடித்த தக்கமா  
புரியைச் சாரந்து, அவனுக்குத் தக்க புத்திமதிகளை யறைய, அவன்  
“ஆனால் அதற்கென செய்வது?”என, தேவர்கள் “திருக்கயிலையை  
யடைந்து சிவபிரானாயுந் தேவியானாயுஞ் சேவித்துவருக” என,  
அவ னதற் கிணங்கி, அவ வந்தரத்தவனா அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு  
வெள்ளிமலையையடைந்து முனவாயிலிற்புக்ககண்டகணநாதா சிலர்  
“கண்ணுதலை மதியாத கடையோனே! உள செல்லா தொழி”  
என்று கடிந்து தடுத்தனா. தகூண் அதனால் வருந்தித் தகூணம்  
நிரும்பித் தனது நகரமடைந்து தனனைச் சங்கரனபா லனுப்பிய உம்  
பருக்கு ஆங்குற விசேஷத்தைபுனைத்து, “இமையவோ! இன்றைய  
முதல் ஈசனை மதியாகிருங்கள்” என, எல்லோரு மியைய,அநதரத்  
தவனாத தமது விருப்பினபடி யேக விடையளித்து விடுத்தனன்.

\* விததாரம் கௌரீலீலாசமர்வித்ததினகீழ் கண்டுக்கொள்க.

பிரமன ஓர் வேளவீசெய்ய வுத்தேசித்து தன் னேவலசெய்ய புர தனயனா நோக்கி, தீருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டுவரும்படி யனுப்பி, தக்கன முன் சாற்றியது சிறித்தது தா னிறக்கினு மிறக்கவென்று திடங்கொண்டு, திருக்கயிலையங்கிரியைய டைநது, தீருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சநந்திதானத்தினுட் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பணிந்து இருகரமுன் குவித் து “எம்பெருமானே ! யான் செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுக தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பா “நம முருவான் நந்தியை விடுப்போம்” என்றருள, பதுமன் பணிந்து சென்று, தக் கனுக்குஞ் சொல்லித் தனது மனோவநீரகரமடைநது, யாகஞ்செய யத்தொடங்கினான் திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்கனுடன் யாக சாலை சார்ந்தனர். திருநந்திதேவர் சிவானுஞ்ஞயின்படி தூறுகோடி பூதாகள் புடைசூழ யாகசாலையை யெய்தினா பிரமன் பார்த்தெழு நது நமஸ்கரித்து ஆதனத்தமாததினன். தக்கன் அதுகண்டு யாவ ரழைத்தனொன்று கருகி அமசவாகனனை நோக்கி “நீ யாகஞ் செய வதைச் சிவனுக்குச் செப்பினை, அவனு லனுப்பிய நந்தியைப் பணி நது நமமுன்னிருத்தினை, பிதா வாதவின உன்னை வெட்டாது விடு த்தேன் ; பித்தனாகிய சிவன் அவிரப்பாகங் கொள்ளுதற்குரியனோ? இதுகாறும் அறியாக்கள் செய்துவந்த வழக்கத்தை விலக்குக. விஷ்ணு வே உயாநதவா. அவருக்கு அவியைமுன்னே அளித்து, பிறகு ஏனை யோருக்குத் தவு” எனக் கூறினன். திருநந்திதேவர் சீற்றங்கொ ண்டி தக்கன் முகத்தைப்பார்த்து “மூடா! பரமபதியைநீர்த்ததாய்; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறு” என்றும், “எம்பிறை வனை யிகழ்ந்த உனது தலையொழிக, சிவநீரத்தைசெய்யும் நினனோடு சோந்த தேவர்கள் தியோனாகிய சூரபன்மனாலுதுன்புறு” என்றும், சாபமிட்டு, அவவிடமவிட்டுப் பூதகணங்களுடன், மாதபாக்கனாகிய ஆகிராதனிடம் வெள்ளிமலை சென்று விண்ணப்பித்த வீற்றிருந்த னர். நந்தியெம்பெருமான ஈசனம் சாபத்திற் கஞ்சி. யாவரும் யாக ஞ்செய்யா தொழிந்தனர்.

அவ்வாற்றிருக்கையில், தக்கன ஓயாகஞ்செய்ய நீனைத்து விசீ  
க்வகன்மனா, கனகைக்கனாயில ஆயிரகொடியோசனை யகலமும்  
மிக வுநதமுமான ஓயாகசாலை நிருமிகக்கசெயது, சில தூதர்கள்  
நோக்கி “சிவபிரானை நீங்கிய தேவர்களை யெல்லாம் அழைத்துவாரு  
ங்கள்” என அனுப்ப, அவர்கள் கூற, அமரர்கள் யாவரும் ஆண்ட  
டைந்தனர் திருமால் - திசைமுகன் - தேவேந்திரன் முதலிய யாவ  
ரும் அவகிருக்கையில், சாங்கனைச்செய்துள்ள ததீசிமுநீவர் வந்த  
னர். அவரது வருகையைக் கண்ட தக்கன தனக்கஞ்சி வந்தனொ  
னக் கருதி, “மாதவோ! வருக” என்று ஓர் ஆதனமளித்த தமாததி  
னை. முநீவர் “எனனை யழைத்த தென்னகாரணம்?” என, தூக்கி  
யணியைச் சங்கரன் வதுவைசெய்தபின் நிகழ்ந்தன கூறி, “எனனை  
இகழ்ந்த சசனுக்கு அளிக்கும் அவிப்பாகத்தை மாற்ற ஓயாகம்  
ஆற்றவேண்டுமாதலின், உமமை யழைத்தோம்” என உரைப்ப, ததீ  
சிமுநீவர் “சங்கரனை ஐக்கீசனை அவ்வெம்பெருமானை விரோதித்து  
யாக்குசெய்யேல்” என, தக்கன பலவகையாக வினாவி ஆகேதபி  
க்க, \* முநீவர் அவவினாக்கட கேற்ப விடைகூறினார். அரிவைக்கு  
அத்தசரீரமளித்த அரனை அனைவர்க்கு முயான்த கடவுளாயிருக்கி  
னுமிருக்க. அவனுக்கு யான் அவிப்பாகம் கொடேன், ஒன்று  
முனாயாமற் போக.” என, ததீசிமுநீவர் கடும்கோபம் கொண்டு  
“இறைவனையின்றி யியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது.  
உன் தலையறக்கடவது. உன்னோடருக்கும் உம்பா உயிரொழியக்கட  
வா” என்றுசுபித்தது, “முநீவர்களே! உங்கள் குலத்தினியற்கைவிலகி,  
அரனையும் அடியானையும் விபூதி உருத்திராகத்தையும் ஒழித்து  
மோட்சமடையாமற்பிறந்துபிறந்திருக்கக்கடவீர்” என்று சாபமிட்டு,  
பல முநீவர் புடைகுழ்ந்துவரத் தம் திருக்கை சாரத்து சிவத்தியான  
த்திருந்தனர். அதன்பிறகு, தக்கன அந்தணருக் கன்னமிட்டு ஆடை

\* இதன் விபரம் விநிவு கருதி விடுத்தார். கம்பபுராணம் ததீசி  
புத்தரப்பலத்திற் கண்டுக்கொண்டான்.

பொன முதலியன அபரிமிதமாக வளிதது யாகத்தை ஆரம்பித்தனன.

அதனையறிந்த நாரதமுநிவர் திருக்கமீ லமலையை யடைந்து சிவபிரானைப் பணிந்துநிற்க, பரமன “ உலகத்தி லென்ன விசேடம பகாக ” என, முகிவா “ சங்கரா! தககன பல தேவருடன யாகஞ் செய்கின்றன ” என விண்ணப்பித்தனா உமா தேவியார் உடனே எழுந்த உம்பாநாதனைப் பணிந்து “ எம்பெருமானே ! எந்தையிறும் வேளவியைக் காண வேடகையுற்றேன் ” என, விமலா விடையளித்தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சிலசேடியருடன பிதாவின்பாற செல்ல, தககனகண்டு சற்றும் உபசாரம் செய்யாம லிகழ்ந்து “ இப்போதே போக ” என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன. கௌரி கடுகுகோ பங்கொண்டு கயிலையங்கிரியை யடைந்து கருணாமூர்தியைப் பணிந்து “ தககன யாகத்தை யழித்தருளவேண்டும் ” என்று விளம்பினா. முன்னோன அதனை முடிக்கமுன்னியவளவில, நிமலரது நெற்றி விழியினின்றும் ஆயிரந்திருமுகங்களும் இரண்டாயிரந்திருக்கரங்களுங் கொண்டு வீரபத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தனா அப்பொழுது அமமையாரது அளவிலலாச சினத்தால ஓராயிரஞ் சிரமும், ஈராயிரங் கரமுங் கொண்டு உககிரமாகாளியுதித்து வீரபத்திராபகவிற மேவியாய வீற்றிருந்தனன.

வீரபத்திரா விளைவுடன சிவபிரானையுந்தேவியையும்பணிந்து “ அடியேனுகு யாது கட்டளை ” என்றறைய, நம்பா “ நமமை மதியாத தக்கன யாகசால்குடபோய அவிப்பாகங்களே , கொடுத்தாற் பெற்று வா; தடுத்தால அவன தலையை யறுத்து ஆண்டினளோ ஆவியை யகற்றி அவ யாகத்தை யழித்துவிடு, யாமும் வருவோம் ” என ஆஜ்ஞாபிக்க, வீரபத்திரா விடைபெற்று, தமது திருமேனியிலதோன்றிய பூதப்படையும் காளியும் உடனவர, உலகமதிரவும், சுவாசத்தாற கடல்கள நிலைதலங்கவும், பேரிறைச்சலால திக்குகள் செவிடுபடவும், சுமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடி குலங்கவும்,

நடையா லெழுந்த தூளி சத்தசமுத்திரங்களையுந் தூத்துச் சூரிய  
வொளியை மறைக்கவும், தக்கன யாகசாலையை யடைந்து பூதச்சே  
னையை அதன வாயிலிலும் மதிறபுறத்திலும் காவலாக நிறுவி, காளி  
யுடன் யாகசாலையுட் பிரவேசித்து, யாகஞ்செயவது கண்டு, நெருப்பு  
பபொறி பறக்க விழித்தது, இடிபோற் காசசித்தது, வெற்றிபொருந்திய  
ஊதுகொம்பினை நாத்தஞ்செயதனா அவ வோசையால் ஆண்டுள  
ளோர் செவிடுற்று, அவரது சொருபக்காட்சியாற் கண்கலக்கவொ  
ண்டு மூச்சித்து விழுந்தனா

தக்கன வீரபத்திரக்கடவுளைப்பார்த்தது “இங்கு வந்த காரண  
மென்ன” என, வீரபத்திரா ‘சங்கரன்னுப்ப இவ்வனம் வந்தனன்,  
அன்னோன் அவியப்பாகத்தை யெனமுன் னளிக்க” என, ஆவிவழி  
க்க நிற்கும் தக்கன “அவிவழிகேன்” என்றனன், அதுகேட்ட  
அண்ணல் ஆண்டுள்ள அமரனா நோக்கி “உம்பாகாள! உங்கள் சம  
மதம் யாது?” என வினா, அவர்கள் ஊமைகள்போல ஒன்றுமுறா  
யாதிருந்தனா, உடனே உத்திரமூர்த்தி உலகம் நடுங்க நகைத்துத்  
தண்டாயுத்ததாற் சராவகளை யடித்தனா, மாதவன் அதனால் மரண  
வஸதைக்குச் சமானமாக மதியவங் விழுந்தனன், பிரமனைத் தலை  
குலுங்கும்படி குட்டினா அவனும் அவனிமேல் அவசமாயினன்,  
சந்திரன் கண்டு ஜோலென நெழுகோட அவனுடல் தேயும்படி  
காலினாலே தேய்த்தனா, தேவர்கள் பலரையும் துன்புறுத்தினா.

வீரபத்திராவலால் வெளியேறின பூதகணங்கள் அவ்வெம்  
பிரானது கட்டளை யேற்று, மதிலையிடித்துக்கொண்டு, போவொனப்  
புலக களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிடச் சிறித்து, யாகசாலை  
யிறையூட்டி, பூபஸ்தம்பங்களை யொடித்து, சிலதேவர்களைத் தின்று,  
சில முகிவர்களை மென்று, அமரா சிலரை அண்டமுகி சேரப் பந்  
தடித்து, அட்டிசைகளிற செல்ல அநேகரை வீசி, சத்தமேகங்களை  
யும் பிழிந்து தாக்க தணித்து, தம்பவகளிற கட்டிய யாகப்பக்கங்களைக்  
கட்டவிழ்த்துவிட்டு, இயக்கா - கிநரா முதலானா நா மூக்கு-விழி

கரம-சிரம - முழந்தாள முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பல கொடுந தொழில புரிந்தனா. இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதில்லை யென்று கலையுருக்கொண்டு காலரற காலபோற படரக்கண்ட வீரபத்திரா அக கலையின கொம்பை முறித்து அம்பொன்றிலுல ஆருயிர்மாயத்த னா. பூதா “நாத! அச்சதன ஒருவனே எமைத்தடுக்கின்றனன” என, சிங்கவேறுபோன்ற வீரபத்திரா “எவருளான, எவருளான” என்று சென்று, மங்குலபோல வடிவமைந்த மாயனைக் கண்டு, “நெ டியோய! கொடியோய! கொன்றை வேணியன குணாகழலீது ஆயிரங்கமலத்தால அருச்சனை புரிகையில, அன்னதி லொன்றினை ஐயன மறைப்ப, அம்பக மிடந்தப்பி அன்னவனருளாற சுதரிசனம் பெற்றதை எதனால் மறந்தனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக் காத் துச் செருச்செய்வையோ? உயி ரிழப்பையோ? உணாகக்” என, தாமோதரன் “தக்கனைக் காப்பேன சமாசெயக்” என்று கருடன் பேரி லேறினன. அழற்கண் வந்த அண்ணல அதுகண்டு அண்டகோ ளாகையும் அப்பாஜுள்ள அண்டமும் மேருமலையும் சகரவாள்கிரியும் வெடிப்படவும், எண்டிசையுஞ் செவிபிடவும், மேகவண்ணனுக்கு ஓ ரிடிபோல தோன்றவும், கையிலிருந்த வெற்றிச்சங்கததை வாயவை ததுதிப் போர தொடங்கினா. இருவரும் பெருஞ்சமாசெய்தனா. கடைசியிற் கருடன் சிறகுகளை வெட்டி, கையிற் பிடித்த வில்லை முறித்து, ஏனைய ஆயுதங்களையும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனை மூச்சைப்படுத்திப் பூமியில விழச்செய்தனா மூச்சை தெளிந்தெ முந்த முருந்தன கையி லிருந்த சக்கிரத்தைச் செலுத்த, ஐயன அதனைப்பற்றி அயின்றனன. விண்டு வாள்கொண்டு முனவர, உககி ரமூர்த்தி உககாரஞ் செய்தனா. திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம் போற செயவ தொன்று மிலலாது கிலயிசை வீழ்ந்து கிடந்தனர். [அவா இச சமரில் ஏனைய தேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டாற போல, தனது உயிரையும் போக்கினதாக வடநூற் பிரமாணங்களால் விள க்குகின்றது. அவற்றுட் சிலவற்றை யீன தெகரித்திருக்கின்றேன்.]



அதுபொழுது அமரரில அநேகா மரிந்தோரும் மதியங்கிளே  
ருமாய் மகசாலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனர். தக்கன் வெருண்டு தண்  
டாயுதந் தாங்கிவர, வீரபத்திரா அவன் தலையை யரிந்து யாகஞ்  
ததிலிட்டு ஓமாககினிக் கூட்டினா; பலதேவர்களையுங் கண்டு அவாக  
ளில, இந்நிரைத் தண்டாலெறிந்து மூாசசையாகி, அக்கினியின்  
அஸ்தத்தை யறுத்து, அண்டமுக டதிரும்படி வீராட்டகாசஞ்செ  
யது இயமனை இருகரங்களாற்பற்றிப் பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை  
நாற்றிசையிலும் வீசி, அவனது மேதியின் கொம்பை முரித்து வீழ்  
ததி, நிருதியின் தோளை யரிந்து, வருணன் உந்தியை வாளினுற்றோ  
ண்டி, வாயுவை உசுவாசத்தால் வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன்  
குபேரன் தோளைக் கச்சினுற் கடடி, பூடா வென்னும் பரிதியைப்  
போடாவென்று பலவூகித்து, பகன் என்னும் பகலோனது அம்  
பக மகழ்ந்து, அரியமா வென்னும் ஆதவன் றோளை யரிந்து, சமீபித்த  
தக்ஷபுத்திரா பதினமரை வாளாற் சேதித்து, வசக்க என்ண்மனையும்  
மருத்துவனையும் வாயவழி சோரி வழியப் புடைத்து, பல தூலகளைக்  
கற்றும் பரமசிவனே பரம்பொருளென்றணராது அப்பொருளமால்  
என்று மாலகொண் டென்ன வானோ பலனையும் வதைத்தனர்

தக்கன் தலையிழந்ததுகேட்ட அவன் பிரதானபத்தினி வேத  
வல்லி பாங்கியா சிலருடன் ஆங்கு கடைந்தன்ன அவள் வருவதுக  
ண்ட காவியம்மை அவளது காதின் யறுத்துத் தனாயிறபோட்டு,  
தக்கனது மறற் மனைவிமாா தலைகளை யறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள்  
திருமகள் நாசியை யரிந்து, இந்நிராணியின் இணைமுலை களைந்து,  
அதிதியினது அதரத்தை அரிந் தெறிந்து, அக்கினிதேவன் மனைவி  
யாகிய சுவாதாதேவியின்வலமுகமும் இடத்தனமும் நகத்தாற்கின்ளி,  
ஏனைய மாதரது செவி-நா-முகஞ்-முலை-முதலியவற்றைக் கொய்து  
துன்புறுத்தினள்.

வீரபத்திரர் வெருளியீக்கொள ஆகாயத்தில் அசரீரி “கோபந்  
தனிக” எனக் கூறக் கேட்ட உக்கிரா சிறிது சினங்குறைந்தனர்.

சிவபெருமான உமாதேவியாருடன் இடபாருடராய ஆண்டு காட்சி யளித்தனா வீரபத்திரமூர்த்தியும் காளிகாதேவியும் அவ விருவா முனசென்று பணிந்தனா. உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியா அவ யாகசூலை முற்றும் தேவா-அரமபையா-முகிவா-முகிமாதா - தக்ஷவம சத்தாமுசலாநாது பிளோதங்கனவீழ்நதுகிடக்கக்கண்டு மனம்பொரு து“ எம்பெருமானே ! இவாகள யாவரும் இவ வேழையென பொரு டுழிறதோ மாதலின், இவாகளை யெழுப்பியருளவேண்டும் ” எனப் பிரார்த்திக்க, கருணாமூர்த்தி களிகூராதவராய வீரபத்திரராலேயே அவாகளை யெழுப்பி உயிர்த்தருளினா. இமைப்பி லுயிர்பெற்ற இந்தி னாகேளவன்-எண்கண்ணன்-இமையவா-இருடியா-யாவரும் இமயவ லவியாருடன் இடபாருடராய ஆகாயத்திற் சேவைநத ஐக்கீசனது திருவடிகளை நிலிசைப் பலமுறை வீழ்நது பணிநது பரவிப்பயநது நிறக, பரமகாருண்யமூர்த்தி “ அஞ்சாதீர்கள் ” என்று திருவாய்மல னாதருளித் தேற்றினா பதுமன தன் தனய னாகிய தக்கனைக் காணு து பதைத்தது, பகவானைப் பணிநது “ கொடியோனாகிய தக்ஷனையும் எழுப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் ” என்றிரப்ப, சிவ கடாக்கூத்தினால் வீரபத்திரா தக்கன சரீரத்தினமேல ஆடுத தலையை யமைத்து “எழுக” என, அவனும் எழுநது உளம் நானி அசசமுற்று விமலநா நமஸ்கரிக்க “ வெருவேல ” என்று அருளசெயது, விடையூதி வீர பத்திராருடன் வெள்ளிமலையடைநது அவருக்கோ ருலகளித்து விடு ததனா. பிறகு தக்ஷன பிரமன் சாற்றிய புத்திமதியைக் கேட்டுச் சிவராசசீனசெயது சிவகணங்கடகுத் தலைவனுன்ன

சிவபிரானைப் பகைத்துச் செய்த தக்ஷயாநத்தைச் சங்கரிக் கெழுந்தருளிய மூர்த்தமாதலின் தக்ஷயனுஞ்ஞாநமூர்த்தமெனப்படும்.

ஏததேவஸபையோகாதரு காஹவாஸனாயஸய இதயாதிததூராத கி: - விஷ்ணுவாதயோவிஷ்ணொ. ஸிர பரத்பிரதயது-ததூமப்பாத- யஜ்ஞொ முகஸதஸமைஸசிரொ யதபரமகய - வாஜ்ஸீயாததூரா ஃகி:ப்ரக்ருதயாமநஜி-விஷ்ணொ ஸிர பரதிஷிபிதம்.—ஸ்ருதிகள,

லிங்க புராணம்.

பபாதசத்தாபூமௌவிஸுஜஞ புருஷோத்தம\* - புருத்தாய  
தஹுஹுசகரமுதயமயஸபரபு - வயஷ்டஹதீநாதமாகஹெண  
வஸதனஹிசு - உதிஷ்டஹெஜ்ஜுஹிதஸதேநபாஷாணஇவஹிஸசல. -  
தநிபிஸசகாஷிதஸதேநதவிதாபூதவைபரபோதது - ஸாாங்ககோ  
டிபரஸகாசசசசெதஸபிர பரபு - ததக்ஷணதபததபூமயாஹிரஸ்  
தஸயதராதல - வாயுநாபபரிதஹ சைவகராணஜெநபிராகிரா - பர  
விவேஹக்ஷணதேவததாஹயாஹவநீயகெ - ஸாாங்ககோடிபரஸகா  
சசகேஹவஸயமஹாதம - பரிஸாசிசெதயரமாஸவீரபதேராமஹா  
பலஃ — யஜ்ஞஸபிரஸாசெததாபூஷணேததவிநாஸக.

ஐடாதரஹரித்ருஷ்டவாகரோதாதாரகலோசனம்-தஸ்மாத  
தெஸாதபகரமயகுபஜ்ஜோதாதாஸிதஸிதி , வாமநபுராணம்.

சாந்திபர்வம்.

நரசைவாங்குலபயதபாகமதக்கோருதரஸயபாரத - ததஸ்ஸதேவீ  
வசகாததக்கயஜஞமபாதரவத - ஸஸாஜுஸுலங்கொதெநபரஜவலந்  
தமமுநிஸாமுஹு - தசஞ்ஞமபஸமஸாதகருதவாதக்கயஜஞஸவிஸ்  
தரம் ஆவயோஸஸஹஸங்கசசநபதாயாரமமதிக்காத-வேகநமஹதா  
பாரதாபதகாராயனோபிச - ததஸ்தததேஜஸாபஜுஷ்டா:கேரானா  
ராயணஸச - பபூஷாமுஜ்வாணஸதுததோஹமுஜ்ஜேகேரவாந - அ  
தயபரபுநிஸ்ரீவதஸுஸுலாங்கோமேபவதயயம.

சகோனாத்தெருவகத்தோண ஸவிராடபரபூருஷம் - மருகசூபே  
ணதாவரதவிபிரஸகத்தாகரோத.—வாயுஸம்ஸிதை.

ఏతదేవసంయోగాద్రుగాహవాసూర్యస్యైత్యాదిధనురాత్మిః । వి  
ష్వేరద్యోవిష్టా శిరఃప్రతిభింద్యతు । తమమంపపాత । యజ్ఞోముఖస్తస్మైస  
చ్చిదోయత్ప్రవగత్యః । వాజసనీయంధనురాత్మిఃప్రకృత్యామనం । విష్టాః  
రఃప్రతిపిందితం॥—శ్లోచి

లింగపురాణము.

పపాతచతభాభూమానిసంజ్ఞః పురుషోత్తమః । పునరుత్థాయతంవా ।  
 తుంచక్రముద్యమ్యసప్రభుః । వ్యష్టంభయదదీనాత్మాకరణైవస్తనశిఖః ॥  
 ఉతితైర్ఘ్రితస్తైనపాషాణైవనిశ్చలః । త్రిభిశ్చముషితస్తేనద్విధాభూ  
 ద్విప్రభోర్ధనుః । శార్ఙ్గకోటిప్రసంగాచ్చచిచ్ఛేదసశిరఃప్రభుః । తత్త్వ  
 కాదపతద్భూమ్యాంశిరస్తస్యధరాతలైః । వాయునాప్రితితంచైవప్రమాణజై  
 నశినాశినా । ప్రవివేక్షితాదేవతదాహ్యహవనీయకైః । శాఙ్గకోటిప్రసం  
 గాచ్చకేశవస్యమహాత్మనః । శిశ్చచ్ఛేదయామాసవీరభద్రోమహాబలః ।  
 యజ్ఞస్యశిరసశ్చేతాపూష్ణాదంతవినాశకః ॥

జటాధరంహరిరమ్మవక్రోధాచారక్తలోచనం । తస్మాద్దేశాదపక్ర  
మ్యకుబ్జాధాంతపీఠతస్థితః ॥ వామనపురాణం ॥

శాంతిపర్వము.

నచైవాకల్మయద్భాగందక్షోరుద్రస్యభారత । తతస్సదేవీవచనాద్భక్త  
యజ్ఞమపాద్రవో । ససజఃకూలంక్రోధేనప్రజ్వలంతంముహూర్ముహూః ।  
తస్మాల్లంభస్ససాత్కృత్వాదక్షయజ్ఞంసవిస్తరం । ఆవయోస్సహసంగ  
చ్ఛక్వబదర్యాశ్రమమంతికాత్ । పెగనమహతాపార్థాపతన్నారాయణో  
వీచ । తతస్తత్రైజసాప్లుప్తాఃకేశానారాయణస్యచ । బభూవుర్ముంజవర్ణాస్తు  
తతోహంముంజకేశవాః । అద్యప్రభృతిక్రీవత్ప్రేఃకూలాంకోమేభవత్సయం॥

శరణాధేందువక్రైః సవిరాట్పరపూరుషం । మృగయాపేణ ధా  
వంతం విశిరస్కంతధాకరోత్ ॥ వాయువీరుసంహితః॥

பல தேவாதளுக்கு தெய்திய தண்டங்கடகு மேற்கோள வேண்டு  
லோர் கூடும்புராணம் - ஸ்காந்தபுராணம் - இலிங்கபுராணம் - வாயு  
சங்கிதை - தாசிகண்ட முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க, விரிப்பிற்  
பெருகும். தனையுளுந்தமுத்தயேகம்;



வ  
சிவமயம்.  
திருச்சிற்றமபலம்.

## நாற்பத்தைந்தாவது. கிராதமூர்த்தி.



துவாபரயுகத்திலே பாண்டுபுத்திரா சகுனியின் மாயச்சுதி  
ரடுகரங்களைத் தமது ஞானியாகிய தூர்யோதனனுக்குத் தோற்  
னவியுடனவனமடைநது வாழ்ந்திருந்தனா. பிதாமகனாகியவே  
பாசமுநீவர் அங்கெழுந்தருள்ககண்டு பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும்  
அவரது பாததாமனையைப் பணிநது தாம படும்பாட்டின குறைகூ  
றினா. முரிவா அவாகடகு அநேக அரசநீதிகளையும், நளன் முதலிய  
பிரரசாகளுகு காலவிததியாசத்திறுற கஷ்டப்படடனொனப் பல  
பூவசரிதன்களையுங்கூறி, அவாகள மனத்தைத் திடப்படுத்தி, சிவபெ  
நுமானே நோககித் திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற் பெருந்தவஞ்செய்து  
அவரது அதுககிரகத்தை யடையுங்கள் ” எனறருளிச்செய்து, தவ  
யியற்றுதறகு முகூாததமுங்கூறித் தமதிசசையினபடி சென்றனர்.

அமுமுசிபுகவா ஆஜரூபித்தவண்ணம் அநுச்சுன்னன் சடை  
மடியும் மரவுரியுந் தரித்தது, அம்பரூத்துணியும் வில்லுந் தோளிற்  
பூட்டி, வெள்ளிமலையின மேற்புற மடைநது, அது பர்வதராஜபுத்தி  
யாராக உமையமமையாரா திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியகோத்தி  
மென்று பணிந்தெழுநது, முததழவ வளாக்கும் முகிவரர்பாதங்களை  
படிமேற் கொண்டு, இயக்கா விச்சாதரர் சாரணர் முதலானானாக்  
ண்டு, சிங்கம-புலி-யாண-கரடி முதலிய யிருகங்கன் சஞ்சரிக்கும்  
பூண்யத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடி  
வாகிய மலையை எண்ணி, இதயதாமனையில் இறைவனா யிருத்தி,  
செவாகமங்களிற் கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேக

முழுவதும் சண்ணித்து, அக்கமலை யணிந்து தவக்கோலங்கொண்  
தாளொன்றினால் கின்று, மறறொரு காலை மடித்து நீன்ற கால்,  
தொடையி லுள்ளறி, இருகாதையுஞ் சிரத்தினமேந் சோதத்து அ  
கதி, இருவிழியிலும் இடையறாது நீதத்னை யொழுந், மனததைப்  
புறஞ்செல்லா தொடுக்கி மனாதேவனைச்செறித்த அடந்தவத தமாக  
தனை.

அவனது தந்தையாகிய இரத்தின தனதனபன் தனஞ்சயன்  
செய்யுந் தவத்தைச் சோதிக்குமாறு அம்மை ஊர்வசி முதலியவ  
தேவதாடுகளையெயினன் அட்கள் சததகிருதின விருப்பினப  
கண்ணொன்றில் ஆடையாப லுலங்கிருதாதி, பரிமளமிரு  
மலா குழி, பறகுன்ன தமஞ்செய்யம் பாணசாலையரடி, பலனை  
வினம தமதுகபத்துப் பூலப்படானமயா லோடி, பகசாதனை,  
தேடி, நடந்த விருத்த தவசன் பமன்பெற்றிலயென் றுணையாடி,  
தமது பதிகிறகடினா மகப்பதி தனதுமைநனது சிறந்தயின் வ  
மைக்குக்களித்து, சிறித்த சென்று சவலியசாஸியைக் கண்டு சி  
தோஷித்து, சாறுவசனித்து மனவிருப்ப மறித்து “புகைபாக  
ருவா, வரகுகள் பல தருவா” என்று ஊக்கமுண்டாகித் தன  
நகிற்றுச்சென்றான்

இஃ திவ்வாரிருக்க, சில சேடியரால் அநுச்சுனன் செயடி  
அருந்தவத்தை யறிந்த அம்பிகை அரனிட மழை “அண்ணலே  
அருந்தவயிறம அருச்சுனனாகருளபுகியகேணமே” எனக் கூ,  
அரன் “தவயிறறு மிகனைக் கொலலுமடடி இவனாதி கியோ  
னன் தனதுணபன் பூகுகரையெயினன், அடலும பன்றிகடிவா  
இவசலமடைகது சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன்; ஆ  
வின் அவன் மீடிவைக்கெழுக் கெடுதிபுரியுமுன், அததானவனை  
சங்கரிக்கவேணமே” என்று திருவாயமலாத்தருளி, திருநாதிதே  
வா வினித்து “காம் பன்றிகேட்டையாடகென்றேதவின, கன  
ளும் நீயும் கண்ணொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொகை” என

நாபித்து, தாமும் வேடுவ வடிவு தானினர். உமாதேவியாரும் அத  
ரகேதப் ஓர்வேடுவசென்றுமியாகி, குமாரகடவுளைக் குழந்தையாகிக்  
கக்கொண்டு பெருமான பின்வந்தனர். வேதங்கள் நான்கும் வேட்  
கடையக ளாயின் கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இடம்புகையாக யாவனாயுங் கூட்டிக்கொண்டு விலலை  
ளதது விஸ்தரஞ்செய்து கையில், மூகாசுரனெபருமுழக்கத்துடன் அ  
சகனை விகித்தோடின அகோர தவத்திருந்த சூருபுஷ்ணன  
செய்யுஞ் சுவேதவாகனன் ஆரப்பரித்துவரும் பன்னியைப்பார்த்து,  
சூருவே தவதில் யழிபுமென நஞ்சி, விலலைவினதது நானேற்றி  
கிர மென்றை அதன் முகத்தில் இலக்குவைத்து விடுத்தான்.  
வேடுவருக்கொண்டு சேனையாருடன் வராகத்தைத் துரத்திவந்த  
மீமலா விலைஞ்சை காட்டி அம்பொன்றை அதன் பின்புறம் எய்த  
நர். அம்பிரண்டமபுகரும் பாயுதன், மூகாசுரனாகிய ஏனம் நிலத்  
தன்மேல் வீழ்ந்து மூச்சையாய இறந்தது வேடுவவடிவுகொண்ட  
வேகணங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சயனைச் சமீபித்து “தவசியே !  
நருவ் செய்த மிருகத்தைப் பிறனொருவ் செய்யலாமோ” எனப்  
பாரைகொண்டனர்.

வேடுவருக்கொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்  
யனும், பல கியாயங்கள்பேசி ஒருவரோடொருவர் சபதஞ்செய்து  
கொண்டு பெருஞ்சமா செய்தனர். கடவுள் தனஞ்சயனது காண்ட  
ததின கரணையறுத்தனர் அதனால் அருசனன் காணமடைந்து  
நவவேடாதலைவன் தன்மேல் காணறுத்த விலலாலடித்தான். அவர்  
விலையாபியாதவின அவவடி சுவாககமத்திய பாதலமென்னுந் திரி  
லாகத்தினுள்ள தேவா மாதா முதலிய எல்லாருக்கும்பட்டது

“விண்ணிறைவானவிலாரடிபடாதவர்

விரிஞ்சனரீயேமுதலினோ

மண்ணிறைமானவிலாரடிபடாதவர்

மனுக்கண்முதலோகன்தலக்



கண்ணிறைநாகர்க்கனிலாரடிபடாதவர்கள்  
கடசெவிமகிபெனமுதலோ  
கொண்ணில்பலயோனியிலுமயாவுடிபடாதன்  
விருதுழியிருதுழியரோ.

வேதமடியுண்டனவிரிந்தபலவாகம  
விதவகனடியுண்டனவொனாம  
பூதமடியுண்டனவிநாழிகைமுதற்புகலசெய  
பொழுதொடுசெவிப்பில்பொருளின்  
பேதமடியுண்டனபிறப்பிலியிறப்பிலி  
பிறவகலரசனனமகனா  
நாதனமலனசமரவேடவடிவனகொடு  
நரணகையடியுண்டபொழுதே.”

அருசகன்னடித்த அடியாலவேடாபதி வெருளிகொண்டா  
பொலசெவித்திரைம மல்யுத்தந் செயது மகவான மைந்தனது வ  
னமையை யறிந்தனா அவன் அவலநபலவதை யகற்றமபடி தே  
வாகனம் இவ்விரைம தோத்திரை செயதனா, கருணாமூர்த்தியாகிய  
கண்ணுதல் உமாபிராட்டியபாருடன் சகலதேவர்களும் புடைமுழக கா  
ட்சி யளித்தருளினா, பற்குண பலவகையாகப் பரமபதியைத் துதி  
த்தனா, சிவபிரான் அவனைத்தேறி “முகாகரனான் உன்னுயிர  
போதாவண்ணம் வேடுவனாக வேடமுற்று வந்தேன், வேண்டிய வரம்  
யாது” என வினா, சுவியசாசி “சகரர! தேவர! பெயர்கொண்ட  
அஸ்திரமொன்று திருவருள் செய்யவேணம” என விண்ணப்பிக,  
இறைவர் அவவாதே பாசபதாஸதிர மதுகசொதித்து “பாரதப்போரிற்  
செய்முதுக” என ஆரோவந்தித்து அந்தாத்தான மாயினா.

அருசகன்ன தவஞ்செய்கையில், அவனைக் கொள்ளும்படி து  
ரயோதனனான் வித்தேத முகாகரனைச் சங்கரிக வேடுவ வடிவெற்றுச்  
சென்றமைபால், சிவபிரான் பிராதமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

பிராதமூர்த்தியேம:



உ  
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்தாறாவது

குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவழிகளென்னும் சிறப்புப்பெயருற்ற மணிவாசகர்  
பாண்டி. நாட்டில் நீர்வள நிலவளமிருந்த திருவாதவூரில் ஆமாததிய  
வேதியாலுத்தில, திருவவதாரஞ்செய்து தந்தையாரால் திருவாத  
வூர் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்று வேதாகமமுதலிய கலை  
களிற் றோசியடைந்திருக்கையில், மதுரையில் அரசபுரிக்குவரும்  
அரிமாததனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றுத்  
தம்பால வருவித்து ஆற்றலோடு அமைச்சரிமைபுக நென்னவன்  
பிரமாயன் என்னும் பட்டமுங் கொடுத்தச் சிறப்போடு வைத்திரு  
ந்தனன். அமைச்சரபெருமான இருமனப்பெண்டிப்போலும் அரச  
காரியத்துத் தொழிலும் ஆளுடையார் திருவடிகளெனே அறிவுமாக  
வொழுகுவருகையில், மேககடற்றறைவிற குதிரை கொள்ளும்படி  
அரசனேவ, அளவற்ற பொருளோடு சென்றனா.

பரிபக்குவமுற்ற ஆனமக்கட்குத் திருவருளபுரியும் ஆளுடை  
யார் இவரது சத்திப்பாதத்து உத்தமத்தலைமைநிலைநோக்கி மாறுதல்  
திருவுரு வேற்றத் திருக்கி முக்கணங்கள் மாணுகராயச சூழ்ந்  
தவா, தீதப்பெருந்திறையிற் குருமூர்த்தங்கொன் டெழுந்தருளி  
வாதலையா வாய்க்கொயிருத்தனா. இவாசென்று அத்திருப்பதி  
பெய்க்க யுக்க, அன்பும் ஆராமையும் தலைநூர், என்னுடையான்  
இவருற்றாரோ என்னுள் கருத்தோடு சென்ற, ஆசிரிய பெருந்த  
கையைக் கருவிகளெல்லாம் களித்தருக்க கண்டு கைதொழுது  
உரை சூழ உடல் கையப் பரவினர்; பாடினர்; ஆனந்தக்கந்தா

முனா; பரவசராய அசைவறறுச சிறிதுபொழுது கையேற்றிருந்த  
“எம்பெருமானே! இவ்வுடலுபொருள் ஆவி மூன்றனைபுக திருவுள  
ளம்பறறுக” என்று குறைவிரகத குணக்குறைவெனவரை, எம்பெரு  
மான திருவருளோடு களித்தது, அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ் செய்தது,  
அமையத் தடவித் திருவழிகுட்டி அனபூட்டி அறிவின மயமாகி  
ஐந்தெழுத்துணமை யசைவற உபதேசித்தருளினா; அதனால் அமை  
சசாபெருமானும் அமுதராயினா. ஆசிரியநாயகத் தருட்சகிதில  
அன்புருவப்பெருந்தகையா அளவளாவி, அடியாகட்டத் திலாநகத்  
க்கடவின மூழ்கி அழுதழு தலவகாரத் தமிழருட், பத்திபிச்சைவே  
ணமும் பரமபதி பவளவாய் திறந்து, தமது அருமைத் திருவாகால  
‘மாணிக்கவாசக! இவ்விருக’ என்றனுகிறித்ததுத் தமமாணுகள  
குழி”த்துடன் அந்நாததானமாயினா.

சிவநேயமுற்ற மாணுககா திலகராய மணிவாசகா மனமுருகி  
வருந்திப் பிரிவாற்றாதவராய உயிரிவககருகி, அந்தெம்பெருமான  
தென நஞ்சிக் கட்டளை கட்டாது, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவ  
ருடன் வந்த பரிசனங்களை நோக்கி “ஆடித்திவகன்ற புரவிகள் வரு  
மென்று புரவலருக கூறுக” எனப் பணித்தனுப்பி, தாம்கொண்டு  
வந்த அரிமாதனை னருமபொருள் முழுதும் ஆண்டருக்கும் அடிய  
வருக்கு மமைந்த ஆலய முதலிய திருப்பணியில விகியோகஞ் செய்தி  
ருந்தனர், பரிசனா சொல்லகதேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித்  
திவக னகன்றும் அரவங்கள் வராமையால் அமைசசா வாழ்வுக்  
கோலையிடுப, அவரும் உடையா சகிதிற்த் சென்று அரசோடு  
வறிவித்த கிற்க “ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரன் வருமென்று ஓங்க  
விடுக்க” எனப் பெருமான அசிரியாயக் கூறினா. ஸ்ரீமனதுடை  
யார் கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஓர் திருமுகம் வரைத் தனுப்பினர்.  
மணிவாசகத்துயில்லையில் எம்பெருமான தோன்றி “புரவிகள் பின்  
வரும்; நீ மூன்செங்க” எனப் பணித்தமையிற், அமைசசர் பெரு  
மான் ஆளுடையார் சகிதிற்த்பணிந்து விடைகொண்டு மதுரைவய

யடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரசு னவைகளைத் துற்று அகமலரச்செய்து, சோமகந்தரரைப் பணிந்து இருக்கை யடைந்து திருவருளோக்கியிருந்தனா.

பரிபகருவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவா சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்தியெனப் பதோர பெயர் வங்குகின்றது.

**கவனிப்பு**—குருமூர்த்தம்-அஸ்வாருடம் எனனும் இரண்டு சரி திரிவகளும, மாணிக்கவாசகர் சரிதமேயாதலாலும், அவை முறையே ஒன்றன்பின் னொன்றாக அடுத்த வருவதாலும், அவர் பிரபாவ தைதாண்டு முடித்திலேன. எஞ்சிய சரிதையை அடுத்ததுள்ள அஸ்வாருடத்தினைக்கொள்க இவ்வாறே அஸ்வாருடத்தின் முற்பட்ட சரிதத்தை இதருமூர்த்தமெனவுக கொள்க.

குருமூர்த்தமேநம்

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்  
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்  
அடைபட்டது, சென்னை-20.

உ

செவ்வயம்.

திருச்செறமபலம்.

## நாற்பத்தேழாவது அசுவாருட மூர்த்தி.

மாளிகைசோத மணிவாசகருக்குப் பத்துவாக்கமும், நட்புமா  
விரும்பு வகையாக மதிக்கக் கருதி, அரசகாரியத்திற் சிறந்து  
னாராயிருந்தவன், மன்னனுக்கு நிறுவியும் உறவினருக்கு உதவியு  
மாக விருத்திலினொன்றைத் தமக்குத் தோன்றியவழியெல்லாங்  
சொல்லக்கேட்டு “எமக்கு யாதுவரினும்வருக, எம்பெருமானை மறவேன்.  
ஊழாயிய நீவினை வினைத்தால விலக்கற்பாலா ருளரோ?” எனக்கே  
ட்டகனறனா, அரசன அமைச்சா காயகளை வருவித்து “குறினை  
கன்வந்திலவே” என, “இன்னும் மூன்றுதினத்தில இவ்வுளிகளவரும்”  
எனப் புலி, அப்போதும் குறினைக்கட்டம் கராமம் கண்டு கொற்  
தவன் சினத்துதண்டலாளரார்பலவகையாகத் துன்புறுத்திச் சிறை  
விருத்தினன். மணிவாசகர் தம் துடலுயிரகட ரூரியராயிய கரம்பதி  
யைப் பலவகைப் பாமாண்களாற் றுதிசெய்ய, அடியார்பாடல்க் கக்  
மகிழும் ஆர்த்தக்கடலாயிய ஆலவாயுடையா அவ ரிடுகண்களையத்  
திருவுள்ளக்கொண்டு, திருக்கிதேவா முதலிய செவ்வயத்தையா  
களை வினத்த “பாண்டியனுக்குப் பரிமா செலுத்தவேண்டுதலின்  
வனத்தினுள்ள நீரினைப் பற்றிவந்து பரிகளக்கி அவற்றைடத்து  
ஞ்சேவராக நீகருளுக்கொள்ள வேணமே” என்று கட்டினபிடி,  
அவர்கள் அவ்வாறே செதப்படுத்திப் பலவகையாயிய ஆடைமுதலி  
யவற்றில் வேறுபடுத்திச் செத்த வடிவேற்றனர்.

தென்னடர்களு துன்பம் களைபுஞ் சோதி சூரியாயிய செ  
விரான் தரு மார்த்த காமமோஷ மென்னும் கற்புவுவார்த்தம்



25- கங்காதாழ்வர்த்



47 அன்வரூட முடித்தி.



களே நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு செவிகள்-பர அபர ஷுணாச்சியே விழிகள் - விதிமுகம்-நிஷேதவால-தந்திரங்கள் புறவணி-சபதகோடி மந்திரங்கள் சதவைகமாலை-சூரிய சந்திரா பாதம் வைகறியிடங்கள்-தாரகபிரமமந்திரமே கழிவானமா கக்கொண்டு இவற்றைப் போன்ற பிற அங்கங்களு மமைந்த ஓர் சிறந்த புரவிமே லேறித் தாமே அவற்றிற் சிறைவராய எழுந்தருளி உர, பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவறிந்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவனது சிறப்பையும் அன்போடு கண்டு களித்து, பரிசு பல செய்தனு ப்பிப் பழய மதுரைவிற கட்டப் பணித்தன்ன அப்பரிசும் பாதி யிரவில் பண்டைய நரியுந் வேற்றுப் பல குதிரைகளை யூறு செய்து, வளத்திற் கேக, யூழியன் கேள்வியுற்று மனம் புழுங்கி ஆமாததி யரை யழைத்துத் தண்டலாளாகச் மொப்புவித்து "அப்பண்டாரப் பொருளமுழுதும் கொண்டுவிடுக" என, அவர்கள் ஐயஞ்ச சிறைப் படுத்தி வைகைப்பாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத்தஞ்செய்ய, வருச யில்லா, வள்ளலா திருவடியில் மன்னஞ் செலுத்த, அருடபெருந் தனை அவ்வைகையைப் பெருக்கச்செய்ய, மதுரைமுற்றம் வெள்ளமாக அரசனாையால் மண்ணடைப்பாராயினா, மந்திரியார் ஆயவஞ்சே ரந்தனா.

அச்சமயத்த வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த னா அடைப்பினறி வருந்த, பெருமான உலியாளாயவந்த பிட்டு ண்டு, கட்டுண்ட அயற்கா விடிய நீவிதெத்த தயிலபுரிவார்போ லிருக்கக்கண்ட பான்டியன் பிரம்பா லோச்ச \*அஃது யாவர்மேலும் படச்செய்த அடைப்பாரினறி யடைகையாக்கி மறைந்த ஆகாய வானியால் "அமைச்சரைத் தேறுதி" எனக் கூறுவித்தருளினர். வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயனாக்கண்டு "வாதஞ்சாரச்செய்திழை பொறத்த இத்திருவைபெய்ளம் வேண்டியவாறு செய்தருள்க"

\* வெபெருமான் சர்வவிபாபி யாதலின் அவரை அரிமீத்த னன பிரம்பா எடுத்தபொழுது அவ்வடி யாவர்க்கும் பட்டது.

என, ஐயா “வழுதியா கோவே! திருவருளவழி சிறக” என்று சிறு  
தறிப் புறப்படடுத தீருப்பெருந்துறை யடைந்து பதிகமோதித துறி  
தது, பல திருப்பதிகளை யுஞ் சென்று பணிந்து, தில்லையைச் சேர்ந்து,  
ஈழத்தினின்று வந்த புத்தனாத தில்லையாழ்வரதனா விருப்பினபடி  
வாதில வென்று அவாகடஞ்ச சிவசினன மனித்து, வளவாமகளை வா  
யதிறப்பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மன்றுடையாரோ  
யெழுதிக கைச்சாத்திட டருளும்படி மணிவாய மலாரதருளினா.  
ஆமாததியருவதீபத்தை அவவேதியா நோக்கி “திருவாசகத்தில திரு  
வுள்ளககிடை திருவருள செய்யவேண்டும்” என்றிரப்ப, அடிகள்  
முறுவலசெய்து அவவந்தணரோடு போன்னம்பலஞ்சோந்து “இவ  
வாசகப்பொருளாவா இஃதோ” என்ற திருவாய்மலாந்து திருச்சிற  
மம்பல முடையாராக குறியாது குறிப்பித்து, எம்பெருமானிடத்  
திரண்டறக்கலந்தனா

திருவிளையாடற்புராணம்.

“பாண்டியன் முதுகிற பட்டது செழியன்  
பன்னிய ருடம்பினிற் பட்ட  
தண்டகை யமைச்சா மேனிமேற் பட்ட  
தரசினன குமராமேற் பட்ட  
திண்டிய கழற்கால் வீராமேற் பட்ட  
திருவிளையாடற் பட்டது பருமம்  
பூண்டவென கரிமேற் பட்டதென வுளோக்கும்  
போதனமேற் பட்டதென தழுமுடி.

பரிதிபு மதியும் பாம்புமைய கோளும்  
பன்னிதம் படைத்தகாண மீது  
யிருவிலம் புனல்கா வெளிகெழி கனல்கா  
னென்னுமைம பூதமும் காரூர்

சுருதியு மாறு சமயவா னவருளு  
 சுராக்ரு முகிவருந் தொண்டின  
 மருவிய முனிவா கணங்களும பட்ட  
 மதுனாந யகனடித தழுமபு  
 மானவா மனீதா நாகுபுள விலங்கு  
 மாகுணஞ் சிதலெறும பதி  
 யானபலசரமு மீலமரங் கொடிபுல  
 லாத்ய மசரமும பட்ட  
 ஞ்னடை கந்வும பட்டன தழுமீர  
 தென்தன் வயிரிலோ வியமு  
 தன்னடி பட்ட சராசர சடங்க  
 டமகருயி ராயினோ நழுமபு

துணனென மாயோன விழித்தனன கமலச  
 சோதியும் யாதென வியந்தாள—”

சிவபெருமான, அரிமாத்தனனது அளவிலலாப பொருளைச்  
 சிவபணிவிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகா கீழித்தமாய நரிகளைப்  
 பரிகளாகித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று புரவினை ஒப்புவித்  
 தமையால அஸ்வாருடமூத்தியென்பதோர் சிருகாம மெய்தினா.

அஸ்வாருடமூத்தியேநம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

நாற்பத்தெட்டாவது

கஜாந்திகமூர்த்தி.

—

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த ரூபனமன துதொந்தரவைச்  
செயாத ஓநீநீர் தனமனைவிபுடனமறைத்து கோழிப்பநிவிறகிவா  
சசனைசெயது காலகழித்திருந்தன அதுகாலத்தில், அமரா சிலா  
ஆகண்டலினைக் கண்டு “அரசே! அசுரா துயரம் ஆற்றவில்லோம்”  
எனக் கூற, வசசிராபுதன் “வானவாகளே! மகாதேவனை வழத்தி  
அததுயர் நீர வெள்ளிமலை யடைவோம்” என்று இந்நிராணியை  
அரிகாபுத்திரர் காவலில் விடுத்தது, தேவா குழுவுடன திருக்கயிலை  
யடைந்த திருச்சகரிநானத்தினுட செல்ல, திருக்கதிதேவரை உத  
நரமுதவுமபடி யிரந்தனா அதுசமயம் ஐக்கனாதிபாகருச் சககரா  
ஞானோபதேசஞ் செயதுகொண்டிருந்தவின, கந்தியெயம்பெருமான  
நாகாபரணா கட்டிப்பபடி தடுக்க, அத திருவாய்விவையே அடுக்க  
கான அமர்த்திருந்தனா.

அக்காலத்திற் கொடுக்கோல்செயதுவந்தரூபனமன் தன்கை  
யும், வாலிபனா வலிநிற் புண்பவஞ்ஞமாயி வசமுடி யெனபான்  
துன்முதியுடன் கோழித்தலத்தைச் சோத்து, ஆகருப் பொற்கொடி  
போல விளங்கும் புலோமையைக் கண்டு தன முன்கூணைச் சோ  
ந்து வாழும்படி யழைக்க, சசி தடுக்க, வனமைபுடன கையாற்றறி  
அவனவதுமபடி இழுத்ததுக்கொண்டு சென்றான். ஐயஞர் ரவணா  
ராயிய வீரமாகாளா விராடதுசென்று “செல்வாதே” என்று தடு  
க்க, அசுமுதி ஓர் குலத்தைச் சூழ்ந்ரி விட்டான். அதனை வீரமாகா  
னர் லானால் வெட்டி மாய்த்தனர், அசுமுதி தன்னென்று துன்முதி



நகிலிருந்த சூலத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அவன்கையில் அயிராணி  
நயயளித்து வீரமாகானாமேல அச் சூலத்தை விட, அவர் அதையு  
மழித்தனா அரகி மலையொன்றைப் பலன்கொண்டெறிந்தான்.  
அவா அதனையும் வாள்கொண்டுமாயத்தனா, மேஷ முகமுள்ளவன்  
மேலொன்றைச் செய்யமாட்டாதவளாய், துன்முகி கையிலிருந்த இங்  
திராணியைத் துணுகருந்த தூக்கிக்கொண்டு விண்வழிவேகமாய்ச்  
செல்ல, வீரமாகானர் வெருண்டு அவன் அளகத்தைப் பிடித்துக்  
கொண்டு உடைவாய்ப்புருவி ஒரு கையை வெட்டி இரத்திராணியை  
விடுவித்து, தூக்குணங்க ளமைந்த “துன்முகியை நோக்கி “நீயுந்  
தொட்டியெனறோ?” என்று, அவனையு மோ அதை மரித்தனா.  
வருந்தி யழுது புரண்டு சோகமாகி யெழுந்த அசுமுகி அகம நாணித்  
துன்முகியுடன் மகேந்திரபுரிக்ருச சென்று தன் தமையனோடு சிகழ்ந்  
தன் உரித் துகழ்த்தனன் ருரன் உலக நடுவகச் சிறித்து உலகாரஞ்  
செய்து கோபித்தான், அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டருமாரன் பாஷு  
கோபன் “எனனை விடுத்தால், இரத்திரன் இரத்திராணி இமையவா  
யாவனையும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்” எனக் கேட்டு,  
கனறென இயைந்த ஏக விடுத்தனன் அவன் தன் வீடுசென்றான்.  
ருரன் பிரமணக் கொண்டு அவலிருவ ரத்தத்தையும் பண்டுபோற்  
படைப்பித்து, வாயு-நிசைக்காவவா முதலிய தேவனாயும், சிவமன்ன  
னாயும் தண்டித்துப் பிரமன் வேண்டுகோளின்படி விடுத்தனன்.

பரதகோபன் பவகைப்படையும் புடைகுழ இரதாருடனா  
ய், துன்முகி வழிகாட்டப் புகவிரகசிற்புகுத்து இரத்திராணியை பெண்  
ருக் தேடித் காணுது, அமராபுரியாகிய அமராவதி யடைந்தான்.  
அதனை யறிந்த அந்தரர் சயத்தனுடன் சாற்ற, சயத்தன் “தந்தை -  
தாய்-ஆசிரியன் எனனு மிவாகனில் யாரும் ஈன் டிலா, தீனி பென்  
செய்வது? விதியை விலக்க முடியுமோ? வந்தது வருக” என்று  
ஜராவதத்தினமே நேறி, ஆகாயவாசிகன் புடைகுழ, அகரச்சேனைக்  
கெதிரில் அருஞ்சும ராற்றக் கருதி முன் சென்றனன், வானவரும்

தானவரும் போபுரிய ஆரம்பித்தனா அவ்வாறு செய்த செருவில  
தேவர்கள் தோற்றோட, அவுணர் அராக்னைத் தொடர்ந்து பற்றி,  
தோன்ற கயிறாறு கடடி யிழுத்ததுகொண்டுபோயினர். சயந்தன  
சாலவும் வெருணமி தன் விலலினைத்துப் பலவனைப் பண்ணுகளைப்  
பூட்டித் தானவத்தலைவனாபுறமுதுகுடாடி யோடசச்சயது வெற  
ளிகொண்டனன். பாங்கோபன் அருணையெழித்ததுபயத்தேவாஸ்திர  
கருணை மிகுதினை இவ்நாளுக்குமாபுறம் எண்ணிலார் அம்புகளை வதி  
விடுத்தனன் இவ்வாறு ஒருவ விட்ட அஸ்திரத்தை மறவொருவ  
மறித்ததுகொண்டு இருவரும் பொருசொ புரிந்தனர் சயந்தன்  
பாங்கோபனது விலலினை காணியை யறுத்தனன் பாங்கோபன்  
வெறோ காண்டடி மனம் காணி, சயந்தன் மாபில அஸ்திரமா  
வருத்தனன். சயந்தன் சகலவிதாஸ்திரங்களால் அவனது தேனா  
புங் குதிரைகளைப் பிடித்துக்கொண்ட த்யோன வேறோ வேறோ  
கண்களிலலாத கண்களை ஆகலா உண் தன் ஆகத்திற மயோகி  
த்து அருண் பாணைமேலேயே சூ சசையாக்கினன்.

சயந்தன் அகசமானது கண்ட அருணாநியாக கின்ற ஐராவ  
தம் பகை ன் பீதறி பலமுடன் பாய்ந்து, அத னுறுப்புக்களைச்  
சிறைத்து, அவன் மாபிற கேற்றப் பரிபுங் கேடுகள் காண்காலும்  
நன்னாயப் புடைக்க, அதன் கொம்புக் ஸ்ரோஞ் சடசட வென்னும்  
தலிப்புடன் முறிந்தன வெய்யோன் வெள்ளையானியின் கவுளில  
வெருளியோ டடக்க அது வருத்தி அலரி வீழ்த்தது. அவுண் னாகி  
ணையால், தைத்தியா அகோ சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோன்ற மூப்பு  
பூட்டிப் பிணித்து, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சோததனா. அகரா  
அமரரது தோன்றபூட்டிய கயிறைக்கைப்பற்றிக்கொண்டுநாத்துச்  
சென்று, அப் பொன்னுலகத்தை நீயூட்டினா பாவியாகிய பாறு  
தோவன் மனமிகுச்செயுடன் கிலவுலகடைத்துமகேந்திரபுரில தத்  
தைமுன் சென்று பணிந்து "எகதையே! இவ்நிராணியையும் இங்  
நிரையும் காணேன். தேவர்களையும், தேவமாதையையும், அவர்கள்

இளவரசும இத்திரன் மைந்தனுமான சங்கையுஞ் சிறைசெய்து  
கொண்டிருந்தேன் அமரருலகை இனி அமரபதாபண்ணம் அக்ஷ  
ணிக் கூட்டமுனை ' என, ரூபன்மன பணங்களித்து, மகனைத்தழு  
விக்ஷேபி, தேவ களை வியங்கு பூ முச சிறையி லிட்டனன்  
தேவ மாதரை அசுர மாதருக்குப் பணிப்பெண்களாகப் பணித்த  
னன் சிறையி ல்கடப்பட்ட தேவர்களுடம், அழமைசெய்யும் அரம்பா  
ஸதிகளும், எப்பொழுதுவிடத்துயா திருமென்று ணைணி சிவபிரா  
னது திருமருளைச் சூதித்துக்கொண்டிருந்தனர் இதுநீறக

பாதிக்கொடுநெடு பெ செய்துகொம்பொழிந்த நாதகாட்டு  
ஐராவதம், தனது துய ராநராமல வருந்தி, மெத்தியு'னத்துடன்  
யிலை யுங்கு கீககி மனனுல கடைந்து, ஸுவேதாரண்யம் என்னும்  
நெவேண்காடு சென்று, யுங்கு முன்னெருகாலத்தில இவதிரறை  
துசிக்கப்பெற்ற பிரமவித்தியா நாயகியானா இடப்பிறமமாதிய ஸ்ரீ  
ஸுவேதாரண்யேசுவரது துதித்தற்கரிய திருமடியைமணத்திற்பதித்து,  
நாயதி'ததம் ஸே மந்தாதத - அகநீ'ததம் என்னும் முத்தாததத்  
திலும் முறையே கால-உச்சி-மாயையென்னும் முப்பொழுதுமழுழி,  
நெப்பனனிததாமக கொத்து, சங்கமாயி குடங்களால் திரும்ஞ்சன்  
ரட்டி அருச்சித்து, ஒமேனதாய உமாபதியை உள்ளத்திற்கொண்  
டுகொத்து. அவ்வாபரணா அததியின் பத்திகருசு எத்தவகளித்து,  
நெவருளசெய்யச் சேவைத்து ஐராவதத்தின் கிரமேற நிருக்கரஞ்  
குட்டி அதை நோக்கி "உனக்கெனைவரமவேணும்" என, "தேவ  
மாயகா! தேவரீனா இவ்வகையே அருச்சித்துக்கொண்டிருக்கவே  
ண்டுமிறேன்" என விண்ணப்பிக்க, விடைபூதி "கீ ஷிராபதி  
டைகையில், தே'னறியப்பொழுதே உன்னை இத்திரனுக்கு வாகன  
மாக விடுத்ததாதலின், கீ அவ்வாதே அமரா துயரொழிந்தபின் அம  
ராவதியை யடைந்து வாழுக எம்மடியனாகிய இத்திரனை கீயேவாக  
மாதிரி தானருதல எமக்குச் சமமதம். கிண்கொம்புகள் பணிப்போ  
மாக" எனத் திருவாய்மலாந்தருளி அந்தாத்தானமாயினா. ஐராவ



தம ஆண்டவ மனுகமெடுத்தவண்ணம் கொம்புக்ள வளரப்பெற.  
ஆண்டு அனபேடு சிவயிகாரச்சனை செய்துகொண்டிருந்து,  
குமாரக்கடவுள் குரபனமனைய அகரா துயா தொலைத்து அம்  
சிறைவிடுத்தபின்னர் இஃதினுக்கு மாகனமாயப் பணிபொலப்  
பாவதியில் வாழ்ந்திருந்தது.

ஸ்ரீராவதமாபிய ய ினவின்மேனடுகோளுக கிரகசி அதனை  
சமீபித்து அதுகிரகச் செயல்படாமல், கடவுளையகரைக்கொண்டு  
மூத்தி பென்க கழறியிற்று.

### திருநாநசம்பத்தமிழ்த்தகவாயிகள் தேவாரம்

“சக்கரமாதேதா னுட்கு வந்தனெய்ளந்தானு  
மககண்மேலவசத்தா னுமண்டா தியிராவ தம்பணிய  
பிககதனுக்கருள்கரக்குபவ்வணகாடுமவின துரக்கு  
முகருள்கருடையா னுமுககனுடையிறைபவனை  
களாளா செவகமலத்தா லகடபுவிடந்தானெனவிவாக  
பொள்ளாணமைகொளறக்காய்வாததாழ்ந்துமுணர்வரிபான  
வெள்ளாணைதவ ன்செய்யுமேதருவெண்காட்டானென  
றுளனாடியருகா திருணாவுடைமைபுணரோமே.”

“மறந வனநன் மணியணி மார்பிடைச  
செறந மாலகரி சென்றுமுந ரூககலும  
பொறறை வினகட புழைத்திடுக ருசியி  
னிற்ற வாலத னீரிரு தந்தமும.

வாலிய வொளிகெழு வனத்தி லேகியே  
மூலம் தாகிய முககண்மூ ததியை  
மேதுள் தாணுவின் மேவச செய்த்பின்  
லேமொ டருச்சனை செய்து கைகிறே.

அறிவுள மாலகரி யமலன்நீத்திர  
முறையது காகியே முநிரு முன்பினு  
மறையுற வழிபடநி வகருமெவ்வியிற்  
குறையடு நதபெருங் கோமீம் வந்ததே.” கந்தபுராணம்.

கஜாந்திசமூத்தயேய;



49. ஜலதாவத மூர்த்தி.

உ

விமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## நாறபததொன்பதாவது ஸ ல நீ த ர வ த மூ ர் த் தி.

—❦—

தேவோதிரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கயிலாயகிரியையடைபு  
சிவபெருமான வடிவு மாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, "நீ யாவன்?  
யாதொழிவு செயலோன்" என, ஒன்றை கூறுதிருப்பக் கோபி  
தத்த தன்கைகொடுத்ததைத் தோன்ற ருக்க, அது பொடியாக வுதி  
ந்தது உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதிந்து, ஒருநாதிருவடி  
வேறக், இவ்விரன் வெருக்கொண்டு, உரை குழர்வுடலசையக் கை  
கட்டி வாய் பொத்திப் பவவகையாகத் துதிபூரிய, இறைவா மனம்  
பொறுத்தது தன் கோபத்தா முண்டாகிய வியாவை நீரை வழித்  
தெரிய, அத்து மேற்றிசைக்கடல்வீழ்ந்து ஓர் பத்திரவடி வாயது.  
அந்நிசை சமுத்திராசன் மகனமைக்கொண்டு வளர்த்துவந்தனன்.  
அச்சிறுவன் பிரமனால் சலந்தர னென்று நாம மிடப் பெற்று,  
காண்பருமொற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல மிருதவனாய்த்  
தானவத்தச்சனாகிய மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செயவி  
த்து, காலதேயினை புத்திரி விநீநீதையைமணந்து சிறிதுகாலம் வசி  
த்திருக்க, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு பேராபூரியக் கருதிப்  
போகையில், தேவர்கள் விஷ்ணுவைவேண்டி அவர் கருடாருடைய  
இருபுதினவிரவருடக் கமேபோர புரிந்த அவனை வெல்துநிற வில்  
லாராயப் புகழ்கது சென்றனா, அதுகண்ட இவ்விரன் அவவகால  
யாது நீங்கியதுமோ வென நலக்க னூற்றுத் திருக்கைலாபகிரியை  
யடைத்திருத்தனன்.

இவ்விரன் துசெய்தியைச் சிலதுதுகரியமப் புனார்த் சலந்த  
ரன் ஆங்குச் சென்று அவனையெதிர்ப்பான் கருதிப் புறப்புகையில்

விசேஷத்த கற்பினையுடைய விருந்தை யென்னும் மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மன மயங்காமல், சேனாசமுத்திரத்தாடன திருக்கையைச் சமீபித்தலைச் சத்கிருதுகண்டு சஞ்சலங்கொண்டு சந்தானத்தாட்சென்று சங்கராமுன்னே நின்று தனக்குறதசங்கட ததைச்சாரத,தயாநிதி “வசகிரபாணி ! வருந்தாதே” என வணுகிரகி ததுத தேற்றித் தனபின் வடிவுமாறிவரக கட்டளையிட்டு, நலாதத் திருவுருவமும் ஊன்றிய தடியும், தெரங்கிய கமண்டலமூல தளாத நலையு முடைய ஓர் விருத்தமுநிவடி வேற்று, இந்நிராதி யிமையவ ராமரைநது பின்னொடரச்சென்று,சலந்தரனைக்கண்டு “நீயா”யாதுக ருதிச்செல்கின்றனை” என வினாவ, “யானசமுத்திரராசன் தனயன், சலந்தரனென்னுநாமமுற்றோன் சிவனுடன் செருசெய்யச செல்கி னறேன் ” எனச்செப்ப, நமபெருமான் “ நன்றுகடறினாய ” என்று நகை கோட்டி, “ கண்ணுதலைப் பொருதக கருதின கணத்தி லுயிர் கழிவாய; உயிர்பிச்சைவேண்டின் திருமபியோடிப்போ” என, சல ந்தரன் “ இமைப்பொழு திவகிருந்து என் ஆறநிலை காணுகி” என ராசன் “யானசிவிரானுக கிரண்டாவது. உன் வல்லமையைக் காண் வந்தேன் ” என்று திருவடியால் ஓர் சக்கரம்போற்றி “இவவிலைத தைச் சிரமேவேற்றுத் தாங்கவல்லையா” என்றவுடனே, சலந்தரன் இறுமாப்புமிருந்து “இததானே பெரிது” என்று இருகையாலுமெ டித்து மாபிலும் புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்தின்மேல வைத்துக்கொள ள,அச்சக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபிளவாகப்பிளந்து சிவபெரு மான் திருக்கரத்தெய்தியது. அவனுடன்வந்த அசுராகட்ட முற்றும் பெருமானது விழித்தயிறை சாமபராயின். பின்னா பெருமான் தமது நீலவடிவு காட்ட இந்நிரன்முதலாயினா வாழ்த்திப் பூமழை பொழிந்து ஆரந்தக் கடத்தாடிப் போற்றித் தத்தம் பதியியடைந்து வாழ்க்கிருந்தனா.

அமுரணாத திராததுயர்வினைத்துவந்த சலந்தராசரனைச் சக் கரமொன்று தாளாற்றித் தலைமே லெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமை

யால, சிவபிரானுக்குச் சலந்தரவதமூர்த்தி யென வோர் திருநாமஞ்  
சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்.

“புகவாயாராயும்புரநகண்டேனவரு  
கவகையையடைத்தனனகார்கொளவேலையி  
லநகியையவித்தனனரியைவென்றன  
னிநகுதுதாநருவதரிமீதோவெனா.  
புரத்தழலகொளுவியோனபொறித்தநேமியைக  
கரத்திடையெடுத்தனனகனகொண்டெயதலி  
னூரத்திடைப்புயத்திடையுயிர்த்துத்தாநகியே  
சிரத்திடைவைத்தனனதேவராககவே.  
செழுஞ்சடாபபரிதியைச்சென்னிகோடலா  
லொழிந்திசெலந்தரனுச்சியேமுதற  
கிழிந்ததுமுழுதுடலகிளாநதுசோரிசீ  
ரிழிந்ததுபுவிதனிவிழுமெனோசையால.

கந்தசிப்புராணம்.

‘இருகருகச்சலந்தரணியிறத்தமாட்டியவவழிவ  
ருகேகதோன்மச்சதரிசனமகைத்தலத்தினமிசையெந்தி  
மருகார்கடுக்கைத்தண்ணறம்பூந்தொடையல்வானைமுழவிளங்கத்  
ருவார்காட்சியனித்தருளுந்தேவாகோமானறிருவுருவம்.’”

ஜலந்தரவதமூர்த்தியேநம :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

—

ஐம்பதாவது.

எகபாத த்ரிமூர்த்தி.



ஆதிமதியாநதரகிதராய அமலராயப பரிபூரணராயச சூக்ஷ்ம ராய ஏகராகிய பரமசிவம் உலகங்களை ஆக்குதல்காரணமாய்ச் சுதத மாயையின் அதோபாகமான அசுததமாயையினிடத்து அவயகதமா கிற மஹாணபுண்டாககி, விஞ்ஞானகலா - பிரளயாகலா - சகலொ ன்னும் மூவருக்கும், ததுகரணபுனபோகங்களுக்கு உபகரணமாய், பிரம விஷ்ணு உருத்திராகள மூலமாயப பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் படைத்தல்-காததல-அழித்தலாகிய முததொழிலகையுஞ் செயவித் து மவற்றிறறோயாதவராய்ச் சுததமா யெழுந்தருளுவா. இஹனம் நாமலமாயிருப்பினும் அவாகொண்ட திருவுருவம் அஜகேஸவாதி ஆ னமாககளின் அதுககிரககாரணமேயன்றி வேறன்ற. அவரது திரு வருவமும் அதுககிரகமேயாகும்.

நதுக்தம் வாகுளே.

அங்க்ப்ரதயகஸாங்கஞ்சோ பாககஞ்சசு தரோபவேத்-ஸ்ரிரோ வத்தரஞ்சஹருதய மகஞ்சேதிப்ரகோதிதம் - வக்ஷ:கண்டஸதஸௌ பாஷூ நாபிருஹயோதரகததா - தேதரம் நாஸஸ்யகாணௌச பா ணிபாதம் ததாஹருவி-ஊருசஜாதஹகஞ்ச ப்ரத்யகஞ்சேதிகத்ய தே - மூர்த்திநாருணருபஹ ஸாஹகஞ்சேதிப்ரகோதிதம் - ருணசகி நயிதிஜ்ஞேயம் ததருணஸதஸதாபவேத - ருண்மஸத்யம்பரதாபஞ்ச தூபேத்யாத்ரஹஸததா - ருத்திமாயாவிஷ்ணஞ்ச நாதம்ஸம்ஹருதி ரோவச - ஏதேதஸருண:ப்ரோக்தா: தேஷாம்லக்ஷணமுசயதே - தரி ருணம்ஸாஹவயித்யுத்தம் ஸத்யம்பஸா-ஸிஷ்யுதே - கட்கமீஸப்ரதா



50. ஏகபாத தரிசுமந்தி.

போயம தூபேதயமவஜ்ஜரயிஷ்யதே - ஈஸஸயாதுக்ரஹஞ்சைவ அப  
யஞ்சபரஸஸ்யதே - ருத்திஸஸயாநநாக்ரூபநது பாஸமமாயாஸரூப  
கம - விவாணமவகுஸஞ்சைவ கண்டீம்நாதாதமகமவிது - ஸமஹார  
மகசீரூபமஸாத பாஸாநாமபஸமஸாதகருதி - ஏதேவைகுணரூபா  
ஸச ஸாநகஞ்சேகிபரகோததிதா - வஸதரோபவீதமாலாஸச கந்தமா  
பரணந்ததா - ஆஸநாசரணஞ்சைவ உபாநகஞ்சேகிகோததிதம்" —  
என்று கூறியதினனே இவா திருமேனி காருண்யத்திருமேனியென  
பது பெறப்பட்டது.

తదుక్తంవాచశే.

అద్వైత్యజ్ఞ సాక్షిం చో పాక్షిం చ చతుర్భుజేత్ | శివో వక్త్రం చ  
హృదయ మ్మండలం చేతి ప్రకీర్తితమ్ | వక్షః కణ్ఠస్థ నౌ బాహు చ సాభిగుప్త్య  
దరంతథా | నేత్రం నాసాస్థ కర్ణా చ పాణిపాదంతథా ఓజ్జలిః | ఉరూ చ  
జానుజఘ్నం చ ప్రత్యక్షం చేతి కథ్యతే | మూర్ధ్ని సాంగుళ్యూపతు సాక్షిం చే  
తి ప్రకీర్తితమ్ | గుణచ్చిన్న మితి జ్ఞేయం తద్గుణం దశధా భుజేత్ | గణం సత్యం  
ప్రతాపం చ మర్చేద్యనుగ్రహంతథా | ఋద్ధిమాంసాయావవర్ణం చ నాదం  
సంహృతి రెవచ | ఏతే దశగుణాః ప్రోక్తాః తేహంలక్షణముచ్యతే | త్రిగుణం  
శూలమిత్యుక్తం సత్యం పరశురివ్యతే | ఖడ్గమితప్రతాపోయం మర్చేద్యం వజ్ర  
మిష్యతే | ఈశస్యానుగ్రహంచైవ అభయంచ ప్రశస్యతే | ఋద్ధిస్సాన్యస్నా  
గరూపంతు పాశం మాయాస్వరూపకమ్ | వివర్ణ మఙ్కుశంచైవ కణ్ఠం నా  
దాత్మకం విదుః | సంహారమగ్నిరూపం సాత్ పాశానాం భస్మ సాత్కృతిః |  
ఏతే తై గుణరూపాశ్చ సాక్షిం చేతి ప్రకీర్తితాః | వస్త్రోపవీతమాలాశ్చ గంధ  
మాధరణంతథా | అసనాచరణంచైవ ఉపాక్షిం చేతి కీర్తితమ్ ||

இவா திருமேனியில ஹருதயத்தினின்றும் சஹஸ்ரராய்ஸமாக  
ஹருத்திரதேவா தோன்றுவர். கோடியம்ஸமாக வாமதஷ்டிணபராசன்



களினின்றும் பிரம விஷ்ணுகள பிறப்பாகன. தக்ஷிணவாமலலா  
டநேதிரககளிலிருந்து சூரிய சோமாகினிதேவா தோனறுவா.  
பிராணனிலிருந்து வாயுதோனறுவன. கண்டத்தினின்று கணேசா  
ஜனிப்பா. ஹருதயத்தில் ஸகநதர் உதிப்பா. நாயியினின்று இந்திர -  
யமவருண குபேரருதிப்பாகன. பிரதயகத்தினின்றும பஞ்சாசத  
கோடி தேவாகள பிறப்பா. உரோமகூபககளிற பலகோடி ருஷிகளு  
ம மற்றுமுள்ள பல தேவாகளுஞ் சனிப்பார்களென்று வேதசிவாக  
மககளிற படிக்கப்பட்டுள்ளன.

### வாதுளாகம்.

காமேஸஸ்யஸஹஸராமஸாந மஜேஸஸ்யஸமுதபவ - மஜே  
ஸஸ்யஸஹஸராமஸாத் ருதரதேவஸமுதபவ: - ஏதமமஜேஸாகோட  
யம்ஸாத பரஹமவிஷ்ணுஸமுதபவ - தக்ஷிணாகபவோபரஹமா ஹ  
ரிவாமாகஸமபவ - ஹருதயாநிலருதரஸது ஸிவஸயஸிவஸஜ  
னாக: - நேதனோஷஸவயவாமோதவே ஸூராயஸோமாகநிலபவ: -  
ப்ராணவாயுஸமுதபந ருரோதனோலோதிஸபவ - ஆஸயேஜனூந  
ஸமுதபந கணேஸஸதுகளோதபவ: ஷ்ணமுகே ஹருதயேஜா  
தோ நரபௌதேவாஸஸமுதபவா: - பஞ்சாஸதகோடிதேவாஸ்ச ம  
ஜேஸாநகஸமுதபவா - ருஷ்யஸ்சததாகோடயோ ரோமகூபாத  
ஸமுதபவா - மநோநமநயாஸஸஹஸராமஸாத கௌரீஜாதம இதிஸ  
மருதம - ஸ்ரீஸஸாஸரஸவதிதூகா உமாஸைவபரபாததா- ஸஜேயே  
ஷ்டாசலக்ஷ்மீச ததைவாநயாஸசஸகதய: - ஏதாவை கோடிஸக்தி  
ஸ்ச கௌரீதேஹஸமுதபவா.

### அதர்வஸிகோபந்ஷித்தி

ப்ரஹமவிஷ்ணுருதரோதர ஸ்ஸமப்ரஸூயந்தே - நகாரண  
காரண துதயேய - ஸர்வைஸவரீயஸமநக. ஸமபூராகாஸமதயே

ब्रह्मविष्णुरुद्रैः । संप्रसूयन्ते । सकारणकारणं कर्तृ  
यः । सत्त्वैर्व्यस्यन्तः । संभूताकाशमद्यैः ॥ अद्वैतार्थोपनिषत्.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகோகதி கரோதிஸகலமஐகத-ஆஸதாயபரஹ்மனோ  
ரூபம் மகமாயாஸமபரவாதிதா - அநயாசஸகதிஸஸதவாடயா ஸஸ  
தாபயநிமேஐகத - பூதவாநாராயனோநநதோ ஜகநநாதோஜகநமய:-  
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறுநதரீஸகலமஐகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா  
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகோகதி: கரோதிஸகலமஐகத | அநாயபரஹ்மனோ  
மகமாயாஸமபரவாதிதா | அநயாசஸகதிஸஸதவாடயா ஸஸ  
தாபயநிமேஐகத - பூதவாநாராயனோநநதோ ஜகநநாதோஜகநமய:-  
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறுநதரீஸகலமஐகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா  
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ ||

கூர்மபுராணம்.

தமஸாகாவருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாணடஜம் - ஸதவேநஸாவ  
கமவிஷ்ணும நிராகுணதவேமஹேஸுவரம,

தமஸாகாவருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாணடஜம் | ஸதவேநஸாவ  
கமவிஷ்ணும நிராகுணதவேமஹேஸுவரம,

கூர்மபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிதநிராகரம - தஸ்யை  
வமாதயஸநிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிதநிராகரம | தஸ்யை  
வமாதயஸநிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

கூர்மபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிதநிராகரம - தஸ்யை  
வமாதயஸநிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

கஅசு

சிவபராக்கிரமம்

ஊம் லோகரக்ஷா தமீஸவர: - ஹ்ருதயாதகாலருதராகடம ஸாவஸ  
மஹாரகாரகம.

அநுசாஸனீக பர்வம்.

ஸபகபகவாஸுத்ரு: சர்வத்யாபிர்வய: | ஸீஸ்யத்யூதாங்கா  
புந்நுஸம் லீகஸம்பவம் | வாமபாஸ்யாஸ்துதாவிஷ்டம் லீகரக்ஷா  
சீர: | பூதயாஸ்கூலருதாப்யம் சர்வஸம்வரகாரகம் ||

மதங்கஸ்வேதஸமூத்தௌ பரஹ்மநாராயணவிமௌ-ஸ்காந்தம்  
தக்ஷிணாகபலோபரஹ்மா வாமதஸசஜநாததக லிங்கபுராணம்  
ஜாதோஹ்மஸ்யவாமாவகே பரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே - காளிகாக  
ண்டம் விஷ்ணுவாக்யம்.

மடங்கஸீதஸம்மாதே ப்ருந்நாராயணவிஷா || ஸ்லோகம் ||  
தக்ஷிணாங்கவோபுந்ந வாமதக்ஷிணவிஷா || ஸ்லோகம் ||  
பாலோபஸ்யவாமாங்கே ப்ருந்நைவாஸ்யதக்ஷிணே || காலிகாங்கம் ||

ஆதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹரி  
ஸந்தா தாகாலருதராகயோ நமஸ்தஸமைபிநாதினோ

அதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகதே ஸ்லோகம்: |  
ஸந்தா தாகாலருதராகயோ நமஸ்தஸமைபிநாதினோ ||

இதநிபாதி தியாபககசத கதபககந்தோஹம், சிவபெருமான்  
அநேககோடி பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை அவவவர்களின் பாஸவீககத  
தினரீகததினபொருட்டு அனுத்தன்மைநீதிசசிவமாந்தனமையரு  
ளதமது திருஅங்கத்தினிடத்தரசு இருட்டித்தது, மீண்டுத்தமமிடத்தில்  
ஒடுக்கிக்கொள்வர். “யாதேருதரபிதர்மருதாஸம்மங்கமேது,” என்

ஹம் கருநீ பரமாணதகின்படி, அததேவாகனைக் கறபன்களதோறும்  
சுருட்டித்தும், மீண்டுந் தமமிடத் தொடுகியும், தாமபிறப்பிலராய்,  
முமமூத்திமுத்தலாகிய தேவாகளுக்கும் பிறப்பட்டமாயத்தனிதூதிறப  
ராதலின, சிவபிரானைகபாதத்தரிமூத்தியெனப் பெயரெய்கினா

**காஞ்சிப் புராணம்**

“அப்பொக்கருளுமொருதாளுமப்பொதகமலவிழிமூனறும்  
படப்பாமபணிகதபுநானஞ்சுலபபடையுமேழிலையங்க  
விடபாலரியைவலததயனைமுநாற்கோடியுருத்திரனா  
நபபாறேறறியையையதுவடிவமுடனலமபிறக்கி

புகளறவிடப்பாறம்குதியினைப்புகளித்தலத்திறபுகளியினை  
யகவகாரத்தினுறுதனமாத்கினாயிறபொறியினவவறறைத  
தருதாளகுயயமுந்நிகளநலையிறபாரீரனவவளிவான  
மிகுஞ்சாவிழியினிடத்திரவிலென்கேழமதியைப்படைத்தருளி.

அடியினடங்குங்கீழலகமீனத துமடியினுறத்தோற்றி  
முடியினடங்குமேலலகமுழுதுமுடிப்பாலளித்தருளிப  
படியில்லக்ருணைப்பிழம்பாகிப்பரசுமடியாரகவீனககாயக  
கொடியமல்கோயரடடொதுககுங்கீழ்ண்பபெருமர்னிநுவுருவம்”

ஏகபாதத்நிழாததயேநம:

வ  
சிவமயம்.

திருச்சிறுமபலம்.

## ஐம்பத்தொன்றாவது தீரிபாத தீரிமூர் தீதி.

திவ்விய மனகள் ஸ்வரூப ராகிய சிவபெருமான மகேச்சரராக  
நின்று, தம்மிடத்திருந்து அகில புவனங்களைபும், அப்புவனனாதிபா  
களையும் முறையே தோற்றுவிதது, அததோற்றிய அடைவே தம்  
மிடத்தி லொடுக்கிக்கொளவா. அவ்வொடுக்கம் கித்தியமநையித்தியம்  
பிராகிருதம் ஆத்தியநதிகம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள்  
முதலிதூறிய நீத்தியம் எனபது ஆனமாக்கள அவாகட் கறுதியி  
ட்ட ஆபுனி னிறுதியில், தத்தவகாரணத் தொடுகருவதாம். இரண  
டாவதாகிய நையித்திகம் எனபது பிரமாவின துபகலகழிய, உலகஞ  
சலத்தால்மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் எனபது பிரமதே  
வனது காலவளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிராகிருதியில்  
ஒடுக்கமுறுதலாம். நான்காவதுவ கடைப்பட்டதுமான ஆத்தியநீதி  
கம் எனபது ஆன்மாக்கள விரிதே ஞானத்தினால் முத்தியடைதலாம்.

அவற்றை முதற் கூறிய கித்திய மென்பது வெளிப்படை.  
இரண்டாவதாகிய நையித்திகப் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன்  
துறதேவவருடமட்டும், சுவாக்க மத்திய பந்தல லோக மனைததும்  
முதலற, ஆழங்கதிராபரபி, கடலாற சூழப்பட்ட பூமியும், அதைச்  
சூழ்த்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி தீப்  
பொறிகளைச்சிந்தி அக்கினி தேவனுடன், கொல்லுந தொழிலசெய்யும்  
யமனைப்போலக் காலத்தோடு கலத்து, பூலோகம் புவாலோகம் சுவர்  
லோகம் மகலோகம் பாதலலோகம் முடிவுவகையினுள்ளசராசரமெல்  
லாவற்றையு மெரிப்பன், இங்ஙனம் செய்ததின் பின்னர் துறுவருஷம்



51. திருவடிகள்.

மேககூட்டங்களருழுமி யானைத்துகிகையினின்றும் நீசொரிதல  
போல நீததானாபொழிந்து மின்னி இடித்துச் சூரியஉஷணமுதலி  
யவற்றைத் தமமிடத் தொடுக்கிக்கொண்டு பெருமழை சொரியும்.  
இவ்வகைய நைமித்திகப்பிரளயகாலத்தில பிரமன யோகநீத்தினை  
செய்வன. இப்பிரளயத்தோடு கூடிய கற்பத்தை வராககற்ப மென  
வுங் கூறுவர்

பிராகிருதப்பிரளயத்தைச் சிறிதுவிரிப்பாம், பரமானுஇரண்  
டுகொண்டது அணு. அதுமூன்றுகொண்டது திரிசுரேணு. அது மூன்  
றுகொண்டது துடி. அது மூன்றுகொண்டது வேதை. அது மூன்று  
கொண்டது லவம். அது மூன்றுகொண்டது நிமிஷம். அது மூன்று  
கொண்டது கணம், அது ஐந்துகொண்டதுகாடடை. அது பதினைந்  
துகொண்டது வரு. அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல அல்லது  
கழிகை. அது இரண்டுகொண்டது முகூடத்தம். அது பதினைந்துகொ  
ண்டது பொழுது. அது இரண்டுகொண்டது நாள். அது பதினைந்து  
கொண்டது பட்சம். அது இரண்டுகொண்டது திங்கள். அது இரண்  
டுகொண்டது இருது. அது மூன்றுகொண்டது அயம். அதுஇரண்  
டுகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வரு  
டம் தூறுகொண்டது மாநாடா ஆயுளநாலம். மேற்கூறிய மாறுஷநாள  
முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோக்கு ஒருநாள். அவ்வகைத் திங்  
கள் பன்னிரண்டுகொண்டது தேவாகளுக்கு ஒருநாள். அவ்வகைய  
நாள்கள்கூடிய ஆண்டு பன்னீராயிரங் கழிந்தால், தேவாகளுக்கோ  
ணழியாம் நாவவகையுழி யாயிரஞ்சென்றால், பிரமனுக் கொருபகல்.  
இதற்குள் சுவாயம்பு - சுவாரோசிஷன் - உத்தமன் - தாமசன் - இவை  
தன் - சாகருஷன் - ஷவவச்சதன் - சூரியசாவாணி - தக்ஷசாவாணி -  
பிரமசாவாணி - தருமசாவாணி - உருத்திரசாவாணி - லாசசியன் -  
பெள - பன்னெனுப் பதினைரு மதுக்களும், விபசசித்து - கசார்தி -  
சிவி - மனோசன் - புராதன - மாவலி - அற்புதன் - சாகதி -  
விருடன் - இருதராமன் - திவற்பதி - என்னும் பதினைரு இந்

ராகளும் நீங்குவா- அப்பொழுது பிரமன் சிருட்டி நீங்கித் துஞ்சுவன். இவையே பிராகிருதப்பிரளயமென்பா. இத்தகைய பிரமா ஒருகோடிய நிறப்பின் திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகை விஷ்ணுவின் காலவ ளவை கழியின் விஷ்ணுவு மீறப்பா.

இவ்வாறிறாத பிரமவிஷ்ணுக்களும் உருத்திரரும் தாமதோன றிய அடைவே மகேச்சுரனிடத்தில லயமாவா அமமகேச்சுரரோ அனேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாயப் பிரமாண்டங்களை யெல்லாம் நெ றறிக் கண்ணாலெரித்து, அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின் அங கங்களைக் கருணையாலே, தமமிடத் தொடுக்கிக் கொள்வா பிரமா - விண்டு - உருத்திரனென்னு மியமூவரும் ஒடுங்கும் சமயத்து மகே சுவரொழுந்தருளிய அவசரம் தரிபாத தரிமூர்த்தமெனப்படும. அதா வது மூன்று பாதமூர்த்தினற முமமூர்த்திகளும் மகேசுவரரிடத்தில லயமாதலாகிய அவசரம் என வுணாக.

61 லலாப்பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே ஸயடப டெம எனபதற்குப் பிரமாணம்.

“யாதோவா இமாநீபுதாநீஜாயநதேயே நஜாதாநி ஜீவந்தியத் பர்யந்தயயிஸூ விஸந்திதத் விஜ்ஜஞா ஸஸவததபரஹம்” — சுருதி.

சிவஞானபோதம்.

முதற்குத்திரம - உதாரணம்.

“இலயிதத் தன்னின் லயிதத்தா மலத்தா  
லிலயிதத் வாறுளதா வேண்டு - மிலயிதத்  
தத்திதியி லெனன்னி னழியா ன்வையழிவ  
தத்திதியு மாகியுமா மாகு.”

தரிபாத தரிமூர்த்தயேநம





శ్రీ వేంకటేశ్వర స్వామి

சிவமயம்.  
திருச்சிற்றம்பலம்.

## ஐம்பத்திரண்டாவது ஏகபாத முர்த்தி.

குணமுதலிய உறுப்புகளினறி, கருத்தினுகெட்டாதாதிவண்  
ணமுங் குணமுயினறி மாறலாப்பொருளாய ஆகிமத்தியாகதரகித  
யசு சுயஞ்சோதியாயசு சாவானமாககளுந் தோ ஸயிகருமிடம்  
ள்ள சாக்ஷாதசிவபெருமான ஆனமாககளை ஆணவகேவலத்தி லமுந்  
தித் தமமையறியாது கிடப்பதை யறிந்துச் சத்தியைக் க்ஷோபித்து  
ஞானத்தை யுதிப்பித்து அவ்வானமாககளை ஆணவாதிமலபந்தங்களை  
கீழ்க்கித் திருவழியை யடையத் திருவுள்ளவகொண்டு சிருட்டியாதி  
யைக் கருதி, மீண்டும் படைத்தும், அவற்றைக்காததும், சங்கரித்தும்  
திரோபவித்தும், அதுககிரகித்தும் வராநிற்பா

சாவசமஹாரகாலத்திற் சத்தியில அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்  
காருண்யசத்தியாராம் தமயிடத்தொடுங்க, சிவபிரான ஒருவனோ அழி  
யாதிருந்தருளுவா, எனவே சிவாகமாதிபுராணங்கள் பரதிபாதிக்கும்.  
இவனோ சாவகாருண்யராகிய பகவான், அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும்  
முதற்காரணா, பிரணவவாசசியா; பாககபகவத் சப்தவாசசியா; இவ  
னோ தனிப்பொருளாய நிற்பவா. இவற்றைப்பின்வரும் உபகிடதாதி  
முஹாவாகியவர்கள் வெளிப்படுத்தும்.

ஸருதி வாக்கியங்கள்.

ஈஸாநஸ்ஸஐகோருதர: | ஸிவஏவகேவல. | ஏகஏவருத்ரோநத்  
வீதியயாஹஸ்தே | த்யாவாபூமிஜகயக்தேவஏக: | ஸஹிவஐகோதே  
வ: | தமேகமபுருஷம்ருத்ரம் | யஐகோருதரஉசயதே | ஏக்மேவாத்

விதியயமப்ரஹ்ம | ஸாவோவைருதர | வீரவாதிகோருதரோமஹரு  
ஷி | ய.பரஸஸமஜேஸுவர.

கூகாநஸ்பக்ஷீருட்ரு: || கீவவக்ஷீவல: || வக்ஷீவருட்ருநவ்யூய  
தக்ஷீ | த்யுவாஹுமீவநயக்ஷீவக்ஷீ || ஸகீவக்ஷீவக்ஷீ || தக்ஷீவருட்ரு  
ட்ரு: || யவக்ஷீருட்ருவக்ஷீ || வக்ஷீவாநவ்யூயவக்ஷீ || ஸக்ஷீவருட்ரு: || வ  
கூகாநஸ்பக்ஷீருட்ரு: || யவக்ஷீருட்ருவக்ஷீ || யவக்ஷீருட்ரு: ||

இதயாதிப பிரமாணங்களால், பகவானாக வுள்ள சிவபூததி  
யை தனித்து நிற்பவ னொருவன், எஞ்சிய இமையவாகடரு முதலவ  
னொருவன் பெறப்பட்டது. இனி பகவத சபதவாசசிய னொன்பதற்குப்  
பிரமாணம் கூறுவா பகவா னொன்பது அறுகுணசெவ்வொன்ப  
பொருளாகும்.

அவையாவன,

“ஸாவாயஸயமுகரஸய வீரயஸயஸரஸப்ரிய - ஜ்ஞாநவைராகய  
யோஸஸைசவஷ்ணணுமபக இதிரித” - இததகையீ அறுகுணங்களும்  
சிவபெருமானாகருளானவை. எவ்வாறெனின், ஸவேதாஸவதரோபநி  
ஷிதது. “தமீஸவரானும பரமமஜேஸுவரம்” என்றும், “ஸாவஸ  
யபரபுமீஸாநம்” என்றும், தைத்திரீயகம் “ய:பரஸஸமஜேஸுவர,  
என்றும், அதாவஸிரஸம் “ஸாவஸவாயஸமபந:ஸரபு.” என்றும்,  
ஸௌபதிகபாவததில, கண்ணனவாககியம் “தூநமஸதேவமதேவா  
கார ஸாவஸேஸவரமவயயம்.” என்றும், சிவநாமங்களில், “ஸாந:  
ஸா: ஸாவர, மஜேஸுவர” என்றும் போகத பிரமாணங்களால், எல  
லாமுடைமைக் குணமுடையான சிவபிரானொன்பதும், இப்பகவானை  
யுபாசித்தே மறந்ததேவாகள ஐகவரியாதி சம்பத்துகளைப் பெற்றா  
ர்களென்பதும் விளங்குகின்றது.

இனி வீரயன் என்பதற்கு, ஸ்ருதி “மருகக்ஷீமமுபிஷித்தமு  
க்ஷீ” என்று கூறிய உக்ஷீபத்ததால் வீரயனென்ப பெறப்பட்டது.

பாகவதம் சதூததஸகநதம் பிரமஸூகதிக்யம் “நாஹம்நயஜ்ஞாநசய  
ஸயபூயம்-யேதேஜோவாஜாமுதரணம்- விது பரமானம்பல  
வீரயயோவா-தஸயாதமதமதரஸூததபிதிதஸேத” என்றும், ஸ்ரு  
தி “நஸநசாஸநஸிவஹிகேவஸு” என்றும், காட்டிய பிரமாணக  
ளால யசோகுணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. “அதவாசேஷக்ஸ்  
யாண குணைககணஸாவர ஸிவஇதயுசயதேஸதபி: ஸிவததவாராதவே  
திபி என்றும், இராமாயணம் “ஸரீமத:ஸிநிகண்டஸயகோதிரஹிதரதி  
கரமா” என்றும், ருக்வேதம் “ஸரோஷ்டஜாதஸயருத்ரஸ்ய ஸரியாஸி  
தபஸத மஸதபநாஃவஜரபாஹே” என்றும், விளக்கிய பிரமாணங்க  
ளால ஐசுவாயமுடைமையும் யசோகுண முடைமையும், அநந்த கல  
யாணகுணமுடைமையும் நாட்டப்பட்டது ஸவேதாஸவதரோபசிஷ  
த்து “ஏநாவருதம் ஸதயமிதம் ஸாவஜ்ஞ: காலகாலோருணீஸாவவித  
யய” என்பதாற் செலவமுடைமையும் ஞானவைராகதிக்யமுடைமை  
யும் சாற்றப்பட்டது பின்னும் கூாமபுராணம் “யஸதுயோகம்ததா  
மோக்ஷ மிசசேதஜ்ஞாநமுததமம் ஸோதயேதவை விருபாக்ஷம்”  
என்றும், ஸமிருதி “ஸாவராதாதஜாநமீப்ஸேத” என்றும் கோமா  
ரிசபதம் வைராகயருணததைககூற்றிற் பாகவதம் அஷ்டமஸகந்தம்  
“விரக்தஸதவதருதேபுமா” என்றும் இவ்வாறு ஷாட்ருணயஸம்  
பததியும் சிவபிரானிடத்தே அநநயசாதாரணமா யுள்ளன.

ஆனநியம் மந்தரோபசிஷத்து “தாமாவஹம்பாபநரம்பகே  
ஸ” என்றும், வேறோ மந்தரம் “ஸாவாநஸிரோக்ரீவ: ஸாவபூத  
ருஹாஸய: ஸாவவயாபீஸபகவாந் தஸமாதஸாவகத:ஸிவ:” என்றும்  
பகவதஸப்தவாசசியம் சீராததேசிக்கப்பட்டது. இனிச சிவபிரானே  
பிரணவாசசியமொன்பதைவிளக்குவாம். ஸ்ருதி “யோவேதாதேளஸ்வ  
ர:பரோக்த:” என்று பிரணவசப்தவாச்சிபததுவம் மஹேஸ்வராக  
சிஷ்டமாய்த தெரிவித்தது. பின்னும் ஸ்ருதி “ப்ரஹ்மாஸிவோமே  
அஸ்துஸதாஸிவோம்” என்றும், விளக புராணம் “ப்ரணவோ  
வாசகஸ்தஸ்ய ஸிகஸ்யபரமாதமக:” என்றும், ஆதித்யபுராணம்





உ  
சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

## ஐம்பத்துமூன்றாவது கௌரீவரப்த மூர்த்தி.

மத்தரபர்வதமானது மஹாதேவனானோககிப பலகாலம் தவ  
ஞ்செய்து, அப்பரம்பதி தன்னிடம் வாழுமபடி வரம்பெற்றமையால்  
சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதில் சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனா.  
அவ்வாற்றுகளையில் அம்சவாகனஞ்சிய அலரோனை நோக்கி அநேக  
நாள் அருந்தவ மாற்றிய அகரஞ்செய்த உமையமமையா உடலி  
னின் றுதித்த ஒரு பெண்ணால் உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொரு  
வராலும் இறவாதிருக்க வரமேற்று இமயவரை யலைத்து வந்தன  
அந்த அவதியை யகற்ற வழியாதென்று வருந்திக் கருதியமலரோன  
மத்தர மடைந்த எம் பிராணைப்பணிந்து “இறைவனே! இமய  
வல்லியாகிய எமதனையிடம் ஓர் கன்னியைத் தோற்றுவீர்தது அவ  
வகரனை யழிக்கவேணமே” என விண்ணப்பிக்க, இறைவா அவ்வா  
றே யாகுக” என்று விடையளித்த தனுப்பினா.

பின்னா கானகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாததியாயாய்த்  
தேவியாரைத் திருநோக்கஞ்செய்து “ஏ காளிவருக” என, இறைவி  
“கருப்புவில்லியாகிய காமனைக்காய்கது கலலாடையுஞ் சடைமுடியுந்  
தரித்த கடவுளாயகா! தேவரீ ரிவவாறு திருவாய்மலாந்தது யாதுகா  
ரணம்? விருப்பில்லாமனைவி மகளிருட்பதடியால் ளாதவின், இக்கா  
ருருமீங்கிக் கவுரியாம் வண்ணம் கருணைபூத் தருன்க” என்று, கண்ணி  
ணையில் முத்துக்கள்போல் நீர்த்துளிகள் சிந்தினன். கருணாமூர்த்தி  
பெண்ணே! சர்வான்மர்க்களையும் காத்தலே நமது கடனாதவின் ஓர்



63. செளவாப் ப முத்தி



கருமப்பொருட்டாய் இவ்வாறுகழறினோம். மனங்கலங்கற்க. அதனைப் பின்னரறிவாய” எனத்திருவாய மலாநதருள், அம்பிகை அண்ணலை வலமவந்தபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலை யடைநது, ஆறு கோர் சிவலிங்கப்பிரதிடைசெய்து, ஆகமவிதிவழாது பூசித்து அருந்தவத்திருந்தனள்.

அகரா செய்யுந்நிமையில் அவதிப்படும அந்தரத்தவா, சதுரமுனை முதலாகக்கொண்டு, சாமபவிபால வந்து சரீஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து “தாயே ! தமது திருமேனியி னின்றோர் சத்தியை யுதிப்பித்து, தானவா குழாத்தடைச்ச சங்கரித்து, வானவருக் கருளவழங்கவேணும்” எனப் பிரார்த்தித்துக் காததிருந்தனா. மலையரச புத்திரியா ராகியவிலை, மஹாதேவரது திருவருளாற் கௌரநிறமாகவரலஞ் சமீபித்தது. அப்பொழுது அன்னையா தமது காளகிறத்தை விலக்க, அதுவே துர்க்கையென்னுஞ் சத்தியாயப் பிரமஞாக்கொடுக்கப்பட்ட சிங்கவாகனமேறி உமையம்மையா கட்டளைப்படி நிருத்தாக்கொன்று விந்திரியில் வீற்றிருக்கின்றனள். பரமேசகவரியா புராரியின திருவருளாற் பொன்னிறமுறறுக் கௌரியென்னும் பெயாபெற்று, மந்தரமலையை யடைந்தனர். திருநந்திதேவா முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத் திருச்சநதிநாததினுட்சென்று சிவபிரானைச் சேவித்துத் திருக்கரங் கூப்பிடுகின்றனா. மகையைத் தமது செங்கையா கெடுத்ததுச் சங்கரர் தமது திருத்தொடைமீதி விருத்தினா.

சிவபெருமானோர்க்கி உமையம்மையா தமது கருமைகிறத் தாலெய்திய காளியென்னும் பெயாநீங்கிப், பொன்னிறமாகிய திருமேனியும் கௌரியென்னுங் காரணத் திருநாமமுமெய்தக் கையேற்றுச் சந்திரியில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரிவர்ப்த மூர்த்தமெனப்படும்.

கௌரிவர்ப்த மூர்த்தபேரம் :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

ஐம்பத்துநான்காவது.

சக்தாநஸ்வரூபமூர்த்தி



உலகமுழுவதும் ஓரோ செங்கோலினு லரசுபுரிந்துவந்த துபன் எனனும் மனனன காரணமாகத் திருமால், தந்திமுநீகரை யெதிர்த்துச் சமாபுரிந்து சகிக்கமுடியாராய்த் தமது சகராயுத்ததை அமமுநி புங்கவனமேலு பிரயோகிக்க, அது அமமுநி சிரோஷ்டரது வசசிர யாக்கையிறறுகி வாயமடிந்து மீண்டது. அதுகண்ட அசுத்தன் அச சமுறறு, மாயாரூபமொன்று தன் போலுண்டு செயதனன். முநீவா முனிர்து தமது காறபெருவிரலை யுசைக்க கண்ககிலலாத விண்டு மூர்த்திகள் வெளியே தோன்றினா அத்தொல அவா தவவலி மிருந்த வொன்றும், அவனா வெவலததக்கவலலமை தன்னிடத் திலலையென றும் சாங்கன தெரிந்து, அமமுநிவரைச் சரணசெய்து மீண்டு தன்னுடன போந்தவானவரை நோக்கி, “யானதீயரைச்செருத்து உலகை ப்புரக்குந் திதிகடவுளாதலின, என்க கித்தகைய சகரம் இன்றி யமையாதது, இதுபோல யேறொன்று யாண்டிப்பெறுவேன்” எனறி சைத்துவருந்த, இமையவா “சலந்தரன்னென்னுந் தானவத் தலைவனைச் சககரண சுககரிக்குமாறு திருவடியாறநீறி கிருமித்த சதரிசன மென்னுஞ் சக்கரப்படை அமமகாதேவன பாதுளனது” என மறுமாற்றங் கூறினர்.

அதுகேட்ட திருமால் கிந்தை கனித்துச்சிவாச்சரியா வதனையடைவேனென றுள்ளததமைத்தது, ஓர் சிவலிங்கக்குரியை ன்தாபித்துப் பாசுபத் விரதம்யூண்டு சற்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமாலுக்கு, தேவங்கள் யூசைக்குரிய உபகரணங்களைச்



பெரிய கோயிலில் வைகுண்ட மூர்த்தி.

சித்தஞ் செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நா  
டோறும் பவன் முதலிய திருநாமங்களோடு அருச்சிக்கத் தொடன  
கினா. அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையிற் பத்திவலையிற் படுவோராகிய ப  
ரமேசுரன அவர்தனபின் முகிசசியை ஆகலி குழந்த அவனிமாக  
கட கரிவிகக் ஆயிரங் கமலத்தில ஒரு சலசத்தை மறைவாக்கினா.  
விண்டு வுணராராகிப் பண்டுபோல பவனமுதலிய சகஸ்திரத் திருநா  
மங்களுயோதி ஓய்வொரு கஞ்சமாகவெடுத்த பூசிதலுந் து கடை  
சியில ஓர் திருநாப் கிறகு மலர் காணுராய “ இத்தென்னையாளாக  
வுடையார் திருவினய டு” எனறெண்ணி, தமது பூசை முடபெப  
டாவண்ணம் விழிப்பினறைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து  
அருச்சித்து முடித்து ஆனந்தக்கடலு ளமுந்நினா

உடனே பிறைசூடியபெருந்தகையா களிசூர்தவராசிச்சோ  
திமயமான பேருருவுடன் தெரிசுனநர, திருமால் அட்டாவகப்பரு  
சாகமாகப் பலமுறை பணிந்து வேதவாக்கியங்களாற்றித்தித்துக்கை  
பேற்று நிற்க, கருணைகளால் “கமலக்கேளவ! உனது பூசைக்கு மன  
ங்களித்தோம் உனது கண்ணையளித்தோம் கமலக்கண்ணன் என  
நாம் மடையக்கடவாய” என்று திருவாயமலர்ந்து தமது திருக்கரத்  
திலிருந்த கந்தரிசனம் எனனுஞ் சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதஞ்செய்து  
தத்தகைய வலியிராயினும் கண்ணை யெதிராத்தோனா இஃது இமை  
யளவிறு கொலலும் ஆற்றலுடைய தென்றநக கிரகித்தனா. திருமா  
ல இவ்வரங்கனையும் சதரிசனத்தையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து  
அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆராதபாஷ்பஞ்சிதப் பலவகையாகப்  
பாடி ஆரத்தக்கடத்தாடி எம்பெருமானது திருவடியை முடியிற்குடி  
வைருந்தத்தநாடி இடையருச சிவபகதியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

### ஸ்காந்தபூரணம்

ததிகோலிஜிதஸ்தவமஸ்கராமேஸமருதகண:-கணயமாலுப்பி  
ரஸி கதமத்தவினம்ருதமதவயா - சக்ரமலிகரமஸாஹாயயம்சக்ரபா  
னைதவப்ரியம்-குத:கருத0தேநயச்சதவ யாததபிவிஸமருதம்.

దధిచినానిర్జితస్తవ్యంసంగ్రామేనమరుద్ధణః | కంఠూయమానశ్శిరసే  
కథంతద్విస్తృతంత్యయా | చక్రంవిక్రమసాహాయ్యం చక్రపాడేతవత్రియం |  
కుతఃకృతంలేనయచ్చత్వయాతదపివస్తృతం ||

ஆதீத்ய புராணம்.

ஸுதாஸநாக்யம்யசக்ரமஸ்தவாஸதகதம்ஹரி ! மஹாதேவா  
த்பகவதஸஸுதததத்வக்ருமாஹஸி ! இதயாதி ! ஹிமவதபாவதமகதவா  
பூஜ்யாமாஸஸநக்ரம் விஹகததரபரதிஷ்டாபயஸநாப்யககதோதஸை  
ஸஸாஸை : ஸ்ருதபுஷ்போஹரிஸததரகிமிததவிதிநிநதயந ஜஞா  
தவாஸ்வநேதாமுததருதய ஸாவததராவஸமபநம் பூஜ்யாமாஸதே  
ஸேஸம் ! இதயாதி ! ஏவமுகதவாததௌசக்ரமஸஸுதயாயுதஸமபர  
பம் நேதாஞ்சபதமஸதருஸஸிஷணபேபரபவிஷணவே ஸோகேது  
புண்டரீகாக்ஷஇதிக்யாதிஸகதோஹரி ! இதயாதி ! மயிபகதிதருடா  
விஷ்ணோபவிஷ்யதிதவாகக ஆஜ்ஜேயஸதரிஷா ஸோகேஷாஸமதபரஸா  
தாத்தவிஷ்யஸி.

ఆదిత్యపురాణం.

సుదశనాభ్యంతయచ్చక్రంబద్ధవాంస్తత్కథంసారిః । మహాదేవాద్భగ  
వతస్సుతతద్వక్తు మహానీ । ఇత్యాది । హిమవత్పర్వతంగత్వా పూజయా  
మాసశంకరం । లింగంతత్ర ప్రతిష్ఠాప్యన్నాపగంధోదకైశ్శుభైః । హృత  
పుష్పేహరిస్తత్ర కిమిదంత్యితిచింతయత్ । జ్ఞాత్వాస్వనేత్రముద్భృత్యసర్వతం  
త్రావలంబనం । పూజయామాసదేశేణం । ఇత్యాది । ఏవమత్రాప్యదదౌ  
చక్రం సూర్యాయుతసమప్రభం । నేత్రంచపద్మసమ్యశంవిష్ణుఃప్రభావిష్ణుః  
లోకేశుపుండరీకాక్షః ఇతిభ్యాశింగతోహారిః । ఇత్యాది । మయిభక్తివ్యక  
తావిష్ణుభావిద్యుతితవాసఘః । ఆశ్రయశ్రీమహాలోకేమహాత్రసాదాద్భవిష్యసి॥

**வாழ்வுப் புரட்சி.**

அதாப்யேதயஜக்ச்சாதமஸஹஸ்ரபிரஸம்ஸிபம்-ஆராதயாமாஸ  
ஹி: ஸ்வயமாத்மாமாத்மகா-ஸாங்கவெர்லுஸஹஸ்ரத்வாதாங்குஷ்

டேதஸ்திவாந்-தத: ப்ரீதோஹர: ப்ராதாதவிஷ்ணவேதுவரம்பரம்-  
பரதயஸ்துஹைஸ்துமிததவியசக்ரமஸுதாஸந0 ! பரதேஸாந்தர  
ம! அமோகஏஷோமரராஜபூஜீதோ-ஹருதோமயாநேதரகதஸ்தபோ  
பலாத.

வாமஸபுராணம்.

அஹ்யேத்யஜகந்நாஹம் சமஸ்சிரஸஹிஹம் | அராஹயாமாஸமா  
ரி:ஸ்யமாதுநமாதுநா | ஸாங்கவகாஸமாஸ்யுமாபாங்குஸ்தேநதஸ்தி  
வாக | தத:ப்ரீதோஹர:ப்ராதா திஷ்டுமகுவரஹம் | ப்ரத்யுக்ருதேதஸம்  
ப்ரீதுதிவ்யசக்ரம்சுததததத | ப்ரதேஸாந்தரம் | அமோஹு:ப்ரமரகா  
பூஜீதோஹ்யு:மயாநேதரகதஸ்தபோபலாத ||

ஹரதத்தி வாக்கியம்.

காயதரீவலபதவாததஸரதததயஸ்தாபிதாராதிததவாக செள  
ணா : ஹைலாஸயாதராவரதமுதிததயாபிஷ்டஸநதா நதாநாந்நேதரோ  
ணஸ்தேஸநகநதஸரதததமலோ விஷ்ணுநாபூஜிததவாததஸமைசக்ர  
பரதாநாதபிசபக பதிஸஸாவதேவபரகருஷ்ட :

காயதரீவலபதவாததஸரதததயஸ்தாபிதாராதிததவாக செள  
ணா : ஹைலாஸயாதராவரதமுதிததயாபிஷ்டஸநதா நதாநாந்நேதரோ  
ணஸ்தேஸநகநதஸரதததமலோ விஷ்ணுநாபூஜிததவாததஸமைசக்ர  
பரதாநாதபிசபக பதிஸஸாவதேவபரகருஷ்ட :

அவதாரகோவததிலே ததிசுருகிலர் மஹிமையை அறியாமையால்  
அவாபேரில திருமால் பிரயோகித்த சகரம் கூட மழுங்கித் திரு  
ம்பிய தாதவின, அதற்குப் பிரதியாகச் சிவபிரானை யருச்சித்துப் பெ  
ருவலியமைந்த ஸுதரிஸகத்தைப் பெற்றனானபதற்கு, அங்கிசில  
ப்ரமாணம் காட்டினும், ஆனால் விஷ்ணுஇராமகிருஷ்ணாதி அவதார  
ங்கினிலே மட்டும் சிவார்ச்சனை இயற்றினார அல்லது அவதாரகோவ

మలలాత శ్చితి కాలతతమ శివబ్రూత సెయతుగ్గణారా ంనం పరియా  
 లోశికక్రమపక్షతతిల, శివపిరాన ప్రితితనోనఱుమ వరతనోనఱుమ,  
 తిరుమాలే ప్రితక్రమ శివవరలపత మహా'నోనఱుమ తేరియవేణమెం.  
 అవఱిరక్రశ శివ నియాయ క్కాడమివోమ

నృక్వేదమ్.

తవసరియేమనోతొ త్తూలునతేరుతరయ తతేణ్ణిమసానుశితరమ  
 పతమయతవిషణ్ణేరుపమనయతాయితేన.

ఋగ్వేదం.

తవశ్రియేమరులో దుఃఖయం తుద్రయ త్తేజనిమచారుచిత్రం పదం  
 యద్విష్ణురుపమనృథాయ శ్చన ॥

పరాసరాపురాణమ్ శ్చోడసాత్తయాయమ్.

గోతరలీనకమమహావిషణ్ణాడ తేయాశానుగ్రినామయ - శానుగ్రి  
 తరమణుమపయాశయలపతవారపరమపతం - సాశనకృమీణుణుమాకయాతా  
 మహావిషణ్ణేణుశతువలలపా - యసయలికమణుమపయాశయ సుబ్రుణు  
 సావశేతనె. - ంనం పిరతిపాతిక్రమ వేతపురాణ వాకతియకగిల  
 శ్చితివిషణ్ణువేనఱుమ మహా'నకృమి యెనఱుమ ఉఱపపడతాకె  
 యాల అవతారానకగిల మడమిలలమల, అనతరమ అశశతన అరణ్ణి  
 యరేయార. పారతం తురేణపావతతిల వియాసారవతతామణు  
 వాతతతిలం వరాహపురాణతతిలం ఇణ్ణుం పల ఇడకగిలం  
 పిరమాణ ఇకగిల విణ్ణతిక కిడకగిలఱుం. విణ్ణతారపయతతిరక్రవేరువి  
 వితితరమ.

పరాశరపురాణం.

రాత్రులింగం మహావిష్ణుభక్త్యా చారుశివామయం | చారుచిత్రం  
 మహాచక్రబాహుః పరమంపదం | సాచలక్షీస్సమాఖ్యా శామహావిష్ణు  
 వల్లభా | యస్యలింగంసమహాచక్రసమాఖ్యః సర్వచేతనైః ॥

இனி அவா ததீசிமுகிவா மேற்பிரயோகிதத சக்ராயுதம் பண்டைக்காலத்தி லபபதமநாமனுநு எவவாறு கிடைத்தது எனபதை பபறியுஞ் சிறிது ஈணடுகூற வேணடுவ தாயிற்று.

அகரா தொஃதரவைச சகியாத தேவா வேணடுகோளுக கிரவகி அவாகணைச்சகுகரிககத்தகக ஓர் ஆயுதம் தனகரு வேணடுமென்று கருதிய திருமால இமயமலைச்சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப பிரதிடஸைசெயது நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தரமணா மலர்களால் அநேக காலம் சிவாரசனை செயதுவந்தனா. ஒருநாள் உமாபதி அவா பத்திமுதிராசசியைப் பரிசோதிக்குமபடி படிமமொன்று மறைக்க, மாதவன் தனகண்ணெனைதைக கமலமாகப் பாவித்து அருச்சித்தனா. அப்பொழுது அருளவளளவ இடபாநுடராயத தரிசனந்தந்த ஓர் சக்கராயத முதவியிதனூ அசுரனா யழித்தி எனறருளி, கண்ணையும் முனபோறகடாங்கித்துச செந்நாமமாக கண்ணெனப்பெயருங் கொடுத்தனுப்பினொன ஆகித்தபுராணத்திற படிக்கப்பட்டுளது.

முனனோ ஆத்தியநதிகப் பிரளயமகனற சிறிதுகாலத்தில் பரமேஸ்வரா மீனமெ பிரபஞ்ச கிரமாணத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு அபராகருத பராகருதஸருஷ்டிகள் சிறிதுசெயது பிரமவிஷ்ணுகளைப் பிறப்பித்து, “நீவகளிருவருங் கிரமமாகச்சிருட்டி ஸ்திதிகாததாக ளா யிருவகள்” எனத் திருவாயமலாந்தருவினா. அப்பொழுது விஷ்ணுவிலலாப்பணிந்த “சுயம்பிரகாசா ! துஷ்ட நிவாரணத்தினபொருட்டுத் தருதியான ஆயுதமொன்றைத் தயவு செயதருளவேண்டும்” என விண்ணப்பித்துக் கொண்டனா சிவபிரான அவவாதே தமது தேதர தரயததாவ ஸூர்ய ஸோமாகரிகளின் தேஜஸு பொருத்திய சக்ரமொன்று கிருமித்து அதனாலேயே கதைபொன்று பிறப்பித்தக் கொடுத்தனா. அப்பொழுது பகதத்திவிருந்த பராசத்தியாகிய உமா பிராட்டியா தமது திருமுகத்தினால் ஓர் சக்தித் திருநேதிரத்தினால் ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து, அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இ



ருகரத்துடன் நூதனமாக இரண்டத தங்கனையுமுண்டுசெய்து பிரசாதித்தனா. இச்சரிதம் ஸ்கந்தருக்கும் அகஸ்திய முநிவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் ஈரநஸம்வரிதை.

இத்யுத்தோபகவாஸாஸோதமரிணாவிஸவமுாதநிநா | தமாஹமே  
கநாதேநஸாவேணஹரமிஸவர: | ஆபுதம்சாஸயதாஸயாமிதபோவிக  
நாபதுத்தயே! தேவாரீணாஸமஹதயைரக்ஷாயைஜகதாமிஹா | இ  
தயுகதவாபகவாஸவிஷ்ணுதேவதேவஉமாபதி! ஏகாகரமநஸாதயாநம  
கமதபரமேஸ்வர: | தயாயதஸதஸயதேவஸ்யபரா துராஸீத்தமோறு  
தமிஸாராநேதரதரயாதஸய ஸஹஸ்ராதிதயஸநநிபம் | அகநேஸூ  
யா சசஸோமாசசதநமயாலலோசநதரயாத | தரிதேஜோமயமதயுகர  
மஜனூநாஸதரமவஜரபஜரம | நாபௌஸோமாமருதமயோஹயோ  
ஷு பகவானரவி | பராஸுதேஷுபகவாநகரிசகரஸயஸயாசசிவா  
தவந:—ஸசக்ரமதிமாநபூதவாகிரோமீதயபாஷத | க்ருதாஜ்ஜலிக  
ரஸ்தஸ்தௌபஹுபாஹுஸதரிஸோசன. | தஸகரமபாணிகாலமப்  
யவிஷ்ணவேபரததௌஸிவ. | விஷ்ணோவைகக்ஷிணமபாஹுமப  
ஜத்ஸோபிஹாவித: | ததோதேவஸயஸைஸமபோகதாகக்ராதவி  
நிஸ்ஸருதா | ஸததயதாபஹராகோராஸாவரதநவிசிதரிதா | ஷட்  
சாஸதரூபினீதிவயாஷடதாராஸதரிஸவருபினீ | ஆஜ்ஞப்தாஸம்  
புநாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸரிதா | வாமமாஸரிதயஸைபாஹுஸி  
ஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத | ததோதேவீஜகததாதரிபவாரீஸாபரா  
த்பரா ஸிவாவகஸாஸிதாதத்யௌ விஷ்ணோரடேஸாஸஜ்ஞயா |  
தஸ்யாவத்தராத்ஸமுத்பந்ந: ஸககராஜ்ஜஸாஸிபரப: | ஸாவதேவம  
ய:ஸாநத:ஸாவஸதருசிபர்ஹண: | ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவயா  
விஷ்ணோபாஸ்யமதாகமத | தேவயாகேதரதஸமுத்பந்நமம்புஜா  
ஸாபரபம்ஸாபம் | ரமாலயமகோஹாரி ஸர்வலோகவிபூஷணம் |  
தஞ்சலிஷ்ணுமஹாத்மாஹாஜ்ஞயாபத்மமுததமம் | ஸமாஸ்யேத்  
ததோவிஷ்ணுர்விஸ்வயம்பரமம்பயௌ | பூர்வம்தத்திபுஜோவிஷ்

ஐராகதாஸ்க்ரஞ்சஹர்ஷிதஃ | ததாரஸம்புநாஜ்ஞப்த : ஸதுசித்தாம  
வாபஹ | தவிபுஜோஹஸ்கதமதவதய ஆபுதாநாமசதுஷ்டயம் | தரி  
ஷயாமயமபயாதததாவுபௌஸகாமபுஜாவபி | ஏவஞ்சிந்ததஸ்தஸ  
யவிஷ்ணோ தேவயா.பரஸாதத . — பராதுராஸ்தாம கொளபீடுள  
தாபயாந்தௌசாபயதாரயத | ததோவிஷ்ணு : பரஸநாதமாஸ்க்  
சக்ரகதாதர . | நமஸகருதயஸிவஸுராதம கருதாதோஸயிதயபா  
ஷத ! ததோஜலதகம்பீரகோஷேணபகவாநஸிவ : ! விஷ்ணுமாஹம  
ஹாதமாஸ்கருதாதோ ஸீத்ரிகேஸவ இதயுத்தவாமதாததேதேவ : ப  
ரமாதமாஸதாஸிவ . ||

ஸ்காந்தபுராணம்.

ఇత్యుక్తిభగవాన్ శర్వోహరిః విశ్వమూర్తినా | తమాహమేభు  
నాదేన సర్వేణహరిమీశ్వరం . | ఆయుధంచాస్యదాస్యామి తపోఽపహ్నాపను  
త్రయే | దేవార్తాంచసంహత్యైర్తామైజగతామహ . | ఇత్యుక్త్వా భగవా  
న్విష్ణుంచేవ దేవఉమాపతిః . | ఏకాగ్రమనసాధ్యానమగమత్పరమేశ్వరః . |  
ధ్యాయతస్తస్యదేవస్య ప్రాదురాసీత్ మనుదం . | చారునేత్రత్రయాద  
స్య సహస్రాదిత్యసన్నిభం . | అగ్నిఃసూర్యాచ్ఛసోమోచ్ఛసన్తయాలోచన  
త్రయాత్ . | త్రితేజోమయమత్యుగ్రంజ్ఞానాశ్రుంపజపంజరం . | నాభోసో  
మమృతమయో హ్యారేషుభగవాన్రవిః . | ప్రాంతేషుభగవాన్గిశ్చ త్ర  
స్యస్యాచ్ఛివాత్తనః . | సచక్రంమతిమాకథూత్వా కింకరోమీత్యభావత . |  
కృతాండలికరస్తస్థా బహుబాహు శ్రీలోచనః . | తంచక్రంపాణినాలంబ్య  
విష్ణువేదప్రదదాశివః . | విష్ణురైవదక్షిణంబాహు మభజన్సరిహషికః | త  
తోదేవస్యవైశంభోగవాదాగ్రాద్వినిస్సృతః | దైత్యదహకహరాక్షౌరా  
సర్వరత్నవిచిత్రతా . | షట్పాశ్రురూపిణీదివ్యా షడ్ధారా శ్రీస్వరూపిణీ . |  
ఆక్షప్తాశంభునాచాపి విష్ణుమేవసమాక్రతా . | వామమాక్రత్య వైవాహికం  
విష్ణుస్తస్యస్థితాభవత్ . | తతోదేవీజగద్ధాత్రి భవానీసాపరాత్పరా . | శి  
వాఽకస్సంస్థితాదధౌ విష్ణోరధేశసంజ్ఞయా . | తస్యోవక్త్రోత్సముత్పన్నః

శంఖరాజశ్శక్తిప్రభః । సర్వదేవమయఃశాంతః సర్వశత్రునిబహుళః । సో  
ప్యాజ్ఞస్తప్తసూదేవ్యావిష్ణోఃపాశ్వేమధాగమత్ । దేవ్యానేత్రాత్సము  
త్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభం । రమాలయమనోహరి సర్వలోకవిభూషణం ।  
తంచవిష్ణుంమహాత్మానమాజ్ఞాయాపద్మముత్తమం । సమాశ్రయేత్తత్త్విష్ణు  
ర్విస్తయంపరమయయా । పూర్వంతుద్విభుజోవిష్ణుగేదాంచక్రంచహ  
షితః । దధారశంభునాజ్ఞప్తః సతుచితామవాపహ । ద్విభుజోహుతభంత్య  
ద్య ఆయుధానాంచతుష్టయం । ధరిష్యామ్యంబయాదత్రా వృథౌశంఖాంబు  
జావప్సీనివందితయః । స్రస్యవిష్ణోఃదేవ్యాఃప్రసాదతః । ప్రాదురాస్తాంకరా  
వీనాతాభ్యాంత్రచాభ్యధారయత్ । తతోవిష్ణుఃప్రసన్నాత్త్రాంఖచక్రగదా  
ధరః । నమస్కృత్యేవంశాంతం కృతార్థోస్తీత్యభాషత్ । తతోజలదగం  
భీరఘోషేణభగవాన్కచ్ఛవః । విష్ణుమాహమహత్తానంకృతార్థోసతికేశవః ।  
ఇత్యుక్త్వాచత్రధాదేవః పరమాత్మానదాశివః ॥

சாண டெடெத துதகரித்த பிரபல பிரமாணத்தானே இருமால் ஆதிகாலத்திலேயே சிவாநுகரிகத்தால், சகராயுத தண்டாயுத களும், சாமபவியின இருபையினால், சங்கமும் முன்னிருந்ததுடன் இரண்டு கரங்களும் பெற்றனனொன்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவ கடாங்குத்தாற் சககரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்தில இறுமாப்பற, அஃது மறைந்துவிட்டது: அச்சமத்திலும் அதைப்பெ றும்படி சிவாச்சரின் செய்து மறுபடியும் பெற்றனனொன வேறோர் உபாச்சரையும், ஷை ஸகாகதபுராணம் ஸாராசஸமஸிதை வினகருகி ண்றது. [விரிதல் கருகி இதுவரையும் நிறுத்தப்பட்டது.] இத்தியா திசியாயகனால கானருமுறையில காராயணன சக்ராயுதகிமித்தமா ய்ச் சங்கரோபாச்சரின் செயதவற்றை நிலைநாட்டப்பட்டது.

“சலமுடையசலத்தரனநனுடற்றித்தகல்லாழி  
கலமுடையகாரணற்கனறருளியவாதென்னேக  
கலமுடையகாரணன்றையனயிடந்தரனழக்கி  
முலராகவிடவாழியருளினன்கான்சாழிலோ.” திருவாசகம்.

கூர்மபுராணம்.

மாயோன நேமிபெற்றதததியாயம்.

“ ஸ்வயம்பொதிந்தசெங்கனிவாயமாயோனனபுகருணமகிழவுற  
றையனசையாற்புறநீவியடி. பபுனைந்தமலாககண்ணு  
மெயதருகி. சுதரிசனமென்னுஞ்சுடராதியுமிருது  
செயயகமலக்கண்ணென்னுமபெயருஞ்சிறப்பினொடுமளித்தான ”

உபதேசகாண்டம்.

“ எனன்பபோற்றிமுடி. மதொட்டிமுடபபணிரதானெழுகுகி  
மினனுசசடையோனநிபுவருளக. நதருகாரினறானவிழுகமலக  
கனனிகுகிறைவனகருத்தணாநதுகதிராயிரமபோனறொளிபரபபும  
பொன்னநிதிரிபுரிநதுபின்னுமெதுவேணடுவதுபுகவெனறான

நின்பாணுகிநினதழுககீழெடுககணசாததுநீலயுலக  
மனபாலறிவானெனககுகணமபொருத்ததினருளகெனன  
மின்பாணுகதோன. தருளிகெண்டவேணடுமவரகொடுததான்  
பொன்பானமருமத்திதிரியினடைநதானமரபுடைபோற்ற.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘ ஆககவீனயெதிநோககிநிபூணைக்ககமகிழந்தே  
முனககிஞ்ஞானறு  
தேவகமலவிழியளித்தோம்பதுமாக்கனெனுமபெயரிற்  
றிகழவாய்வொ  
பாங்குபெறுதிருமாறபேறென்பபொலிகவெனறருளிப்  
பானுகோடி.  
தாங்குகிசகதரிசனபபெயராழித்தனிப்படையு  
முதவியெங்கோன.”

திருமால் வீரபத்திராபேரில தஷ்யாகததில் சக்ரத்தை விடு  
பப, அவா தலைமாலையி லொன்று அதனை விழுககியது. பின்னா விக  
டகூத்தாடி அதைச சிரிக்கசெயதனா; அதனால் சக்ரம் கழவி  
வாபினினறுவிழ, ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுள மீண்டும் அந்நடங்காணவிரு  
ம்பி எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவா மகிழும்படி அவவாறே

உததாடி அவர் திருவருளாற் பெற்றனனெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறும்,

“ போராழியதனவாயிறகழிந் துபுவிமிசைவீழ்ப  
பொருக்கென்றகை  
யேராணைமுகக்கடவுள துகவாரதங்கறியானபோன  
றிருப்பநோக்கிப்  
பேராணமைப்படைத்தலைவ னினிச்செயலேதென மழுங்கிப்  
பே துறந்தச  
சீராளன றிருமுனபுகைகண்டவிகடநடஞ்  
செய்துவேண்ட.

ஏக்கறவானவரியற்றமவிகடநடநெடுமபோதெம  
பெருமானோக்கி  
மாககருணைசுரந்தரு னியாழியவனநனக்கனித்தான —”

சிவபெருமான தமயிடத் திடையரூத அனபுகொண்டு அருசு  
சித்த திருமாலுக்குச் சகராயுத முதவினமையால, அபபெருமானுக்  
குச் சகரதாநஸ்வரூப மூர்த்தியென ஓர் திருநாமம் வேதாகமபுராண  
ங்களில விளம்பப்பட்டது.

சகரதாநஸ்வரூபமூர்த்தயேநம:

=====



55. கௌரீலிங்கசமர்வித ஸூத்ரி

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பத்தைந்தாவது

கொளிலீலாசமந்விதமூர்த்தி.



திருக்கலாயகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவ பெருமானது திருவடிகளைத் தேவியா பொழுந்த பணிந்து நின்று 'இறைவனே! எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மைநிலையை யுப தேசித்தருளவேண்டும்' என விண்ணப்பிக்க, சுயமபு "உமையே! செயல குண வருவங்களைப் பொருந்தோம், சாவவியாபகமாக விளங்குவோம், உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்தவோம்" என்று திருவாய்மலாந்தருளினா உமாத்தேவியா "உருவமுடையே மலல மென்றும், பல வருவமுடையேமென்றும் உலாகருத் தன்மையாது" என வோத, ஐயன "அவை நம தருளவடிவம்" என்ற ஹைய, அன்னையா "ஆயின, அவை யெனவடிவங்கள்" என்றிசைத்தனா, நம்பா "நமமெதிரில் உன்னை வியந்துகூறினை, உன்னிடத்திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமே நின்று தொழிலபடுத்தக்கூறோம், அவ்வாறு தொழிலபடுத்ததுதல நீங்கில அகிலசராசரங்களும் அறிவு முழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக்கும்; அதனை யறிக" என்று மறுமாற்ற மருளி, திருமால் திசைமுகன முதலிய தேவரது உள்ளத்திற் பொருந்தி அறிவினை யளிகருளு செயலை நீங்கிக் கணப்பொழுதிருக்க, அகிலானமாகளும் அறிவிழந்தவர்களாயத் தமதுமுறை தவறிச் சடமாயிருப்பதைக் கேளீகண்டு, கங்காதானது கழலபணிந்து "எம்பெருமானே! எளியே னிசைத்ததை யெண்ணாமலவையு மெழுப்பியருளவேண்டும்" என்றிரப்ப, இறைவா கருணை பூத்து யாவனாயுமெழுப்பினர்.

விண்டு முதலாஹு பண்டைய வுணாவுறத் துயில் நீங்கிஹு போலத் துண்ணென நெழுநது அண்ண லப் பணிநது “எளியேங் கள எண்ணிலகாலம் அறிவடங்கிச் சடமாயச் செய்கடன மறந்தோ மாதலின, அப்பாவம் அகலும் வகையை அருளசெய்யவேணும்” என விண்ணப்பிக்க, உததமன “உமபாக்ளே! அப்பாவம் உமையி டத்ததனறி, உககளிடத்ததல” என றோதி யகறறி, சாமபவியை நோக்கி “நீ \* தக்கனமகளாயத் தரணிமேற றோனறுதி, யாம வந்து மணஞ்செய்கோம்” என ஆநாநாபிக்க, விமலை விடைபூர்தியைப் பணிநது விடைகொண்டு, காளிநீதிநதியற் கமலமலரினமேல வலம் புரி வடிவாயச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்ததுக்கொண்டு, சிறிதுநாளிருந தனள். மாசிமாதத்திலு மகநகூத்திரத்தில தக்கன தன்மனைவி வேதவலலியுடன் ஸநானஞ்செய்து திருமபுகையில், இறைவியாரது வலம்பூரிச்சங்கவடிவைக்கண்டு கைகளிறுங்க, குழந்தைவடிவேற றமையாற களித்து மனைவி கையி லளித்து, உடன் கொண்டு ஊராயடைந்தனன் வேதவலலி மாதேவியை வளர்த்து வந்தனள்.

அமமையா ஐநதுவயதடைநது “சிவபிரான தனை மண ஞ்செய்யும்படி தவஞ்செயவேன்” எனத் தந்தைபாறகூற, தக்கன தன் மகளாகிய தாக்ஷாயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங் களித்து அநந காப்புறத்தே ஓர் கன்னிமாடஞ் செயவித்துச் சில கன்னியரோடும் அதிலவியுப்ப, பரார் அரனை நோக்கிப் பன்னீராண டடையு மெவலை யுந தவத்திருந்தனள். அவவாறிருக்கையில், சிவபெருமான தக்கமா புரியில், தாக்ஷாயணியின் தவச்செயலகாண விருமபி, விருத்த வேதி யராய எழுந்தருள், எம் மனையாரா கண்டு, இவா பெரியொன்ற ட கொண்டு, எதிரசென்று பாதம் பணிநது நிற்க, மாதேவா “மாதே ! உனபா லொரு வேடகையால வந்தேம் ; கொடுப்பதாகிற கூறுதும்” என, அம்பிகை “அஃ திசையுமாகிற றருதும், அறைக” என, ஐயா “உனனை வதுவைசெய்ய உள்ளவகொண்டுவிவந்தோம் ; இசைக”

\* இவ்வரலாற்றை இச்சரித்ததி னிறுதியற் காண்க.



என, இறைவியா “இருகரங்களுமுஞ் செவ்விதொனையைப் பொத்தி புராரியை மறைக்கத் தாம புரிவேனுகு இவ்வாறு புகன்றனை; போ! போ!” என்று அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல, பரமா அங்கிருந்த பாவநிப ரதியத்து தமது ந்ஜாடினைப் பராபதிக்குக் காட்ட, அமமை அளவிலுா மகிழ்ச்சி கொண்டு ஓய்னைப் புகழ், அதுகண்ட சேடியர் சிலா “இவன் மாயம வல்லான்” என்று மனத்துட்கொண்பி வினாந்துசென்று தக்கனிடைய் சொல்லினா அவன் தன் தறிவா அரனைன்றித்து அக்கனனிமாடயடைந்து, கடவுளையகரது கழல்பணித்து “தேவர்” என நகிற கெயத் மேணும்” என்று தாஷாயனியுடன் சங்கரணாத தனது தக்கமாபுரிகுக் கொடுபோந்து, முதறபெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவ்சிலிருத்தினன். வேதவல்லி தன்மகனைப் புலவி, நன்னீராட்டி, பொன்னணி பூட்டி, மலாருட்டி, எமலிரானருகிவவிட, இறைவியா ஈசனிடத்திலிருந்தனா.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்திலு அங்கடைந்துநின்றனா. தக்கன் தாஷாயனியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரா திருக்கையி லளித்து வேதவல்லி கையிறாங்கய கரகநீரைப் புரோஷிக்க “என்தன னையும், தவப்புதலவியு மாகிய தாஷாயனியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன என்க கூறினன். சிவபெருமான சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனா தேவியா மனமவருந்திப் பண்டு போல, தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற் பெருமான காட்சியளித்து இடபாருடராய அழைத்துக்கொண்டுபோக, வெள்ளிமலையடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனா.

சிவபிரான திருமணஞ்செய்த தேவியாரை நீக்கி மறைந்ததற்காகவும், தன்னை மதியாமைக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல சிவபிரானை மதியாம விறுமாந்திருந்தனன். இச்சரித்திரத்தின் மதறவிஷயங்களை முன்கென்ற தஷாயஜஞ்ஹதமூாதத்திறிகண்டுகொள்க.

கௌரியாடிய உமா தேவியாருடன லீலாமாத தினாயாகச் சிவ பிரான வினையாடியமூர்த்தமே கௌரீ லீலாசமே விதமூர்த்த மென்ப படும

\* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தனது சத்தியவுலகத்தி விருக கையில, அவனது மாந்தபுத்திர பதினமூல, உக்மன தநிலையனோ க்கி “எனதையே! பெருமேவா மூர்த்த தலைக்குகவும், எல்லாவு யிர்கட்கும் உயிருமா உளளன் யாவை” என மூவினாய், சகுமகன் “தனய! சங்கரனே நீ விருவிய முகலவன்” என மதுர நககூற, தக்கன் “சுருட்டியாதி மூவலகத் தொழிப்த சங்கர மென் ரீனை யியற்றினு சங்கரன ஏனைய விருதொழில் புரியு முககட க்ஷறவ னுத லெக உன்ம” என, எண்கலவன் “சாவசங்கரகாலநிலவ லல்லாயற றையு தன்னிட மெடுக்கப் பீடமே பவடப்போளுதலா லும், எம முள் அநதாக்ககமாக்விருத் தருட்டி த்திகளைச் செயவிடபவ னுத் லாலும், இறைவனான” எனத் தேற்றினன் அது கேட்டு மனத் தடுமாற்றம் நீங்கி மாந்ததீர்த்தக்கணாய் ஆயிரவருடந் தவஞ்செயத் தக்கனுக்குச் சிவபெருமான் காட்சிதருந்ளி, “உன் மனதில் விரும பியதென்” என, தக்கன் பணிந்து “சுரிலோகங்களும என கட்ட னையில நிற்கவும், தேவரீரைப் பணிவோர் எண்ணப்படணியவும், உமா தேவியா என புதலவியா யுதிக்கவும், தேவரீர் வேதியவழவாய வக து மணம்புரியவும், வரமருளவேண்டும்” என வேண்டினன், சிவபிரான அவவாறே யருள் செய்து அநதாததானமாயினா.

தக்கன் சிவபிரசாதத்தாற் பிரமணைக கொண்டு தக்கமாபுரி யென வோ நகர மியற்றி, ஆவருக கொலுவீற்றிருந்து இந்நிராதி தேவா பரவ அரசசெய்துவருகையில், வேதவலவியை விவாகஞ் செய்து, ஆயிரமபுதலவனா யீன்று, அவாகட்கு உபநயனமியற்றி, வேத முணர்த்தி, “நீங்கள் சிவபிரானை நோக்கி மாந்ததீர்த்தக்கணாயில தவஞ்செய்து, “சுருட்டிசெய்ய வரம்பெற்று வருகி” என விதேத னன். அவர்கள் அவவாறே தந்திருக்கையில், நாரதமுநிவர் அவா

களை வினாவி ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முதலி  
பெற்றனர். இச் செயல் ஞானதிருஷ்டியாலறிந்த தக்கன மீண்டும்  
ஆயிரமபுகலவாணாப டடைத்து முனபோலவே விடுபடி, அவர்களும்  
நாரதமுநிவர் துபதேசம் பெற்றுத் தமமுன்னோ போலவே மோக்ஷ  
முற்றனர் இதை யு மறிந்த தக்கன வெகுண்டு முநிவரை “எனருந்  
திரிக” எனச் சபித்து, புரடத்துமூன்று மாத களை மீன்று தருமன  
முதலான முநிவர்க்கு மனாபுணர்த்தி, இரத்ததேழு பெண்களை ய  
ளிகைத்துச் சந்திரனுக்கு மணம்புணர்த்தினன சந்திரன அவவனிதை  
யாகளிவி, காதலிக்க உரோகணி பெண்ணு மாத ரிருவரையன்றி  
ஏனையோரை முகநோக்காளுமின்ன பவநாள மனம்பொறுத்து மற  
றைய மாத் தந்தைபாலுற்று முறையிட, தக்கன சந்திரனையழைத்  
து மெகிசுரி விடுகதன்ன திவகன அதனாலும் மனந்திருமபாமைதெ  
ரிந்து சினங்கூர்ந்து “தினமோ லைபாகக் குறை” வெனச்சபித்  
தன்ன அதனால் நாளுக்கோகாலையாகக் குறைதல்கண்டு, தக்கன  
கொடுத்தசாபத்தினின்று விட்டு விருமபியசோமன சிவபிரானைப்பி  
ராததித்து, பெருமான நளரவளரவும தேயவுமவரம்பெற்றனன்.  
அதனை யறிந்த தக்கன கவனோபவகொண்டு புலகழநிவர் புதனற  
புத்தியாற்கோப நீங்கி யிருந்தனன்

கௌரீலீலாசமரவிதசூராததயேகம்

உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிறமபலம்

## ஐ ம ப த தா ரு வ து விஷாப ஹரண மூர்த்தி.

பண்டொருபகலில் அமரருக்கும் அவுணருக்கும் நேரிட்டபோ  
ரில், இருதிறத்தவரிலும் பலா மடிதலால், அவர்கள் கமலாசனத்திரு  
ந்து பலகோடி யானமாககளையும்படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்திய  
லோகஞ் சென்று கண்டு ‘ தலைவ ! யாங்கனிறவாது நெடுநாள போரா  
புரியக்கருதினோமாதலின் பாறகடலைக்கடைந்து அமுத ளிக்ககவேண்டு  
மு ” என வேண்ட, பதுமன் “ கமலேகளவனபாறகட றிக கருதியது  
முடிப்பிப்பேன் ” என்றுரைத்து, அவர்களுடன் க்ஷீராபதியடைந்து  
சேஷசயனத்திற சங்குதியா பரவ யோகநீத்திணாபுரியுந் திருமா  
லைவணங்கி அவர்கள் விருப்பையறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தியதற்கி  
ணங்கி, “ அவவாறே யாகுக ” என்று, மந்திரமலையை மத்தாகநட்  
டுச சந்திரனை அடைதூண்கனி அட்டநாகங்களு ளொன்றாகிய வா  
கூதியென்னு மரவைத் தாம்பாகப்பூட்டி, தேவாஓருபறமும் அசுரா  
மறுபுறமும் ஈரகருமபடிக் கட்டளையிட்டு, தாம கூர்மவடிவேற்று  
மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினுண்க கைகளாலும் பறநிநிற்  
க, தேவாசுரா கையெய்தக் காலம் பல கடைந்தமையால், கயிறு  
கிய வாக்கிவருத்தமாரற்று, உடல பதைத்து மாத தடிக்கத் தன்னு  
ஆயிரம்வாய்களாலும் விஷஞ் சிறதியது

ஆவவிஷம் என்கும் இருளெய்துமபடி யொல லெனப் பரவ,  
தேவா முதலாயினா பயாதோடினா அது கண்ட விஷ்ணு அமராக  
ணக் காப்பே னென்று ஆறறல் கூறி, அவர்கள்மேற் செலுநீம் ஆல  
த்தைத் தா மெகிரசென றடாததனா. ஆவவிஷம் அவா திருமேனி



56. விஷயபந்தான மூர்த்தி.

யைக கருநிறஞ் செயய, அவரும நிறற கஞ்சி யோட்டெடுத்தனா. அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கையால்கிரியை நண்ணி, திருநந்திதேவ ரதுஞ்ஞால, திருச்சநிதானத்தினுட சென்று கருணாநிதியாகிப கண்டூர் லைத் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனா சிவபெருமான திருமாலை நோக்கி “மாதவ! உருவம் வேறுபட்டுத் தேவா குழுவுடன் வந்ததெனின?” என நறியாபோல வினாவ, விஷ்ணு “பரமதியே! தேவரீர் கட்டளையினறிப பாறகட்டை மதித்தமையின அமுது பெறாது விஷம்பெற்றேம, அடியேங்களைக் காத்தருளபுரியவேணம” என நிரந்த நிகழ்ந்தவையிசைப்ப, சிவபிரான தம திட்டப்பாகத் துள்ள பாவதியை நோக்க, உமையம்மையா “இவர்களைக் காக்கவேணம” என்று விண்ணப்பித்தனா.

சரவானமாக்களின இடுக்கண களையுஞ் சம்பு சமீபத்திருந்த சுந்தரரைப் பார்த்து, “சுந்தரர்! அவ்வாலத்தைக்கொணாக” என்றாக் டாபிக்க, அத் திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவா தமதுள்ளங்கையிற் றாங்கிப் பெருமானிடந் தர, மகாதேவா அதனை வாங்கித் திருக்கரத்தில வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?” என, தேவர்கள் “தேவரீரது திருக்கரத்தில வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது, விட்டால் உலகை யழிக்கும். எவ்வெவற்றினும் முற்பாகந் தேவரீரதே யாதலின, விஷ்ணுயிருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல வேணம.” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான அவ்வாறே சமமித்ததுத் திருவமுதுசெய்கையில், அது கண்டதளவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, “எம்மை யுயிர் காத்ததற்குச் சானறாக இவ்விஷத்தைக் கண்டதிலேயே தரித்தருளலவேணம” என்று வேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அங்கேயே ஒருநீலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டா நீலகண்டா சீகண்டர் முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனா. பிறகு பெருமா னருள்பெற்றுக் கடல்கடைய அமுதமும்

பல பொருளும் பிறந்தன திருமால் மோகினி வழவேற்று அசுரனா  
வஞ்சித்து அமராக் கழுதளித்து, அவரவரிருகைக்க கேகவிடுத்தனா.

திருப்பாறகடலிற் றேன்றிய விஷத்தாற் சாவானமாககளுந்  
துன்புறுவகையாக, தேவமுனிவா வேண்டுகோளுக் கிரங்கிப் பாணஞ்  
செய்தனமயால், சிவபிரான விஷாபஹரணமூத்ததி யெனப் பெயரொ  
யதினா.

பாகவதம்.

யேஸமாமர்தரியபகவாந பவாநீமவிரவபாவந | ததவிஷங்ககது  
மாநோபே பரபாவஜ்ஞோநவமோத்த | தத கரதலீக்ருதய வயாபிஹா  
லாஹலமவிஷம் | அபக்ஷயநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந | நீஸ  
மயகாமதச்சமபேரா தேவதேவஸயமீடுஷ | பரஜாதாக்ஷாயணீப  
ரஹமா வைகுண்டஸஸஸரஸிதோ ||

ஹாங் வசீபுராணம்.

யேஸமாஸம்பூதயவாந் ஹ்வாநீமவிஷயாவநம் ||  
சீவ்யஸம்ஸுமார்ஹே ஸுஹவஜ்ஞீஸ்யமீதத |  
சீவீக்ருதலீக்ருதய வயாபிஹா  
லாஹலமவிஷம் | அபக்ஷயநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந | நீஸ  
மயகாமதச்சமபேரா தேவதேவஸயமீடுஷ | பரஜாதாக்ஷாயணீப  
ரஹமா வைகுண்டஸஸஸரஸிதோ ||

பிரமணாண்டபுராணம்

இரண்டாமத்தியபாயம் - பிரமண வாக்யம்.

தஸயவீஷ்ணுரஹமவாபி ஸாவேவாஸுரபுத்ரகவா:  
நஸக்தவநதிவைஸோமம் வேகமநயதரஸநகராத  
வீஷ்ணோத்ததிஷ்டமாநேக காலநஸஸமதவிஷா  
நிதக்தோரத்தகௌராவக : க்ருத:கருஷ்ணோஜநாதக:!

బ్రహ్మాండపురాణం.

తస్యవిష్ణురహస్వాపి సర్వేవాసురపుంగవాః ।  
సశక్నువంతిపైసాధుం షగమన్యత్రశంకరాత్ ।  
విషణ్ తిష్ఠమానేన కాలానలసమత్విషా ।  
నిదఁగ్ధోరక్షగౌరాంగః కృతఃకృష్ణజనాదఁసః ॥

వరమధిపురాణమ్

తరితరుక్షదవారకతకెలగరావశం కరుతరికరుక్షణమ్మనాతనది  
ప్రీతాస్సానావేవయతేనా నుక్షమామేవశరణంకతాః ।

వామనపురాణం.

తంద్యప్యోరక్షగౌరాంగం కృతఃకృష్ణజనాదఁసః ।  
భీతాస్సర్వేవయంజేనా స్తామేవశరణంగతాః ॥

రామాయణోత్తర కాండమ్.

ఘోరాఘోరమలిక్షమణివమ స్మరకృతః ఘోరమరూఢోపమమ.

రామాయణోత్తర కాండం

హంసాలంబిషంసర్వం సజగ్రాహ్యమ్యోజ్యం ॥

కాశీశిప్పరాణమ్

“అధికకాల మితివెనెన విడ మెఱుఱు ననివెఱుఱు వియనమా  
లేలెనె, కొఱుకొలన నీనకకుమెతత కుఱుకమెఱుఱు శరణపు  
కుతక కొఱుకొలననా, పిఱుకొలన లఱుకొలన పిఱుకొలన పి  
నీనకకుమెతత, నీనకొలనా తమెకకొలన పెఱు  
నిఱుకొలన మెఱుకొలన నీనకొలనా.”

విశ్వాపఘోరణమూతతయేనమః



உ

சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

ஐமபத்தேழாவது.

கருடாந்திக முர்த்தி



திருமகள் விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன முதலாவகிவமுதி  
 ழ்தத் முண்டகமும், தண்டம்-சுதரிசனம்- சாரங்கம்- கதை-சங்குட  
 னைமபடை தாங்கிய கரமும், தினகர ரிருவாசோந தொளிசெயல  
 போற நிருச்செவிக குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாறகடறறுயில  
 வும், அவுணை யழித்தலும் அமரபாப புரத்தலும் அமைந்துலகளி  
 கரும் ஆதிநாரணன், முனனொருபகலில் புககணைத்தொழி எண்ணி  
 னனாகி, வண்ணநகருட வாகனமேறி வானெறி வழிகொடு கண்ணு  
 தல வீற்றிருக்குந் திருக்கலையைச் சமீபித்து, தனது வாசஸ்தான  
 மாகிய திருப்பாறகடலபோல வெண்ணிற முடையதும், பலபுறங்களி  
 லும் அருவியாறுக ளிறங்குவதும், சங்குகண்ணன் - வானன் - குண  
 டோதரன் முதலிய கணநாதாக்கள் நாற்புறத்திலுங் காவலசெய்வதும்  
 இடையரூது இமையவர் குழாங்கள் “ஹரஹர் சங்கர ஜகதீஸ்” எனப்  
 பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிறைச்ச லுடைய துமாகிய வெள்ளி  
 மலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்  
 துச் சிவததியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலைய  
 டைந்து, வாஹனமாகிய கருடன்பேரிலிருந்திறங்கி, துவாரபரிநீதேசத்  
 தில் வாகனத்தை கிறுத்திவைத்து, நந்தியெம்பெருமானது களின்  
 பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அதுஜைஞபெற்றுத் தேவதேவரைத்  
 தரிசிக்கத் திருச்சங்கீதானத்தி னுடனென்று, காளண்டமும், சூரிய  
 சோமாகிணியாகிய திரிநேதிரங்களும், மானமழ வரதாபயமு முந்  
 றுவிளங்குஞ் சதுர்புஜங்களும், கங்கையுங் கொன்றையுங் திங்களும்  
 ணித்த செஞ்சடையும், பாவதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமான்



சென்னை

நவரத்தினகஜித மண்டபத்தில், இரகிராசி இமையவரும், நாரதாதி முநிவரும், அட்டவச்சுரும, யக்ஷகிருநாதி பதினெண்கணங்க ளும் புடைசூழாது நிற்கவும், அரமடைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்க வும், சாவாடம்பர பூஷமாய முழுநாளியிருக்குந் திருக்கோலத்தை க் கண்களாரத் தரிசித்து, வாயாவாழத்தி னுநதக்கடல் லமிழந் திருநதனா. இதுநிற்க,

விஷ்ணுமூர்த்தியின் வாகனமாயும், அவரால் வெளியேயிருக்க ஆளுனாற்பெற றுள்ள தும்கிய கருடன் சிறிதநேரம் பார்த்து, திரு மால் வினாவாகத் திருமயிவராமையால், தானும் திருச்சுந்தானத்தி னுடசெல்ல விரும்பி, உள்ளேபோலையில், திருநந்திதேவர் லெரு ண்டு “வைநதேய! உள்ளேபுகாதுநீறி, மாதவனவருமளவும் ஈண டிருந்தி” என இடைத்தனா அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொ ண்டு “எனனைத் தடுக்க நீ உடவளவிலை, நீயோ பிசைசெய்யுபப வன வாகனம், உன்னை விஸ்வி லுயிவர”ழிப்பேன” என வுரைத் தது விடைத்தேவா பிரளயகாலாகக் கணிந்துகிர்போற பெருஞ்சின முற்றுப் பேசுதலொன்றுமிவராய அகருட்டனடோல், தமது நிகவா ச உசவாசங்களைச் செலுத்தினா கருடன் அந்நிகவாசத்தாற் ககன மாகக்கத்திற் கடுதூரமபோயும், உசவாசத்தால் நந்திதேவரது நாசி காபில் ததை யடைந்தது கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்துதி தத் பிரசண்ட வாயுமேகத்தி ல்லயுஞ் சிறுதருமப்போலத் துன்புற றுத்தன துவல்லமையால் உயிர்பிழைக்க உபாயமொன்று மில்லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா! கேசவா! மதுகுதனா! அபயம். அப யம். எனது அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ரீநந்திபகவானுக்குண்டாகிய கோபா வேச உசவாச நிகவாசங்களில் உயிரொழியுந் தியி லிருக்கின்றேன. அதனுபத்தை யகற்றி அடியேனைக் காக்கவேண்டும்” என இறை ச்சலிட்டு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்த திரு மால், அதுமுறையிடும் இறைச்சுலை செவியேற்று, சிவபிரான சமு கத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செய்தனா.

சிவபெருமான, தமக்கு மனைவியும் சததிபுமஅம்பும் பரமபதத்  
ருமாகவுள்ள விண்டு மனமவருநி வாயவிண்டு விண்ணப்பித்தவற  
றைத திருச்செவியாததி, “மாலே ! மாலுராமல நமது கட்டளையெ  
ன்று நந்திபால நவின்று கருடனை விடுத்தி” எனத் திருவாயமலாந்  
தருளினா உவண்கேதனை உளளங்களித்து ஓடோடிவிடைத் தே  
வாபாலவந்து விமலாகட்டளையை விளம்பி, “ஐயனே ! அதன அநி  
யாமையை மனைத்தி அருளபுரியவேண்டும்” என்று பிராததிக்க,  
நத்திகேஸரார “என முன்னே இறைவனா இக்முத்துகூறிய இக்கரு  
டனுயினா இமைப்பொழுதிப் மாயப்பேன்” எனச்சினத்தூண் செ  
ய்ப, காரணன நடுக்கெய்தி, மீண்டும் விடைபூகிபால விண்ணப்பி  
க்க, சிவப்பான கருநதியெம்பெருமானை விளித்துத் தமதுகட்டளை  
யுற கருடனைவிடுவித்து உயிரகாத்து, மாயனை மகிழ்வித்தனா

கருடன கருபவகமுற்றுக் கமலேளவனைச் சுமந்து பழயப  
டியே பதமநாபனுடன் பாறகடல சேர்ந்தது ஈண்டு நத்திதேவரால  
துன்புற்ற கருடனுக்குச்சமீபித்தருளசெய்த காரணத்தால், கடவுளு  
க்குக் கருடாநதிகழாததியென்ப பெயரெய்தியது

### ருத்ரகோடி ஸ்தலமஹாத்மியம்.

உசவாஸேநஹருதஸ்தூணம் யோஜநாநாஸ்தாகத்  
நிசவாஸேநஸமாகருஷ்ய வருஷநாஸாதராமவிஸத் இதயாநி  
ஏநாமுகதிமஹேஸருதவா வருஷோவசனம்பரவீத்  
அநேநாகாரிகோவிரத ஸிவநிநதாமஹாததரா  
ஹரிஷ்யேவைநதேயாஸூ நிதிவேகாதவருஷோபரவீத் இதயாநி  
ஸ்ருதவைநாமவருஷபஸ்யோகதிம மஹாவேகாதரியம்பக :  
கருடமமுஞ்சமுஞ்சேதி வருஷபஸர வகரோப்ரவீத்  
வருஷோமுகதவாதகருடம் வேகாதுகதம்விபோப்புர :  
தஸ்மாந்மஹிபவத்தோஷ : இதிநிநதாஸமாகுல :

ఋద్రకోటినుహత్త్యం.

ఉచ్ఛ్వాసేనహృతస్తూణః-౦ యోజనానాంశతంగతిః ।  
 నిచ్ఛ్వాసేనసమాక్రమ్య వృషనాశాంతరవిశత్ ॥ ఉచ్ఛ్వాది  
 వృషమక్తి హరేత్రత్వా వృషోవచనమబ్రవీత్ ।  
 అసేనాకారిగోవింద శివనిందామహత్తరా ।  
 హరిష్యేనైవేమోసూ నిలిపగాద్వృషోబ్రవీత్ ఉచ్ఛ్వాది  
 శ్రుత్వైవాంవృషబస్మక్తిం మహావేగాత్రియింబరః ।  
 గరుడంముంచముంచేతి వృషభంశంకిరోబ్రవీత్ ।  
 వృషోమక్త్యాభగరుడ వేగాదుక్తంవిభోఃపురః ।  
 తస్మాత్తదభావద్దోష ఇతిచింతాసమాకులః ।

పర్యేత్రాత్ శీర్మమహ

‘శాగమలిక్తిరతిని క్రుదణిశ్చాపతణి  
 అనినలక్షితరంగుల దినినగ్రుమగ్రుణిణి.’”

శ్రుదాగ్రుమగ్రుతతయేదమ



உ  
சிவமயம்,  
திருச்சிற்றட்பலம்

## ஐம்பந்தெட்டாவது ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தி.

முனரெருநாளிற் பொனமலயாசிய மேருகிரியின் மேலுள்ள ஒரு சிகரத்தில பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வந்த அணங்குகளைக் குவித்து “ திரிமூர்த்திகளில் முசுனமையற்றோரும், ஆதிபத்தியாதமற்றவரும், சமஸ்தஜீவானமாக்களித்ததும் அநதரிபாமியா யுள்ளவரும் யாவா ? நீங்கள் இருவருமாக இயம்புங்கள் ” எனப் பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனுள்ளானறிப் போதலில்லாத மலையின் பிணிப்புற்று வருந்தும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் கனமகசத்தால இறுமாப்புறநனா, அப்பொழுது அயன் ‘ அதற்கையபிரமம் யான் ” என, நான் “ நானே யுண்ப பெற்றேனாதலின் நான்தான் பிரமம் ” என, ஒருவரோடொருவர் உரைத்து எண்ணிலகாலம் இகலமொழிபேசி எரிசிறந்த விழித்துத் தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவா முகிவா “ நமமாலிவா இத்தகைய பகைமைகொளவானேன் ” என்று தத்தமிட்டு சாரத்தனா.

தேவா முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதை மாறாதவராய வழக்கிடஞ்ச சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவவேறுருக் கொண்டுவந்து “ பிரமவிஷ்ணுக்களே ! வீணவாதெறுகரு ? சாவபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம ” எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய மீண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவா அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சொதியுருவாய நிற்க, இருவரும் ஏதோ கடொன்றிருக்க, மெபிரான அதனநடுவே உமாதேவி



58 பிரம்மலிங்கம், சேத முத்திரை.

யாருடன் திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வழிகாட்ட, விண்டு கண்டு விடையூறியென றுட்கொண்ட நிலிசைத்தாழ்ந்துதித்து நின்றனன் மலரோன மலமுதிர்ச்சியால் மதியாமல நடுச்சிரத்தால நகர்களை யிகழ்ந்தபேசினன். எல்லாவுபகங்கூட இனமப்பில் எரியு மேயென்று கருதி, சிவபெருமான சிறிதுஞ்சினங்கொண்டிலா, என் கண்ணன் இறுமாப்பொழியவும் மறையவானவா மதாபபு நீங்க வும் மகாதேவன் மனதின பைரவக்கடவுளை வைரச்செய்தனா. “சிறு வஞ்சிய பிரமன் சிவங்களைநீதில் நமஸ்கரிக்கிறத நடுச்சிரத்தை நகறுதியாற கொய்து கரத்திலேநதி அவனுக்கு உயிர்ப பிச்சையளி த்து, தேவாழ்வா நகரங்கடோறஞ் சென்று, உகிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்கா விறந்தோனா யெழுப்பி யாவரக்கதையையு மழி த்து அண்டகடாகத்தின்மே லடைந்திரு” என்று ஆஜ்ஞாபித்து பர மன் சோதியிறக்கடிப பண்டுபோல வீற்றிருந்தனா.

மங்கைபாக்கனருளபெற்ற பைரவக்கடவுள் வருதல றோக்கிய

மாதவன் வடுகதேவன் மலரடிவணங்கி வைஞ்ஞதமடைந்தனன், பிர மன் மரம்போல நிற்க, பைரவா சின்னது தமது நகத்தினால் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரங்கெ மதனா உதிரவெள்ளம் உல கெலாம்பரத்தலின் உயிர்பபுநீங்கி மலரோன மாயந்தனன். மேருவை ச்சற்றிய சோரிநீராறுதலவியுயாலுலாததிப்பிரமனையெழுப்ப, கித்தி னாதெளிந்தோனபோல நிலத்தினின்றெழுந்த நின்மலராகியபைரவ னாவணங்க “மலைவிலலிக்கு யானசெய்த அபராதம் வண்டனாயில லை, என்பேதைமையைப்பொறுத்தி பெருமானே!” என்று திருவடி யிலவணங்கி “என் சிரசைத் தேவரீர் திருக்கரத்திலேயே வைத்திரு க்கவேண்டுகிறேன் ; தேவரீரால் அஞ்ஞானமொழிந்தேன்” என்று பிரார்த்தித்தனன். பைரவா “இனி நான்முகனென்னநானிலத்து றைதி” என விடுத்தது, மேருமலையினின்றிற்றங்கித் திருவுள்ளக்குறிப் பின்படி சென்றனா. தலையிழந்த பிரமன் சதாமுகத்தொடு சத்திய லோகஞ் சார்ந்தனன்.







59 கூர்மசம்ஹார மூர்த்தி.

உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிற்றம்பலம்.

## ஐம்பத்தொன்பதாவது கூர்மச்ம் ஹார முர்த்தி.



பண்டொரு பதும்பத்தில, நிதிமைநதரும் அதிதிமைநதரு  
மாகிய தேவரும் அசுரரும் தீராப்பகையாற பலகாலஞ் சமா புரிநத  
னா. இருதிருத்தவரினும் எண்ணிலலார இறநதனா, அதனால் அவா  
கள் ஒருங்குட்டி, ஸ்ரீராபதி மாததனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிக  
நாள ஜீவித்து அருமபோர் ஆறறவேண்டுமென்று, அகத்தூட கொ  
ண்டு, பதும்புடன் கூறி அவனையு முடனபடுத்தி, அழைத்துக்கொ  
ண்டு அச்சத்தனபாறசென்று அறைய, திருமால் “அவவாரேயாகுக”  
என்று, மந்தரமலையை மததாகவும் சந்திரனை அடைதூணாகவும், வா  
சுதியைத் தாமபாகவும் அமைத்து, இருதிருத்தவரையும் இருபுடைநி  
று மாறிமாறி யீக்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாயநதது அதுகண்ட ஐம்  
படைக்கிழவன் பெரிய யாமைவடிவுகொண்டு பாறகடலிற பாயநதது,  
தன்மேற்புறத்தை யிலக்கயோசனையிடமாகி வீழநத வெறபை பெ  
ழுப்பி முதுகினமேற ழுங்கி நின்றனா. அந்தரரும் அசுரருங் கடைய  
அவவசலம் மீண்டும சாயநதது. அதுகண்ட கமட வுருக்கொண்ட  
கமலநாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரந் தோன்றின. கரங்கள் பல ஓங்க  
வின் உச்சியைப் பற்றி பூன்றின, பல கரங்கள் பக்கத்திற் சாயாமற்  
பர்வதத்தைப் பத்திரமாயப் பற்றினின்றன. சில கரங்கள் தேவாசுரா  
கடலகடைந்து கையுறாமல் அவாகட் குதவியாய் நின்றன. அமரர்-  
அசுரர்-அச்சதன முதலானார் யாவரும் ஒருங்குட்டிக் கடைந்தமை  
யால் அம்மந்தரம் அதிவேகமாகச்சுழன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல  
சிறு திவலைகளைத் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாற்கடல கடையப்புக்கோ பரமசிவனபால் விண்ணப்பித்து அவர் கட்டளை பெற்றமற் செய்த அபசாரத்தால், தாமபாகிய வாசுதி வருத்தந் தாங்காமல் தன் வாயவழி நஞ்சு கக்கியது வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாகவோடத் தலைப்பட்டனர். திருமால் அதுகண்டு “தேவாசுரர்களே ! சிறிதுமஞ்சனமின்” என்று அதனைத் தடுக்க முயன்று, விடவேகத்தால் உடல் கருகித் தானுந் தற்கற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

“என்னை யொப்பவ ராயிர கோடிய றொணினு  
முன்ன நுகுகொடு விடத்தினை யெதிரப்பவ ருளரோ  
பின்னல வேணிபன றிருவரு ளுளதெனிற பிழைப்பே  
மன்ன திலலைபே லெங்ஙனம் பிழைத்தும்மென தறைந்தான்’  
என்றபடியே “எனபோன்றோ ஆயிரகோடிப்பொணிலும், கினைத்தற்கு மரிய இவ்விஷத்தின் நோகிறபா ருளரோ? சடைமுடி தரித்த சங்கரரது திருவருளிருந்தாற்பிழைப்போம், அஃதிலையாகிற் பிழைத்த லருமை” என்று கூறினா அதனால் அமரர்-அசுரர்-ஆயிராணி கேள்வன-அம்புயனாகியோ அஞ்சி, அச்சத்தனுடன் வெள்ளிமலையை விநாடியிலடைந்தது, விடைத்தேவாபால் விடைகொண்டு விமலா சந்நிதிசோந்த “அரஹர சங்கர ! அபயம் ! அபயம் !” என்றவற்றிப்பழுத்தனர். உமாபதி யொன்றுமுணராரா போன்று “உம்பர்காள ! உங்கருக்குறத் துன்பம் யாது?” என வினாவு, இமையவா யாவையும் விண்ணப்பித்தனர். இறைவா இமையவல்லியைக்கடைக்கணித்தனர் ஈசசுவரியார் “ஈசனே ! எவ்வாற்றானும் இவர்களைக்காக்கவேண்டுமே” என்றிசைப்ப, முன்னோன தம்முன் கின்ற சூந்தராரால் அவ்விஷத்தை வருவித்து உள்ளங்கையி லேற்ற றுட்கொண்டு, உம்பா ஓகாலத்தம் அகத்தை யடையாமல், தமது திருக்கண்டத்திலேயே அவர்கள் விருப்பிப்படி அவ்விஷத்தை யமாத்தினர்.

நீலகண்டரொன இக்காரணத்தா விப்புகுதிருநாம மேற்ற கினமலர் “உம்பர்காள ! உங்கள் உள்ளக்கருத்தின்படி, பாற்கடலையினி

மதித்து அமுதுண்பீராக" என விடையளித்தது விடுத்தனா. திருமால் பரமன் இவ்விரன் வானவா தானவாமுதலானோ பெருநகளிப்புடன் ஆவாரித்து ஸ்ரீராபதியை யடைந்தது, விண்டு கமடவுருக்கொண்டு மந்தரதலைப் பண்டுபோற சுமக்க, தேவரும் அசுரரும் அஃது சுழலும்படி உடாநிரப்பினர் முதலிய முத்தேவிதோன்றினள்; அவளை பருணனுக்களித்தனா தண்டுகமண்டலத்துடன் தன்வந்தீரியென னுத்தேவமருத்துவன தோன்றினன், உலகமுழுவதற்கும் மருத்துவருக விடுத்தனா. அறுபதுகோடி அரம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனா, அவர்களை இவிரமீலாகத்திற கேகவிடுத்தனா சுனா தோன்றியது, அதனை வானவருண்டனா, தானவா நீத்தனா, அதனால் அவர்கள் சுபொன்றும் அசுரொன்றும் பெயரெய்தினா. உச்சைச்சீரவம்என்னும் புரவி புதித்தது புரவியைப் புரந்தரனுக்களித்தனா, கவுத்து வமணி பிறந்தது அதனைக் கமலராபன் மாபிலணித்தனன், பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவைபிறந்தன இவற்றை இவிரனுக்கேதனா சந்திரன் ஜனித்தனா, அவனை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்திலுலாபினா தூக்கணங்கு தோன்றினன், தாமோதரன தனது தாரமாகக்கொண்டனன் இவையாவுந தோன்றிய பின்னா அமிர்தம் பிறந்தது

அமரரும் அசுரரும் அபிரதத்தைத் தமக்குத்தமக்கென்று ஒருவரோடொருவா சமாபுரிந்து இருதிறத்தவரிலும் எண்ணிலலாதவா இறத்தல கண்ட மாயோன் ஓர் மாயகையால மோகிவிடிவேற்று அசுரவைஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்தத்தைப் பகிரத்தளித்தனா. அவ்வானவத்தொருகுவியல் மாறியவடிவுடன் அமுத்தேற்றருகியதானவ ரிருவா, ரூயசுகிரரால் விஷனுவுக்குவெளியிடப்பட்டனா, அச்சுதன் அக்ஷணமே அளவிலலா வெருளிகொண்டு தன் கைச்சடவெததால அவர்கள் சிரததையறுத்தெறிந்தனா. அவர்கள் அமுதுண்ட விசேடத்தாலிறவாமடி, சிவாசசனைசெய்து இராது கேதுவென்னுந் சிரதங்களாயத் தமமை வெளியிட்ட செவககிவெண்ககிகளைத் தீராத்

தயாசெய்து வருகின்றனா. இவையே கிரஹணகாலமாக சரா அமுதருத்திதீர்க்காயுவெய்தி அசுரனா ஹதஞ்செய்து பொன்னுலகுசோந்த வாழ்ந்திருந்தனா இதுநீறக,

மூதரமலையாகிய மத்தினைத் தாங்கிநின்ற மாயவன அவதாரமாகிய யாமைகடலேழையம் ஒன்றுகூட்டி, அதனவெள்ளம் அவனியை யழிகுமபடி கலக்கி, சிந்துவைச் சேறுபடுத்தி, இலக்கயோசனை மேனமுதுகும் காலகளினைவைக கணக்கிட்டரிய ஏலாதவை யுமா யியைந்ததாதலின், திமிங்கலமுதலிய ஜவாசிகளையெல்லாம புசித்தும் பசிதணியாமல் ஜலாதையுநகுமுத்துத் தடைபெரியும்படி சேறறையும் நக்கியது, அத்தொகலகக் வெளிப்படுத்திய கடலநீர யுகாந்தவெள்ளம்போல எங்கும் பரவியது, தாமோதரனாகிய யாமை தனக்குக்கிடைத்த பலபொருளையுந் தின்னத்தலைப்பட்டது இதனை யறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிறேனறிச் செல்லுவ தஞ்சினா, உலக மெங்கும் இருடபிழம்பாய்து மகபதியும் மலரோனும் வையமறியு மென்று மனங்கலங்கி ஸ்ரீகையாமலையை யடைந்த திருநகரிகேவ ரதுலையையால் மஹாசகந்தானத்தினுட சோந்த சிவபெருமானைச் சேவித்தது துதித்து நின்ற “ எம்பெருமானே! எளிபேங்கடகு இடு க்கணையதினால, அதனையகற்றி அருளசெயவேரா யாவா? அடைக்கலம்! அடைக்கலம்! அச்சதன் யாமைவழவுகொண்டு ஆரகலியிலிருந்து அவன்புரியும் அல்லல அறைதற்பாலதோ? அறியாபோன்றிருப்பது தேவரீரது திருவருளுக் கழகாருமோ? வினாவில அதனை விலக்கி எவகளைக் காக்கவேண்டும்” என்று குறைகூறி யாசித்தனா.

சிவபெருமான தேவமாநாடாகடகுத் திருவருளசெய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு, “ அமரனோ! அஞ்சனமின” என்று உடனவரக் கொண்டு உத்தியையடைந்த தமது திருக்கரத்திருந்த குலப்படையால் அககாமத்தின் உயிரைச்செருத்தது, அதனுட லிறைச்சியைக் குடைந்தெறிந்தனா. பார்த்துகொண்டிருந்த பண்ணவர், களிகாந்த ஆர்த்த “ கருணாநிதியே! கமலகேள்வன மீண்டுங் கர்வமடை

யாமல அதன் ஓட்டினை யுந்தேவரீர்திருமேனியிலுள்ள திருவாபரணங்  
களோடு ஒன்றாக அணிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று வேண்ட,  
அடியவா அவாவிய அடையே அருளபுரியும் அண்ணலா அகடாம  
ததின முதுகோட்டையுந் தமது திருமார்பிலுள்ள பிரமவிஷ்ணுக்க  
ளின் சிரோமாலைக்கு நடுநாயகமாக அணிந்து அமராகடகு விடை  
டளித்தனுப்பி, விடையூரது வெள்ளரிமலேசோரது வீற்றிருந்தனா.

கூடாமவடிவேற்ற விஷ்ணுமூர்தி அதனா பண்டையவுணா  
வெய்தி, பரமபதியைத் துதித்துச் சிவலிங்காரச்சனை புரிந்து, தேவா  
முனிவா கேட்குமபடி கூர்மபுராணம் ஓதித் தனது நிஜவடிவுடன  
வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்திபானஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனா.

பிருகுமுகிவாசாபபடி பின்னேகேவலனுக்குற்ற கூடாமாவதா  
ரத்தில, அகடாமத்தின் கொடுமையை யொழிக்கக் கொன்றெறிந்த  
மையால, கொன்றை வேணியைக் கூடாமாரியெனக் கூறவேண்டுமெ  
தாயிற்று.

கூலிகாகண்டம்.

தத .பராணயுபகாராய கூடாமஸமஹருதயகாவிதம்  
ததவகமபூஷணதவேக தாரயமாஸஸாகர ||

காலிகாஹ்.

சுத: ப்ராணயுபகாராய கூடாமஸமஹருதயகாவிதம் |

சுத: ப்ராணயுபகாராய கூடாமஸமஹருதயகாவிதம் |

ஸ்காந்தபுராணம்.

வீரபத்ரவாக்யம்

அதயாபிதவபஸ்யதவம் கபாலங்கடாமருபிண:

ஹரஹாரதாமத்யே முத்தகஸ்மாநகபுதயஸே ||

ஸ்காந்தம் சீரஹ்வாயம்.

அபாயகீதவஹ்வாயம் கஸ்தாயுஹ்வாயம் : ।

ஹ்வாயகீதவஹ்வாயம் கஸ்தாயுஹ்வாயம் : ॥

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

“ மாலவனகமடததுருக்கொடுமநதர ததைவெரிந்தனிற  
சாலவனறுபரித்தனனகடறந்ததகமுதந்தனை  
நீலமாயனகநதைகொண்டுநிறைந்தவேலையுழக்கவே  
யாலமுண்டவனவநதுபற்றியவனறனவனமையழித்தனன்

காஞ்சிப்புராணம்

“ மகரந்தனை கருங்கடலேழுமலவககலகருமபசுநதுளவ  
முனைவிண்டலாதாரமையனைப்பற்றித்தகாதமுதுகோடு  
நருவெண்டலைமாலிகையணிகருடுநாயகமாககோத்தணிந்து  
புகரினறுயாந்தோடொழிபொலிந்தபுத்தேளசெலவத்திருவுருவ

காமசமஹாரமுத்ததேநம்;





60 மச்சம்மொக முத்தி.

## அறுபதாவது மச்சசம்ஹார மூர்த்தி.

சிகாக்கினையால் அரக்காருலத்திலே சோமுகாகர னென்னும் நாமமுற்ற தியோன ஒருவன் ஜனித்தது எம்பிரானே நோக்கி யியற்றற்கரிய தவஞ்செய்து, பல வரங்களைப் பெற்று பராக்ஷரமசாலியாயத் தன்னை யெதிர்ப்போ தரணியிலிலாது தருக்கெய்தி, தோள்களின் திணவுநீருமபடி மேருமலையை யெடுத்தப பந்துபோல விளையாடினான். இயமனுமகண்டஞ்சுத்தக்க காலகாலன்போலவிருக்குஞ் சோழகன், தன்னொடு போசெய்யவல்ல சதுரா கவாக்க மத்தியபாதல மென்னுந் தரிலோகத்திலு மொருவருமில்லாமையால், ஒருநாள்தானே சத்தியவோகமுற்றப பிரமதேவனுக்குமுன் தோன்றினன்.

அப்போது சதுமுகன் சோமுகனைக்கண்டுபயந்துநிற்க, இராகத்தன் இவனவலி இவவளவுதானோவென்று கருதி யிகழ்ந்தது, மலரவன் வசத்திலிருந்த மறைகள் நானகையுங் கையாற் பறித்தது கடலிற பாய்ந்தது கனித்துலாவினான் அயனோ தனது ஆக்கற்றொழிநூல் காதரவாகிய ஆரண்ம நான்கும அகரண கையி லகப்பட்டமையாலஞ்சிச் செய்வதொன்றுந் தெரியாமல், திருமகள் கொழுகனபாற் சென்று “பிதாவே! எனவசத்திருந்த எழுதாக்கிளவியைச் சோழகன் கொண்டுபோயினன்” எனக் கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்கிர சித்தராயப் பிந்தமுநீவர் சாப்பபடி மீனவடி வேற்றனர். எண்ணில்லாத யோசனை கிளமுன்ன பெரிய மச்சவடிவேற்ற மாயோன, கடலிற பாய்ந்தது அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி வாயெடுத்ததடுத்து நீர்ததுளி ஆகாயத்திற் படவும் அண்டச்சுவரில் மீனங்கள்

மோதவும் விசிறி, நிமிங்கலமுதலிய பெருமீன்களை அங்காட வா யின லுட்கொண்டு வேதத்தைக் கவாநதொளித்த வெய்யோ னாகிய சோமுகனைக் கண்டு பிண்சென்று துன்புறுத்தி அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயாறவுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவனவசத்திருந்த அருமறை நானகையுங் கைக்கொண்டு திருமபு கையிற் கமலயோனி கண்டு மாலை மலரடிபணிந்து அச்சத்து டன கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யம்புயன் வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன் அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார நனன். அசுரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும் உதிரப்பெருககு உவரி யைச் செந்நிறமாகியது.

அப்பொழுது மேருகிரிபோலக் கடலைக்கலக்கிய மச்சங்களை களை யிடித்துக் கிழக்கு மேற்கு, தெற்கு வடக்கு ஆகிய நோததிசைக் ளொன்றில் தலையும் பிறிதொன்றில் வாலுமாகின்று முதுகு நீலயி ழாத பேருருக் கொண்டு மகர முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மர க்கலங்களை யுடைத்து எல்லாவற்றையுமிழ்குந் ததியிலிருப்பது தெ ரிந்து, தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கையாய்கிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச் சந்திதானத்தினுட்கொண்டு ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து “எம்பெரு மானே! மாயோன் மச்சவடிவாய் எழுகடலையுமொன்றுகூட்டி அதி லுள்ள சலராசிகளைப் புசித்தவின் மாரதா வருந்துகின்றனர். இனி யாவரிடம் வருவனோ தெரியோம். அண்டகடாகமுற்று மதாகின்றது, ஆதலின் அம் மாயமச்சத்தி னிறுமாபவை மாயக்கவேண்டும்” என விண்ணப்பித்து வணங்கி கிறக, சிவபெருமான “அவ்வாறே யாகுக, அமரர்களே! அஞ்சல்” என நயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற் கேற்ற பேருருவாய்ந்து, எழு கடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீசி, மீனும் அதனு ளகப்படி, சங்கரர் அதன் விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவா இருடி யர் முதலானர் “இறைவனே! இத்திருமால் இன்னு மொருதரம்.

இததகைய விற்றுமாப் பெய்தாவண்ணம் இவவிழியையும் தேவரீர்திரு  
மேனியி லணிதல வேண்டுகிறோம்” எனப் பிரார்த்திக்க, அனபா  
எண்ணியவாரே அருளபுரியும் அமலா தன கைவிரலமோதிரத்தில  
அமைத்தணிந்து வெள்ளிமலை சோந்து வீற்றிருந்தனா. கண்ணிழந்த  
நனமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணாசசியால அவவ  
டிவை யொழித்ததுச சிவாசசனைபுரிந்து மச்சபுராணமோதி வைருந  
தமுற்றனா

சிவபெருமான மச்சசங்காரஞ்செய்கையில் கொக்குருவேற்று  
சசென்றதாய அதாவணவேதம் கோஷிக்கின்றது

மாயனாகிய மச்சத்தின் மமதையை மாயத்து, அதனைச் சங்க  
ரித்தமையால, ஐயனுக்கு மச்சாரி யென்றோ திருநாமம் அறைதலா  
யிற்று

அதீவண வேதம்.

தரியமபகோபகோநாமருதா நாராயணபிரசசுகநாசகாத ||

ಅಧರ್ವಣವೇದம்.

ದ್ರಿಯಂಬಗೋಬಗೋನಾಮருತಾ ನಾರಾಯಣಪ್ರಸಸುಕನಾಸಕாத ||

உபதேசகாண்டம்.

“எடுத்தவீசியவலைகடலேழையுநிரப்பிப்

படுத்திழுத்தனும்வலையகப்பட்டதுபாரா

நடுக்கடற்புருநதிருவிழிபறித்தனனடந்தான

கடுத்தவெஞ்செருக்கழிந்ததுமீனமாககடவுள்.”

கசிஞ்சிப்புராணம்.

‘வானமபழித்தவலைமாககளவடிவுதானிவலமபுரிகளை

மீனமபடுத்திவிழிநுனறுவிரனமோதிரத்தினெவையாக்கு

ஞானமபயப்பகருருவிந்தநலங்கேழமணிபோற்பதித்தணிந்த

கானம்படித்துசகரும்புளருங்கடுகைத்தொடையோன்றிருவுருவம்’

மச்சசம்ஹாரஸூரத்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

அறுபத்தொன்றாவது

வரா ஹசம் ஹார மூர் த்தி.



தர்மமாலரில் வீற்றிருக்குஞ் சதுமுகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கன் பரந்த வுலகத்தைப் பாய்போற் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில வீழ்ந்த மறைந்தனன். தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாரணனை யடைந்து நடந்தது கூறி “அடியேங்கட்கு அடைக்கலம் வேறிலலை” என்று வேண்டினான். திருமால் “அமரர்களே! அவ வசரணைத் தொலைத்து அவனியை யளிப்பேன்” என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில், இந்திரன் பிரமன் இருடியா முதலானோ பணிந்தனர் மாயோன்னை யகத்தைக் கொணர் வராகவடிவாயினான். அவ்வராகமோ நீலவெற்றிலை இரட்டிப்புயர்ந்ததும், கால்களநடுவே ஆயிரங்காத தூரமுள்ளதும், வால அசையுநதோறும் திக்குகளிற்படுவதும், சுவாசத்தால் அண்டத்தைக்குலுக்குவதும், உணாஞ்சால் அண்டச்சுவனா யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற் பாவையுடையதும், மூக்கிறற்றோண்டப் பாதலமுடையதும் யுள்ளது. பன்றியாகிய திருமால் கடலேழையுங்கலகிச் சேறுபடுத்திப் பின்னர் புழுதியாகி இரணியாக்கனைக் கண்டு, கொம்பினாலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின துனியாற் றாகி யெடுத்தவனது ஆயிரம் முடிகளை யுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனா.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தன்னவெற்றியால் மமதை புற்று, அட்டருலபர்வதங்களை யிடித்துத்தள்ளியும், பலவுயிர்களை யும் வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சப்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்ட கஜங்



களும் அச்சமெய்தி நடுங்குமபடி ஆர்படரித்துக் காசசித்தும், காசினியைத் தாங்கும் காசிபா பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சநடுங்குமபடி தனையை மோதும், பூமியைக் குத்தித் தோண்டியும், கடகடையில ஊழித்தனையச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்கோலமாகியகோலத்தைக் கண்டருசிம இமையவா கணகூச்சம் மனக்கலக்கமு முற்று, இதற்கைய இடுக்கண விலகுமபடி வெள்ளிமலையை யடைந்து முதற்பெருங்காவலாகிய நீத்யேம்பெருமான் கட்டளைபெற்றுத்திருச்சுநிதியுட சென்று கருணாநிதியைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று “மகதேவா! மாயவன வராகவடிவேற்று வையக் முழுவதும் வருத்துகின்றனன். இமைப் பொழுது கழியின் இமையவ ருலகு மழியும். இரணியாசுனைச் சங்கரிக்குமபடி திருமாலைத் துதித்தது இததிமையை விளைத்தது யாறுகள் துன்புறரூல, தேவரீரை யன்றி யதனைத் தீர்ப்போ யாவா?” எனப் பஸ்வாறு துதித்துப் பணிந்துநின்றனா. விடைபூதி அததேவ முநிவா வேண்டுகோளுக் கிரகிதி, அவாகட கருளசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து ஓர் வேடுவவுந்வேற்று வராகத்தை யடைந்து தமது திருக்கரத் திருந்த முததலைவேலால், நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழுத்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்

அக்காலத்தில் அகநதைகழிந்த வராகம் ஐயனைத் துதித்தலாலாளுகூர்ந்து மறறொருகொம்பையும் பறிக்காமல் மனனித்து விடுக, தேவர்கள் “எம்பெருமானே! இன்னு மொருதரம் இதனைப் போல மாயோன மாலோனாய மமதையுறாமல் இதன் கொம்பையும் தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளலவேண்டும்” என, சிவபெருமான அவவாறே அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரகித்த திருமேனியிற் பறித்துத் திருக்கைலாயமலைக்கு எழுந்தருளினா தனக்குப்பேருழநிவரிட்ட சாப்பபடி பன்றியாகிய திருமால் சிவபிரானைத் துதித்துப்பணிந்து தேவரும்முநிருக கேட்குமபடி வராகபூரணம் கூறித் தனது வைகுந்தபதவியைச் சோந்தனர்.

திருமாலாகிய வராகம் இறுமாப்புறறு உலகிற றுனடிறுத்து  
கையில், தேவாவேணமிகோளுக்கிறநகி அதன அகநதையை யழித்த  
மையால மகாதேவருக்கு வராஹாரிமூத்ததியெனப்பதோ திருநாமம்  
வழங்குகின்றது.

காளிகாகண்டம்.

“ உத்பாடயதமஷ்டராமதஸ்யைகாம ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம்  
ஏகாருவகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ . |

காலிகாஹம்

ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் |  
ஸிங்கரஸ்ய ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ||

லிங்க புராணம்.

தருஷ்டவாஹகரஹதமஷ்டராமதாம விஷ்ணுஸாசைவமஹாதம  
பபாரசமஹாதேவ \* கூாமமபராந்தேபிசோரஸி  
புத்ரபெளதராவருத ஸாவோ வராஹஸாபததபுவி  
அத்யாபிஸ்துகராகயாதம தீர்த்ததங்ககாததேஸதிதம  
ஸகந்தஸகத்யாஹதேயதத வராஹாகயோமருதோஹரி |

லிங்க புராணம்.

ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் |  
ஸிங்கரஸ்ய ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம் |  
புத்ரபெளதராவருத ஸாவோ வராஹஸாபததபுவி |  
அத்யாபிஸ்துகராகயாதம தீர்த்ததங்ககாததேஸதிதம |  
ஸகந்தஸகத்யாஹதேயதத வராஹாகயோமருதோஹரி ||

ஷ. வீரபத்ரவசதம்.

விஸ்மருதம்ததததஸேர தமஷ்டரோதபாடேஸிதித :  
வராஹவிகாஹஸ்தேதய ஸாகரோஸஸ்தேகஜேதுகா



వీరభద్రవచనం.

విస్తృతంత తదంతేన దంష్ట్ర్యాత్పాదేనవీడితః ।

వరాహగ్రహస్తేద్య సాత్రోశస్తేన హేతునా ।

கந்தபுரணம்

“கண்டுக்கண னுதலவன மருப்பொன்றினைக் கரத்தாற  
கொண்டெவலையிறப் பித்த லுமுணர்வுமுன குறுக  
வினமெற்ற துமப் பிப்பளிங்கிவென வெருவிப்  
பண்டுபோலநினைத்த லுமபோயின பரமனை  
அனறுகொண்டதோ மருப்பினைச் சின்னமா ளணிந்தா  
ளின்று மங்கவன மாபிடைப்பிறையென விலங்கு  
மொன்றுமற்றி துக்கேட்டனைநின்ற துமுணாப்பா  
ரனறுகேடாநுணாமறைகளுமித்திற வலிலும்.”

காஞ்சிப்புரணம்.

சுழிக் குமபுனலேழகடலசுவதரிமலைகளேழுநதகளபடத்தீ  
விழிக் குங்கடவுடபனறியினவிறவவேருககொண்டெழுநதருளி  
யழிததங்கொருவெண்கோடுபறிதந்நிறதூமறையிடக்கோடு  
பழிசுநததிகேடெனமிரநகிவிடுததபகவனறிருவுரும ”

வரலாசமஹாரஸூததத்யேகம்.

உ  
சிவமயம்.  
திருச்சிற்றம்பலம்

## அறுபத்திரண்டாவது ப்ரார்தனா மூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முததியக்கத்தக்கத்தென்றிற்  
மாந்திருந்த தாருவன முநிவா தவததையும், அவா பன்னியா கற்பை  
யுமழிக்க, சிவபெருமான பிக்ஷாடநழித்தியாய, திருமால மோகினி  
வழுவேற்று உடனவரக்கொண்டு தாருவனத்தைச் சாராது மோகி  
னியால முநிவா தவததைப் பெற்றித்து, தாமே அவலிநிஷிமாதா கற்  
பையகற்றினா அதனா வெகுளிமீக்கொண்ட அந்தணா ஆபிசார  
மேறாமொன்றியற்றி அந்நிறேனறிய பலபொருள்களையும் பரமன்  
மேற பிரயோகிக்க, இறைவா அவற்றை உடை படை-அணிபு தவ்ய  
வாக்க கொண்டனா அவர்களையாகக்கினியிறேனறியமுயகலனைச்  
செலுத்த, முன்னேன, அமமுயலகன் முதுகில் ஓர் திருவமையையு  
ந் ஓர் நடனஞ்செய்து முந்வாகடரு ஞானமளித்தது திருமாலுடன்  
திருக்கலைசோந்தனா. [இச்சரிதங்கள் முறையே பிக்ஷாடன  
மூர்த்தம் - சாரத்தூலஹிதமூர்த்தங்கள் கண்டு கொள்க]

இதனையறிந்த மெதன்னையாகிய கௌரியமமையா தாமசத்  
தியாயிருக்கையில் இறைவா மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு  
சென்றதும், தாம் உடனிலலாதசமயத்தில் தாருவனத்தில் திருநட்  
னஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓர்லீலாமாததியாயாய ஊட்  
லகொண்டனா.

அதுகண்ட அருளவள்ளல “ஏகைஹகதி பரமேஸ்வரஸய  
ப்ரயோஜனாதாய சதாவிதாபூத - போகேபவாநி புருஷேஷு - விஷ்  
ணு: கரோதேசகாநி சமஸேசதுகா” — என்றபடியே, “உமையே !  
எமது ஒருசகதியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால நான்குவகையுற்று



விளங்கும் அதிலே நீயும் - திருமாலும் - காளியும் - தூதர்கையுமாக நிற்கும். அசாவது — மனைவியாகையில் நீயும், ஆணருவாகையில் விண்ணமும், குடோதமுறப்பொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் தூதர்கையமாக விளங்குவிராஜலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று இதற்காக வெகுளி வேண்டியதில்லை” என்று தாமும் லீலாமாதினாயாயப் பிரார்த்தித்தன.

தேவியாசினத்தணிந்து “தேவநாயகா! எளியேன அதிநுடதத்தைத் தரிக்கும்படி திருவள்ளுபுரியவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, இறைவா அக்கவளிகூர்ந்து “அவ்வாதே ஆருக” என்று ஆணமும் ஓதாமல் உலகச் செய்தருளினா அதனைக் “கௌரிதாண்டவம்” எனப் பிறையியாசாசனப்பணிந்து “எளியேன பிழையைய மன்னிக்கவேண்டும்” என்று பல முறை பணிந்து பண்டிதோல பரமன்பகதல்ல வீற்றிருக்கின்றனா.

இறைவா லீலாமாதினாயாக ஊடல்கொண்ட இமயவல்லியைப் பிரார்த்தித்த அவசரம் பராதநாமூதந் மெனப்படும்.

பராதநாமூதததேயம்

---

\* இதனை இனியச்சிடப்படும் நவதாண்டவம் எனது ஸுலீல நன குணரலாம்.

சிவமயம்  
திருச்சிறறம்பலம்.

## அறுபது துமுனருவது ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரானே யிகழ்நதுசிரித்த பிரமனது, \* நடுதலைகளினிய  
பைரவக்கடவுள் சிவாக்ஷிணப்படி உதிரப்பலியேறக், அப்பெருமானா  
லஅதுககிரகிகப்பட்டகாலவேகன் கனன்ழகன் சோமகன் ஜூல  
காலன் அநீபலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள் வசிக  
கும் வனங்களும தவச்சாலைகளுமடைந்து அவர்களைச் சூலப்படையா  
றகுத்திச சோரிநீனாககபாலத்தேற்று, உம்பருலகடைந்து அவ்வாறே  
உதிரமேற்று அவர்களுள் உயிர்துறந்தானா உடனையெழுப்பி அகந  
தையொழித்தது உலகமெங்குஞ்சஞ்சரித்து மாயவனவாழும் வைநீந்த  
நகர மடைந்தனா.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொக்கரித்துக் கூச்சலி  
ட்டு முனச்செல்ல, வினாவின சாஸ்பமபெற்று, தண்டு கோதண்டம்  
சங்கு கடகம் சக்கரங்கொண்டுவிடுவச்சேனன்னெனுமபெயருடை  
ய முதற்காவலாளன் பைரவப்பெருமானது பிரதாபதையறியாமல்,  
சாமான்யமாகக் கருதி, முன் வந்துதடுத்தது எம்பிரான் கணத்துடனெ  
திராத்துச் செருச்செய, பைரவா விசையுடன் சூலநதியில் விடுவச்  
சேனைககுத்தித் தோளமேறசாயத்து, பூமகள் நிலங்கள் இருபுறம்  
பொருந்த, பல தலையுடைய பன்னகசயனத்திறப்பிடுத்துத் திருக்கண  
வளருஞ் சீதராமுன் சிவகணமகளோடணுக, திருமால் இருமாதரு  
டன் துண்ணென் நெழுநது மணமிசை விழுநது மலரடிவணங்கி  
“எம்பெருமான ஈண்டுறந்தென்?” எனவினாவ, பைரவப்பெருமான்

\* இச் சரித்ததைப் ப்ரஹ்மஸூரிச்சேதஸூாதத்ததிற் காண்க.



சு. ப. சாஸ்திரியார்

63 இரத்தினசூரி தாடி மூத்தி.

“ பலிக்ருவாதோம், சிரத்திலிருந்தியுஞ் செந்நீரைச் சீக்கிரந்தருக் ”  
என்றனர்.

நாரணன் நனறென நிசைந்து தன் நகத்தினால் நெற்றியிலு  
ள்ள நரம்பெண்ணைப்பிளந்து பரமன் கபாலத்திற்சோரி சொரியும்ப  
டிவிட, அதினின்றும் உதிரப் பெருகரு ஓர் ஆயிரவருடமொழுக,  
மால் மயக குற்றன்ன. கபாலத்திற பாதிபும் நிரம்பியதிலை சேரன்  
சோந்ததால் மாதாக்கள் பைரவரை வணங்கிநீறிக, “மாதாக்களே ! அ  
ஞ்சல” என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுற்றெழுத திருவுள்ளஞ்செ  
யது “ ஈங்கிருத்தி ” யெனவிடுத்தது திருமுடிக்கையி, விண்டு “ பண்  
டுபோல விடுவச்சேனைத தலைவா பிலகாக்கக தயையெய்யவேண்டு  
ம ” என்று பிரார்த்திக்க, காரி குலத்தியிலிருந்த விடுவச்சேனை  
யிறக்கி யுயிரளித்தது விடுத்தப பின்னுமுள்ள தேவா முநிவா செரு  
க்கையொழித்துச்சேனா சமுத்திரஞ்குழ அண்டங்கடோறுஞ் சென  
றனர். இவா சாவசம்ஹாரகாலமாகிய யுகாந்தங்கடோறும், வேதமே  
சுவாகமாகவர அதன்மீதேறி அகமகிழாதுலவுவா. இவ்வாறு தேவா  
முதலானாறு உதிரத்தைப் பவியேற்றது அவர்கள் இறுமாப்பொழிக்  
கவேயன்றிப் பிற்தொரு காரணத்திற்குமன்று.

இறுமாப்புற இமையவாபால இரத்தத்தைப்பவியேற்று அ  
வர்கள் அகந்தையை அடக்கிவைத்தமையாற சிவபிரான்கு ரகதபி  
க்ஷாப்ரதாநமூர்த்தியென வோபெயர்விளங்குகின்றது

ப்ரஹ்மாண்டபூரணம்.

அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யந்ததபாரமேஸ்வரம்

நிவாரயதநிஸூலாங்கு தவாரபாலோமஹாபலம் ; நிதயம்

சிபிதயபாதயாமாஸ ஸூலேனோரஸிதம்புவி

ததயாஜ்ஜீவிதமத்ருஷ்டவா மருதயுவயாதிறதோயதா.

ಅವಿಜ್ಞಾಯಪರಂದಾಮ ದಿವ್ಯಂತ್ಯಾಶ್ರಮೇಶ್ವರಂ !

ನಿವಾರಯத்ಸூಲಾங்கಂ தவாரபாலோமஹாபலம் : || நிதயம்

நிபிஷ்ட்யபாசுயாமாஸ சூரீஸ்ரஸீதம்ஸுமி ।  
 சத்யாஜகீதீதம்ஸுய்யபுஷ்யாநிபுஷ்யோயதா । ப்ரஹ்மணஸுராணம்

ஸ்ரீவரஹஸ்யம்.

மஹாதேவகேவோஸமி மஹாதமயேநவிமோஹிதா  
 மஹாநஸுநம்ஸிதாந காவகரஸதாஸஸுநராஸுநரா  
 பரஹமவிஷ்ணுமஹோதராதயாஸதாநஹஸீலயாமுஹம்  
 ரகதபிக்ஷாடநவயாஜாதவீதகாவநவிதாயச

சிவரஹஸ்யம்

மஹாநஸீதம்ஸுய்யபுஷ்யாநிபுஷ்யோயதா ।  
 மஹாநஸுநம்ஸிதாந காவகரஸதாஸஸுநராஸுநரா ।  
 ப்ரஹ்மணஸுராணம்ஸுய்யபுஷ்யாநிபுஷ்யோயதா ।  
 ரகதபிக்ஷாடநவயாஜாதவீதகாவநவிதாயச ॥

ப்ரஹ்மணஸுராணம்

தேவாநாநாதாநவாநாஞ்ச ததாரயேஷாஞ்சமாதயதாம  
 ரகதபிக்ஷாசசலேநைவ காவகரஸதாஸஸுநராஸுநரா  
 இதிநிஸிதபவிரவாதமா சசாரபுவநதரயம்—இதயாநி  
 ஜகாமவிஷ்ணோபவநம் யதாஸதேமதுஸுதந—இதயாநி  
 ந்யவாரயததரிஸுலாநகர தவாரபாலோமஹாபலம்—இதயாநி  
 விஷ்வக்ஸேநஇதிக்யாதோ விஷ்ணோமஸுநமுதபவ  
 ஸுலேநேநாரஸிநிபிதய பாதயாமாஸதமபுவி  
 விஷ்ணோஸுலேநாதாய ததகஸேபரமீஸ்வர —இதயாநி  
 திவ்யவாஷஸஹஸ்ரந்து கபாலேபரவஸ்யது  
 தயாபதந்தயாவிப்ரோந்த்ர தாரயாபரமேஷ்டிந:  
 கபாலஸ்யவிராலஸ்ய நாரதமப்யபிபூரிதம்  
 ரகதஸ்பவிரஹாத்விஷ்ணு: பாதபுவிமோஹித:





உ  
சிவமயம்  
திருச்சிறைமபலம்.

## அறுபத்துநான்காவது சிஷ்யபாவமூர்த்தி.



ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவினையாடல்கள் பலவியற்றி, தேவா வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டு ஸ்கந்தக்கிரியில் எழுந்தருளி யிருந்து, நாரதமுநீவர் யாகத் திறனோன்றிய யாடோன்று அமரருலகத்தை யழித்துவந்ததாலஅந்த ராதுயாகூற அதனை வீரவாதுதேவரால பிடிப்பித்து வாகனமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தனா.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள, பிரஹ்மேந்திராதிதேவர்கள் சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யக் கருத்துட்கொண்டு திருக்கையாய மலையை யடைந்த தரிசித்துத்திருமயி, குமாரக்கடவுளடற்றிருக்கும் திருவாலயத்தைச் சமீபிக்கையில், இனையிளனியார இலகூத்தொன் பது வீரரும் புடைசூழ்ந்து நிற்க, பொனமயமான முதற்கோபுரவாட லில் எழுந்தருளியிருந்தமையால், அவ்வமராகுழாமிடையே அவா ட்ருத்தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத் திருக்கணசாத்தி, “ஏ சதூழ்ச ணைவருக” எனவிளிக்க, பதுமன் அக்கடடனை மேற்கொண் ட சமீபித்துச் சாஷ்டாவகமாய்ப் பணியாது கைகூப்பி நின்றனன் முருகக்கடவுள் “நீயாவன்?” என்று வினாவு, அலரோன் “அண்ண லாக்கினைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன்” என்றனன். அறுமுகக் கடவுள் “அவ்வாறு இருட்டிசெய்வோனாகில உனக்கு வேதந்தெரியு மோ” என, அம்புயன் “அண்ணலே! இறைவருளிய எண்ணில்லா வேதாகமங்களுட் சிறித்தறிவேன்” எனச் செப்பினன். கார்த்திகேய



சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

64 சிவ்வடாவு முத்தி.

ன “கமலயோனியே! இருக்குதுக” என, நானமுகன “நல்லது” என்று ஒம் எனப பிரணவத்தை யுச்சர்த்துப பின வேதமோதத தொடககினன.

முருக்ககடவுள் “இரு, முன்னேதிய ஓம் எனபதற்கு முதலில உரையுரைத்துப பின்வேதமோதுக” எனபபணிபப, அன்னலூதி அஃதறியாதுதலின் அறைதலொன்றுமில்லையே யோசித்துநின்றனன. செவவேள சினயிகக கொண்டோராய “இதன் பொருளறியாதவுனது சிருட்டித்தொழிலும் இவ்வாறேயோ?” என்று திருவாயமலாநதருளி அவனது நான்குமுடிகளுங் குலுவருமவண்ணங் குட்டி, நிலத்தினமேலேவிழ வுதைத்து, பரிசனவகளாற கந்தகிரியிலே சிறையிடுவித்து, தாமே ஜெபமாலை - கமண்டலம் - அபயம் - வரதமேநதிய நான்குதிருக்கரங்களுந் ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போலச் சிருட்டிசெய்துகொண்டிருந்தனா சதுமுகனேடுவந்த வானவாபயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம் பதவியடைந்து பண்டு போல வாழ்ந்திருந்தனா. இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

புதுமன சிறையிருத்தற்காக, பன்னகசயனன தன்னுளமதனில இன்னலயிருந்து எண்கண்ண சிறையைவிலக்க வெண்ணி, அட்டிககிறைவா - எட்டுவசக்கள் - துவாத்சாதித்தா - சந்திரனமுதலிய கோள்கள் - சத்தருஷிகள் - நவபிரமாக்கள் முதலிய தேவாமுநிவர்களைச் சிறதிகக அவர்கள் அக்கணமே ஐம்படைகருகிரிசிலபா லடைந்தனா. தீருமால் தேவாமுநிவரை யுடன் கொண்டு தீநக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சந்திரனத்தினுட்சென்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக் கைகூப்பி சின்றனா. உமாபதி ஒன்றமறியாப்போன்று லீலாமாதநிலையாய் “தேவமுநிவர்களே! ஒருகாலத்திலல்லாத பெருந்தயருற்றவந்தனிர்போலும்; என்னவிசேஷம்” என வினாவ, வானவர் கூட்டத்திவிருத்தமாதவன பணிந்து” மஹாதேவ! தேவரீரது புதல்வராகிய முரு

கபிரான பிரமணபீபிண்பொருளவிஞ்ஞவி அவனறியாமையாற  
 சிறையிவிடசெய் சிருடமயையுநதாமேசெய்து மருகின்றனா, வேள  
 போய் மேலுணுமபேவாரகதனையாம, ஆகலின் சிறைக்கே அருள  
 புரியவேண்டுமென விண்ணப்பித்தனா பாவபிடான நந்தியெமபெரு  
 மாணை நோக்கி “எமது கட்டடனையக கூறிய நினைச்சிறைவிடு  
 விதமு” என, அவர் அவ்வாறும்சொல்லு சபிரமணிகமூர்த்திகளைத்  
 தரிசித்து, ஆண்டைய விண்ணப்பித்தனாயிடு, மேற்படையேந  
 திய விமலா மெருளியித்து மேலுணு விலைதிலை, வினாத்து  
 செல்லாதுநினைந்னையுந் தனையிடுமென” என்றருளியசெய்ய,  
 நீதிபகவான் அச்சமுற்று ஒன்றுவகருது உமபராயகரிட முற  
 றுரைத்தனார்

பரமபவன அதுக்கடடு புரணகசெய்து, சகலதேவருநதம  
 மைப புடைசூழ்நிலை இடபவ கனத்திலுமேராகணித்தது, ஸகந்தி  
 ரினய யடைந்தவிலையினை நினைத்து உளவருதல்கண்ட உமபாசெ  
 ருபதி எதிர்நீரு இவ்வாறு திருசரணவழிட்டு டணித்து தமதுபீட  
 தனினேரிவ யற்றிருக்கச்செய்து “நீதமகா ஸண்டமுநருளிய  
 தென்னகாரணம்” என விஞ்ஞ, பிறைமடிய பெருந்தகை “பிரம  
 ணை நீயிட்ட சிறையினின்று விலகருக” என, ஸகந்தா சிரமசெய்தது,  
 “பிரணவபொரு னறிய” த இவன் சிருடமசெய்தது அடாது” எ  
 னைக கூறினா, சிவபெருமான னைக்கொண்டார்போன்று “வேலவ!  
 விதியை விடுதி” என, அறுமுக்கஞ்சில டரிசனாகளாற பதமனை  
 விடுவித்தனா, பரமபதி அவ்வலமேனுக்கு அருளசெய்து ஆக்குந்  
 தொழிவிற பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுதது, மஹாவாகனதை  
 தொடைமேலிருத்தி “பிரணவபொருள உனக்குத் தெரியுமாகிற  
 செப்பு” என, குழகன “கொன்றைவேணியாய! அனறென தன  
 ணைக் கருளிய ஞானறு பிறருணராது பேசியதனறே” அன்னதிவ  
 களைவரு மனனியவிடத்தே மறைவிலாதுரைத்தல மரபதுதாலே”

என் மறுமறம வழங்கினா. ஈசன் “எனக்கு மறைவாகக் கூறுக”  
என்று திருச்செவிகொடுக்க ஸ்ரீகபீரமணியசுவாமிகள் ஒம்என்னும  
பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்தொளிச் சிவகுநாதர் எனடபெய ரொ  
யதினா, சிவபிரான களிகூரத் து ஷேவாகளுக்கஞ் செல்ல விடையளி  
த்த, விடையே நி வெள்ளி மலையடைந துவீரநிறந்தனா

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கீதகடுகொண்டபொழுது சிவசுரீகாலமாக நிறதலின், சிவபெருமான சிவசுயப் பவழாததியெனப் பெயரொய்தினர்

சிவசுப்பிரமணியம்

வாழ்த்து

தண்ணறுமுடிபின் தச்சுகரனுமீலயரயனறருமபுங்கொம்பும  
எண்ணுரகரதநானுமீராறுகரதநாமெண்ணிலகேளவி  
நண்ணுததககனமகஞ்சிதைதநானுமறைஞாளிநண்ணுவானுமீ  
வெண்ணிறங்கனமணியுமவாழகவிதைபராகசிரமநாலொழிக்கம்மா

சிவபராக் கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.



மகாபிரபாகராய, டாக்டர்  
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அண்மையில், பச்சைகளை-20  
பரம்பித்யேநம்:

